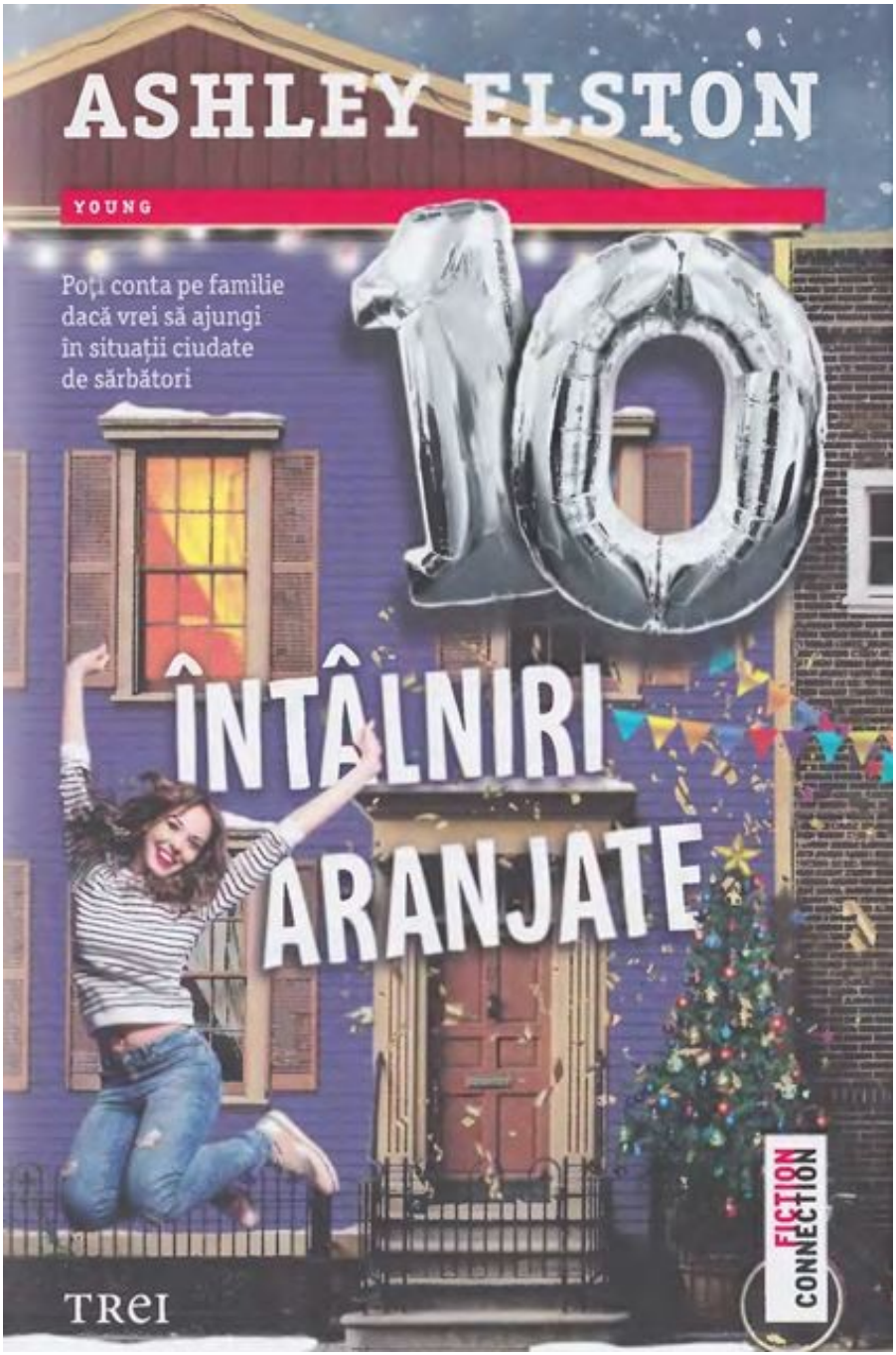
ASHLEY ELSTON
YOUNG
Poți conta pe familie
dacă vrei să ajungi
în situații ciudate
de sărbători
10
ÎNTÂLNIRI
ARANJATE
FICTION
CONNECTION
TREI

Într-o poveste amuzantă de dragoste, în care personajul principal ajunge să aibă grijă de căței pe un teren de hochei, să se uite la un film porno la un cinema drive-in și să o joace pe Fecioara Maria într-o scenetă de școală, Elston reflectă cu inteligență personalitățile membrilor familiei prin partenerii pentru întâlniri pe care ei îi aleg lui Sophie.

PUBLISHERS WEEKLY

Această poveste de dragoste n-are nevoie de tema Crăciunului ca să convingă, însă atmosfera sărbătorilor îi oferă o sclipire în plus.

BOOKLIST

ASHLEY ELSTON

10 ÎNTÂLNIRI ARANJATE

Traducere din engleză de Monica Vlad
Titlul original: *Ten Blind Dates*, 2019

Editura Trei, 2020

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2020

Pentru soțul meu, Dean, pe care l-am cunoscut
în 1992, la o întâlnire aranjată de Ziua Îndrăgostiților

și

Pentru fratele meu și verișorii mei primari, Jordan, Steve, Todd, Matt, Beth, Gabe, Katie, Jeremy, Anna Marie, Sarabeth, Jessica, Rebecca, Mary Hannah, Emily, India, Katherine, Madeline, Haley, Amiss, Rimes și John.
Vă mulțumesc pentru că mi-ați făcut copilăria magică.

Vineri, 18 decembrie

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi?

Mama se apleacă pe geamul pasagerului din dreapta și mă învăluie într-o îmbrățișare strânsă pentru a zecea oară în ultimele zece minute. Tonul rugător din vocea ei funcționează. Sunt la un pas distanță de prima felie de libertate pe care o știu și totuși sunt la numai câteva secunde de a ceda și a sări pe bancheta din spate. O îmbrățișez și eu, mai strâns decât de obicei.

Tata se apleacă în față, cu chipul scăldat de lumina blândă și albastră dinspre bordul mașinii.

— Sophie, nu ne place deloc să te lăsăm aici de Crăciun. Cine va mai avea grijă dacă fac corect urmele de furculiță în fursecurile cu unt de arahide? Nu sunt sigur că reușesc să le fac singur.

Râd și mă las în jos.

— Sunt sigură că reușești, îi spun.

Și chiar sunt. Partea cu a-ți lua rămas-bun este dificilă, însă în niciun caz n-am cum să rezist următoarea săptămână și jumătate acasă la Margot, zgâindu-mă la degetele ei umflate.

Părinții mei merg în Breaux Bridge, un orășel din sudul statului Louisiana, aflat la ceva mai puțin de patru ore distanță, la sora mea și soțul ei. Margot mai are șase săptămâni până naște primul copil și s-a ales cu preeclampsie suprapusă, ce-o mai însemna și asta. Tot ce știu e că afecțiunea asta i-a umflat picioarele până la dimensiuni de-a dreptul ridicole. Știu asta pentru că Margot, imobilizată la pat, înnebunește atât de tare de plictiseală, încât îmi trimite poze cu picioarele ei din toate unghiurile posibile.

— Nu e ca și cum aș fi singură, continui. O să-mi țină de urât bunica, bunicul și ceilalți 25 de membri ai familiei.

Tata își dă ochii peste cap și mormăie:

— Nu știu de ce trebuie să se adune mereu cu toții într-o singură casă.

Mama îl împunge în coaste. Dimensiunea familiei noastre nu e o glumă. Mama e unul dintre cei opt copii ai bunicilor și aproape toți frații ei au, fiecare, mai mulți urmași. Casa bunicilor mei e mereu plină, însă în preajma sărbătorilor se transformă în gara centrală. Paturile și locurile la masă sunt în funcție de vârstă, așa că, atunci când eu și verii mei eram mai mici, ne petreceam

mereu Ajunul Crăciunului pe o saltea mare de paie așezată direct pe podea, înghesuiți ca niște sardine, și fiecare masă era o echilibristică între farfurie, paharul roșu de plastic și poală.

— Ești sigură că nu vrei să stai la Lisa? Va fi mai liniște la ea acasă, sugerează mama.

— Sunt sigură. Îmi va fi bine la bunica și bunicul.

Ar fi mult mai liniște acasă la mătușa Lisa. Ea e geamăna mamei, mai mare cu trei minute, și din acest motiv mă supraveghează la fel de îndeaproape ca mama. Și nu vreau asta. Vreau puțină libertate. Și ceva timp singură cu Griffin. Ducem amândoi lipsă de așa ceva, pentru că locuim într-un orășel și tata e șeful poliției.

— Bine. Eu și tatăl tău ar trebui să ne întoarcem după prânz, de ziua bunicii. Atunci vom deschide cadourile.

Mama se foiește pe locul ei, în mod evident nepregătită de plecare.

— Adică, dacă părinții lui Brad nu erau deja acolo, n-ar mai fi trebuit să plecăm. Știi că maică-sa încearcă tot timpul să-i rearanjeze bucătăria lui Margot și îi mută mobila de colo colo. Nu vreau ca Margot să se enerveze, întrebându-se ce face femeia aia în timp ce ea e imobilizată la pat.

— Și ferească sfântul ca părinții *lui* să se ocupe de fiica *ta,* o tachinez eu.

Mama este exagerat de protectoare cu copiii săi. Tot ce-a trebuit Margot să facă a fost să menționeze faptul că părinții soțului ei veneau la ea, că mama a și început să-și facă bagajele.

— Am putea să așteptăm și să plecăm mâine-dimineață, îi sugerează mama tatei.

Tata scutură din cap înainte ca ea să termine de vorbit.

— Vom ajunge mai repede dacă plecăm din seara asta. Mâine e sâmbăta dinaintea Crăciunului. Drumurile vor fi un coșmar.

Se apleacă încă o dată în față pentru a-mi întâlni privirea.

— Ia-ți lucrurile și du-te direct la bunicii tăi. Sună-i să-i anunți că ești în drum spre ei.

Ăsta-i tata – scurt și la obiect. E prima oară de ani buni când tata e departe de secția de poliție mai multe zile.

— Așa voi face.

Încă o îmbrățișare din partea mamei, iar tatei îi trimit o bezea. Apoi pleacă.

Stopurile aprinse ale SUV-ului părinților mei dispar în josul străzii și un val de emoții mă năpădește – o așteptare incitantă, însă și o durere care mi se instalează adânc în stomac. Fac tot posibilul să mă descotorosesc de senzația asta. Nu că nu vreau să fiu cu ei – și numai gândul că mă voi trezi în dimineața de Crăciun fără părinții mei mă doare –, însă pur și simplu nu-mi pot petrece toată vacanța închisă în micul apartament al lui Margot și Brad.

După ce mă reîntorc în camera mea, primul lucru pe care-l fac e s-o sun pe bunica și să-i spun că voi fi acolo în câteva ore. Nu e atentă la ce-i spun; pot auzi clienții din florăria ei vorbind tare pe fundal și presupun că aude doar o parte din ce-i spun.

— Să conduci cu atenție, iubito, zice ea.

În timp ce închide, o pot auzi cum îi strigă lui Randy, care se află în seră, prețul crăciunițelor și îmi înăbuș un zâmbet.

E ora șase și e distanță mică cu mașina din Minden până în Shreveport, unde locuiesc bunicii și restul familiei. Bunica nu mă va căuta până pe la zece.

Patru ore minunate doar pentru mine.

Mă prăbușesc pe pat cu fața în sus și mă zgâiesc la ventilatorul din tavan care se învârte încet. Cu toate că am 17 ani, părinții mei nu vor să rămân singură acasă. Și, când reușesc să rămân singură, de obicei trece o întreagă paradă de agenți cu mașinile pe aici – *doar ca să verifice.* E de-a dreptul ridicol.

Pipăi prin pat în căutarea telefonului ca să-l sun pe Griffin și să-i spun că rămân acasă, însă după ce sună de opt ori intră căsuța vocală. Îi trimit un mesaj, apoi aștept ca acele trei puncte să apară. Nu i-am spus că încerc să-mi conving părinții să mă lase acasă – n-avea sens să fim amândoi dezamăgiți dacă lucrurile nu mergeau.

Privesc ecranul alte câteva secunde, apoi arunc telefonul pe pat și mă mut la birou. Pe toată suprafața acestuia e un talmeș-balmeș de palete de machiaj, creioane colorate și sticle de ojă. Aproape fiecare centimetru din panoul atârnat pe peretele din fața mea expune bilețele de un alb imaculat cu denumirea fiecărui colegiu la care intenționez să merg. Există și o listă colorată pentru cele pro (cu verde) și cele contra (cu roșu), plus toate cerințele de aplicare ale fiecărei școli. Câteva afișează o bifă mare și verde, ceea ce înseamnă că am îndeplinit deja toate condițiile și am fost acceptată, însă de la cele mai multe aștept

încă răspunsuri. Eu numesc chestia asta Tabla mea de Inspirație, însă mama o numește Tabla mea de Obsesie.

Ochii mi se mută pe primul bilețel pe care l-am pus acolo când eram boboacă – LSU. Odată, credeam că era singura școală care se va afla pe acel panou. Apoi mi-am dat seama că trebuia să am de unde alege.

Telefonul meu țârâie și arunc o privire înapoi spre pat. E doar o notificare că i-a plăcut cuiva ultima mea postare – nu e Griffin care să-mi răspundă la mesaj.

Mă uit la bilețelele goale aranjate pe birou și o fracțiune de secundă, mă gândesc să fac o listă și pentru Griffin. Suntem împreună de peste un an și școala este de obicei cea mai mare preocupare a noastră, însă, având două săptămâni de vacanță fără teze sau lucrări de care să ne ocupăm, ideea de a rămâne singură cu el aici e incitantă. Cu toate că am luat lucrurile încet, aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit să duc relația noastră la următorul nivel.

Verde: *Împreună de aproape un an*
Suntem în clasa terminală și avem aproape 18 ani

Roșu: *Încă n-am spus „Te iubesc”*
Încă nu sunt sigură că pot spune „Te iubesc”

Mama ar avea cu siguranță o problemă dacă ar vedea lista aia agățată aici, așa că rezist tentației.

Telefonul zbârnâie din nou. Simt că-mi tresaltă inima când văd pictograma că am primit un mesaj, însă când verific, văd că e o altă poză de la Margot.

Deschid imaginea și o privesc câteva minute. Cineva trebuie să-i ia telefonul.

Eu: ????? Ce-i asta???

Margot: Un prim-plan al degetelor mele de la picioare, între ele nu mai e spațiu deloc. Nu le pot mișca și nici separa. Sunt ca niște cârnăciori.

Eu: Și dacă nu-și mai revin niciodată? Și dacă o să rămâi pentru totdeauna cu niște degete ca niște cârnăciori? Și dacă nu vei mai putea purta niciodată șlapi din cauză că nu mai poți

băga bucățica aia de plastic între primele două degete de la picioare? O să-l faci de rușine pe copilul tău cu picioarele alea.

Margot: Presupun că degetele ca niște cârnăciori la picioare sunt un lucru mai bun decât degetele ca niște cârnăciori la mâini. Poate va trebui să port pantofii ăia ortopedici urâți pe care obișnuia să-i poarte mătușa Toby.

Eu: Ai putea să-i decorezi cu niște paiete. Și poate să-ți scrii numele cu vopsea pufoasă în lateral. Ar fi niște pantofi adorabili cu degete sub formă de cârnăciori.

Margot: Acum mă faci să-mi fie poftă de cârnați.

Eu: Ești dezgustătoare. Și m-ai speriat pe viață. N-o să rămân niciodată gravidă de teama degetelor-cârnăciori și a pantofilor ortopedici cu paiete.

Trec câteva minute până să-mi răspundă la mesaj.

Margot: Tocmai mi-a trimis mama mesaj că nu vii!!! Ce naiba, Soph??? Urma să mă salvezi de meciul de ping-pong dintre mama și Gwen. Știi cum sunt astea două împreună!!

Eu: Ești pe cont propriu. Chiar sper că se vor bate care să-ți curețe scamele dintre cârnăciorii ăia. Poate vor trebui să folosească ață dentară.

Margot: Asta-i o imagine de care n-o să scap prea curând. Te blestem să ai și tu degete ca niște cârnăciori tot restul vieții tale!

Eu: Voi reveni când se naște bebelușul.

Margot: Promiți??

Eu: Promit.

Margot: Deci Griffin a ajuns deja acolo?

Eu: Nu e treaba ta.

Margot: Renunță. Nu, stai… nu renunța.

Eu: Ha. Ha.

Caut prin toate site-urile conturilor social media, pierzându-mi timpul și așteptând ca Griffin să mă sune. Telefonul sună în cele din urmă și numele lui apare pe ecran. Nici măcar nu încerc să-mi ascund zâmbetul care mi se răspândește pe chip.

— Bună! strigă el peste muzica tare și zgomotul din fundal.

— Bună! Unde ești? întreb eu.

— La Matt.

Am văzut deja câteva postări de la unii care se află în curtea și în piscina acoperită a lui Matt, inclusiv de la Addie, cea mai bună prietenă a mea încă din clasa a treia.

— Ești în drum spre Margot? întreabă el.

— Schimbare de planuri. Rămân cu bunica și bunicul. Dar trebuie să fiu acolo abia peste câteva ore.

— Ce? Abia dacă te aud, zice el cu voce tare.

— Schimbare de planuri! țip eu. Rămân aici.

Pot auzi ritmul constant al basului, însă nu-mi pot da seama ce melodie este.

— Nu-mi vine să cred că taică-tău nu te-a obligat să mergi, zice el.

— Știu. Vrei să treci pe aici? Sau pot veni eu la Matt.

Tace o secundă, apoi spune:

— Vino la Matt. E toată lumea aici.

Simt o urmă de dezamăgire.

— Bine, ne vedem în scurt timp, răspund, apoi închei convorbirea.

***

La Matt e mai multă lume decât mă așteptam. Azi a fost ultima zi de școală și se pare că toți sunt pregătiți să sărbătorească. Trebuie să fie cam un milion de luminițe atârnate deasupra casei, în tufișuri și prin copaci. Sunt luminițe care acoperă orice a stat nemișcat prea mult timp.

Cei mai mulți sunt în tricouri și pantaloni scurți și, în ciuda decorațiunilor, e greu să te simți festiv. Nu prea pare o vacanță de iarnă când trebuie să te ferești de țânțari. Vreme idioată de Louisiana.

Îmi parchez mașina câteva case mai încolo, în cel mai apropiat loc disponibil. Chiar și de la distanța asta pot auzi bubuitul puternic al basului din spatele casei lui Matt. Nu m-ar surprinde dacă vecinii ar suna la poliție în mai puțin de o oră. Din fericire, până atunci vom fi plecat; mi-ar fi cam greu să explic de ce sunt aici, în loc să mă aflu deja la jumătatea distanței către casa bunicilor când un agent îl va suna inevitabil pe tata.

Când ajung la Matt, zăresc un tip și o tipă care stau așezați pe iarbă lângă alee și par să se certe. De obicei, scandalurile nu

încep atât de devreme. Tac în momentul în care mă observă, așa că iuțesc pasul, încercând să le las puțină intimitate. Urmând muzica, mă îndrept către curtea din spate și piscina acoperită. Chiar în momentul în care sunt gata să cotesc pe lângă casă, simt că cineva mă apucă de braț.

Apoi sunt învăluită într-o îmbrățișare sufocantă.

— Credeam că nu vii! țipă Addie atât de tare încât mai multe persoane se întorc spre noi.

— Îți vine să crezi că mi-am convins părinții să plece fără mine?

— Nu pot să cred! Stai la bunica ta?

Ea își țuguie buza inferioară.

— Abia dacă o să apuc să te văd!

Asta mă face să râd.

— Ba da, vei apuca. Am un plan. Bunica va fi atât de ocupată în timpul zilei, încât nici măcar nu-mi va simți lipsa. Mă voi întoarce aici și putem ieși împreună.

— Dacă află, părinții tăi vor înnebuni. Va trebui să-ți ascundem mașina.

Addie țopăie.

— Oo! Și adu-o și pe Olivia. N-am mai văzut-o de-o eternitate.

Încuviințez, cu toate că mă îndoiesc că ea va dori să vină cu mine. Olivia este una dintre nenumăratele mele verișoare și fiica Lisei, sora geamănă a mamei. Între noi e o diferență de doar două luni și obișnuiam să fim extrem de apropiate când eram mai mici, însă în ultimii ani ne-am văzut din ce în ce mai rar.

— Olivia o ajută pe bunica la magazin. Nu cred că poate scăpa de acolo.

Lui Addie îi scânteiază ochii; apoi începe să mă tragă spre piscină.

— Va trebui să găsim o cale s-o eliberăm de acolo.

— L-ai văzut pe Griffin? întreb, schimbând subiectul.

— Nu încă, însă eu și Danny de-abia am ajuns. Poate e înăuntru.

Face semn cu capul înspre piscină.

— Vrei o bere?

— Nu, va trebui să plec cu mașina spre bunica în curând. Găsesc eu pe undeva o sticlă de apă, spun în timp ce ne despărțim.

Addie se îndreaptă către butoiașul ascuns în arbuștii ornamentali, iar eu îmi croiesc drum prin mulțime. Muzica e atât de tare când intru, încât primele persoane cu care vorbesc nu mă pot auzi.

Până la urmă reușesc să-mi fac loc și să dau de câțiva dintre prietenii lui Griffin.

— Sophie! Ce mai faci? strigă Chris, apoi încearcă să mă îmbrățișeze.

A rămas doar în maiou și boxeri. Ridic brațul pentru a-l ține la o distanță sigură. Chris e genul de tip care la petreceri reușește să fie la un pas distanță de a rămâne în pielea goală. La petrecerea de Halloween de la școală a venit îmbrăcat în cowboy, însă până la sfârșitul serii tot ce mai rămăsese din costumul lui era o pereche de apărătoare de piele trase peste boxeri. A primit o săptămână de detenție pentru exhibiționism.

— Mai nimic. Unde-i Griffin? întreb, apoi mă întorc spre a inspecta încăperea.

Chris flutură din mână în spatele său.

— E pe undeva pe acolo, prin spate. S-a dus să-și ia o bere.

Încuviințez, apoi îmi iau tălpășița de lângă el. E dificil să înaintezi prin mulțime, însă îl zăresc pe Griffin fix când intră în mica bucătărie din spatele piscinei. Îmi ia câteva minute să-l prind din urmă, deoarece am nimerit în mijlocul unui grup care dansează în cerc, iar Josh Peters nu mă lasă să plec până nu mă învârte de câteva ori. Exact când sunt pe cale să ajung la bucătărie, unde muzica nu prea bate, îl aud pe Griffin spunând:

— Vine Sophie.

Nu cuvintele mă fac să mă opresc, ci felul în care le rostește. Plin de dezamăgire.

Parker, unul din cei mai buni prieteni ai lui Griffin, scoate două beri din frigider. Niciunul din ei nu mă observă în timp ce stau chiar în fața ușii.

— Credeam că se duce la soră-sa sau ceva de genu'? întreabă Parker.

Griffin lasă capul într-o parte.

— Se ducea. Însă nu se mai duce.

E atât de dezamăgit că am rămas acasă, de parcă i-am stricat toată vacanța. Pot simți acest lucru în vocea sa, acel sentiment oribil – sentimentul de a fi atât de nerăbdător să faci un lucru, de parcă nu-ți mai încapi în piele de fericire și, brusc, acel lucru

îți este răpit. Așa m-am simțit eu când am crezut că nu aveam să fiu aici în vacanță.

Și așa pare să se simtă el după ce a auzit că voi rămâne.

Ce se întâmplă?

Griffin dă să se întoarcă, iar eu mă ascund după colț. De ce mă ascund? Ar trebui să dau buzna aici și să cer socoteală. Însă am înghețat. Număr până la cinci, apoi privesc încetișor în bucătărie.

— Trebuie să ajungă, zice el, însă rămâne locului.

Parker deschide o bere și i-o înmânează. Griffin bea zdravăn din ea.

— Și care e problema? întreabă Parker.

În mod evident a simțit și el dezamăgirea lui.

Griffin ridică din umeri.

— Chestia asta o să mă facă să par un nenorocit, însă într-un fel mă bucuram că va fi plecată. Știi, ca o probă de cum ar fi dacă ne-am despărți.

Inima îmi bate cu putere.

— Vrei să te desparți de ea? întreabă Parker, apoi mai ia o înghițitură din berea sa.

Griffin ridică din nou din umeri. Dorința mea de a țipa e aproape copleșitoare.

— Cred că da.

Scot o exclamație. Parker și Griffin se întorc amândoi spre ușă. Parker face ochii mari și privește de la mine la Griffin și înapoi la mine.

E o fracțiune de secundă în care Griffin încearcă să-și dea seama dacă am auzit ce a spus. Însă expresia de pe chipul meu face ca acest lucru să fie evident.

Mă întorc și mă lovesc de perete înainte de a o rupe la sănătoasa.

Trebuie să plec de aici. Nu mă pot uita la el. Nu pot să stau aici.

— Sophie!

Griffin mă urmează, însă mă las în jos și mă feresc în drumul meu către ușă. Mi-e teamă că nu voi reuși să ajung afară înainte să-mi curgă lacrimile. Apoi Addie mă vede și vine glonț printre cei care dansează, trăgându-mă afară din încăpere.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea de îndată ce ne aflăm de partea cealaltă a piscinei.

Mă prăbușesc pe jos și îi spun totul.

— Nenorocitul! zice Addie.

Se întoarce, de parcă are de gând să se ia după el.

— Ajută-mă te rog să ies de aici, îi spun.

Ea se uită din nou la mine.

— Bineînțeles. Hai.

Addie mă ajută să mă ridic și ajungem în grădinița din fața casei. Acum lacrimile îmi șiroiesc pe față și nici măcar nu încerc să le opresc.

Inima mi-e zdrobită. Mai mult decât zdrobită.

Pulverizată.

Vrea să se despartă de mine.

— Nu-mi vine să cred, bombăne Addie. *El* are de gând să se despartă de *tine?* Mă rog. E norocos că te are!

N-am cuvinte pentru a-i răspunde. Nu știu dacă voi avea vreodată.

Fix când ne apropiem de șosea îl vedem pe Griffin. Aleargă în josul aleii și se uită atent pe stradă.

— Nu pot vorbi cu el acum, spun cu o voce răgușită.

Addie încuviințează și mă ascunde în umbra unor copaci, apoi merge să-l ia la întrebări.

— Nu. Pur și simplu, nu, zice Addie. Nu vrea să discute cu tine.

Chipul lui Griffin e luminat de una dintre luminițele ancorate de streașină casei. Arată jalnic.

Vinovat, da, însă în acei ochi plutește și tristețea.

— Te rog, Addie. Trebuie să vorbesc cu ea.

Privește atent către locul întunecat unde mă ascund.

— Te rog, Sophie! Vorbește cu mine. Dă-mi voie să-ți explic. N-am vrut să sune așa.

Fac un pas înapoi, pentru că nu vreau să mă aflu în apropierea sa, să-i aud scuzele. Fug în spatele unui șir de azalee spre curtea din față și mă împiedic încercând să mă îndepărtez cât mai mult de el.

Sper că Griffin nu mă urmărește. Există o părticică din mine care vrea să ia ceea ce a auzit, să răsucească totul până devine ceva ce nu-mi mai poate face rău. Însă nu pot înceta să nu aud dezamăgirea din vocea sa. Indiferent ce spune, nu voia să mă vadă. Nu voia să fie aici cu mine.

Când ajung la mașină, sunt zdruncinată. Zgomote de pași se aud gonind pe trotuar în spatele meu și mă pregătesc.

— Sophie, te rog să vorbești cu mine! mă imploră Griffin.

Sunt cu fața la mașină. El e chiar în spatele meu și știu că Addie e după el.

Gura mi se strânge.

— Eram atât de încântată că părinții mă lasă să stau acasă, pentru că mă gândeam cât de minunat ar fi să fiu cu tine. Doar noi doi. Așteptam asta cu nerăbdare. Însă tu vrei o pauză. De mine. Corect? Nu asta așteptat tu cu nerăbdare?

Mâna lui aterizează ușor pe umărul meu.

— Întoarce-te și vorbește cu mine.

Eu îi îndepărtez mâna.

— Nu asta vrei?

Îl pot simți cum se străduiește să-și găsească cuvintele.

— Nu știu ce vreau, Soph. Totul e atât de confuz în acest moment. Lucrurile au devenit atât de serioase între noi. E ultimul nostru an de școală. Trebuia să ne distrăm!

Mă răsucesc spre el.

— Ei bine, haide să-ți ușurez eu treaba. Vrei o pauză? Ai obținut-o. S-a terminat între noi.

El întinde mâna spre mine, însă mă feresc. E atât de agitat și mă gândesc că e așa din cauza felului în care se termină totul. Din cauză că nu este el cel care propune despărțirea de probă.

— Stai, Sophie. Putem vorbi despre asta? Te iubesc. Chiar te iubesc.

Cuvintele lui sunt ca o lovitură în față. Am așteptat și am vrut ca el să-mi spună asta luni întregi.

Nu pot face asta. Nu pot sta aici.

— Te rog, rămâi și vorbește cu mine, mă imploră Griffin.

Mă întorc și mă urc în mașină.

În cele din urmă, Griffin trece pe trotuar în timp ce pornesc motorul, iar Addie vine în fugă spre geam.

— Lasă-mă pe mine să conduc.

Îi zâmbesc abia perceptibil.

— Sunt bine. Te sun mai târziu, OK? Te iubesc.

Ea bagă capul pe geamul lateral și mă îmbrățișează la repezeală.

— Și eu te iubesc.

Din fericire, Griffin păstrează distanța.

În câteva minute, sunt pe autostrada I–20 și mă îndrept spre Shreveport.

***

Când ajung la bunica, sunt o epavă. Îmi verific înfățișarea în oglinda retrovizoare și aproape că-mi vine să țip când o zăresc pe străina cu fața mânjită de rimei care se uită la mine. Am nasul roșu, ochii umflați și sunt sigură că pe cămașă am urme de muci uscați.

Din fericire, aproape toate luminile sunt stinse, așa că am șansa să nu fie nimeni aici în afară de bunici. În casa asta nu e neobișnuit să calci pe niște persoane care au adormit pe jos chiar în dreptul ușii. Dintre cei opt copii pe care-i au bunicii, șase locuiesc aici, în Shreveport, patru dintre ei la doar câteva străzi distanță de casa asta. Deși ai crede că s-ar putea duce lesne la ei, de obicei nu-i așa. Însă în seara asta pare să fie liniște.

Îmi parchez mașina în stradă și înșfac geanta de pe bancheta din spate, însă reușesc să ajung doar până la treptele din față înainte de a mă prăbuși. Nu pot intra acolo în halul ăsta. Bunica îi va suna pe părinți și ei se vor supăra că n-am venit direct aici. Însă se vor supăra și în legătură cu Griffin. Ei țin la el. Cu toate regulile alea nebunești ale lor, deja îl tratează de parcă ar face parte din familie.

Folosindu-mi geanta de voiaj pe post de pernă, mă întind pe spate pe treptele întunecate și mă uit la luna plină. O parte imensă din mine nu vrea nimic altceva decât să se cuibărească în brațele mamei și să plângă.

Un an. Atât am pierdut cu Griffin. Un afurisit de an.

Ce am pierdut? Am fost amândoi concentrați pe școală. Amândoi așteptam nerăbdători să mergem la colegiu și să ne asigurăm că ajungem la școlile pe care le doream. Credeam că amândoi eram fericiți în legătură cu relația noastră.

Însă, din câte se pare, el nu se *distrează* deloc cu mine.

— Ai de gând să stai afară toată noaptea sau intri și-mi spui ce s-a întâmplat?

Aproape cad de pe scară când văd chipul bunicii deasupra mea.

— Bunico!

Sar în picioare și mă precipit în brațele ei, aproape răsturnându-ne.

Ea își plimbă mâna de-a lungul spatelui meu. Încep să plâng din nou.

— Of, Doamne, intră și povestește-mi totul.

Intrăm ținându-ne de mâini și mergem direct în bucătărie. Bucătăria e inima acestei case. E o încăpere mare și deschisă, cu multe dulapuri și cu un blat mare. Frigiderul e una dintre chestiile alea gigantice din oțel inoxidabil care apare în fotografii și știu că, dacă îl deschid, rafturile vor fi înțesate cu mâncare. E și un șir de scaune de bar de-a lungul părții laterale a insulei și o masă uriașă de lemn ce se întinde în fața unui șir de ferestre, care dau către vecini. Și în centrul mesei se află mereu o vază cu flori proaspete.

E spațiul meu preferat din toată casa.

Bunica mă conduce la un scaun de bar, apoi îmi taie o felie din cel mai decadent tort de ciocolată pe care l-am văzut vreodată. Aici nu e niciodată criză de bunătăți, iar seara asta cu siguranță nu dezamăgește din punctul acesta de vedere.

— Nu cred că plângi din cauză că ți-au plecat părinții, așa că presupun că e în legătură cu băiatul ăla. Cum îl cheamă?

— Griffin, mormăi eu.

— Da, Griffin. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Trag aer în piept înainte de a lua o gură de tort. Am fost dintotdeauna apropiată de bunica, însă n-am vorbit niciodată despre viața mea amoroasă.

Ea îmi observă ezitarea și zice:

— Am crescut patru fete. Fii sigură că am auzit destule povești de dragoste stând exact în acest loc.

Îmi iese un hohot de râs jenat. Bunica se laudă cu abilitatea ei de a repara ceea ce e stricat când vine vorba de această familie – indiferent dacă acel lucru e prea mare sau prea mic. Pur și simplu, nu se poate abține.

Îmi toarnă un pahar cu lapte și o privesc cum se mișcă prin bucătărie. Va face 75 de ani în mai puțin de o săptămână, însă nu prea îi arată, datorită unui număr insignifiant de fire albe și a regimului sănătos de îngrijire a pielii. Și e încă destul de puternică pentru a căra sacii uriași de pământ de flori și compost la pepinieră, cu toate că bunicul o ceartă.

Trag cu putere aer în piept.

— Știu că ți-am spus că eram acasă la Addie, însă m-am dus în altă parte. Un prieten dădea o petrecere. Voiam să-l văd pe

Griffin înainte de a veni la voi. Aveam de gând să-i fac o surpriză și să-i spun că rămân aici pe timpul sărbătorilor.

Bunica ridică din sprâncene.

— Of, of. Chestia asta rareori se termină bine.

Îmi înăbuș un hohot de râs.

— Asta poți s-o mai spui o dată.

Bunica se instalează lângă mine și ia o îmbucătură mare din felia ei de tort în timp ce-i povestesc totul. După ce termin, ea descrie cu mâna niște cercuri pe spatele meu și eu mă lipesc de ea.

— Iubita mea, Sophie, știu că acum chestia asta se simte de parcă ar fi sfârșitul lumii, însă nu e. E mai bine să-ți dai seama acum ce simte Griffin, înainte de a-ți mai pierde timpul cu el.

Îmi întinde un șervețel și eu îmi șterg ochii.

— Credeam că ne dorim aceleași lucruri.

— Lucrurile se schimbă tot timpul. Poate că ai crezut că vă îndreptați în aceeași direcție când, de fapt, n-o făceați.

După ce-mi termin felia de tort, mă conduce din bucătărie până în camera de oaspeți de la etaj.

— Camera asta-i a ta până se întorc ai tăi. Mâine mă poți ajuta la magazin. Niște mâini ocupate nu te vor lăsa să te gândești la alte lucruri. Iar Olivia va fi bucuroasă să aibă companie. E bosumflată acum că toată lumea e în vacanță și ea trebuie să muncească.

O las pe bunica să mă învelească și să mă cocolească, așa cum făcea când eram micuță. E mai plăcut decât îmi amintesc.

Mă sărută pe cap și zice:

— Mâine totul va fi mai bine.

Sâmbătă, 19 decembrie

Detest să spun că bunica mea minte, însă e deja mâine și totul a rămas la fel de aiurea. Ochii îmi sunt umflați și aproape stau închiși de la cât am plâns, iar capul mă doare întruna.

Arunc o privire spre telefon. Sunt 32 de apeluri și mesaje. Derulez în jos până la numele lui Addie și îi trimit un mesaj scurt: *Sunt bine. Te sun puțin mai târziu.*

Apoi trec peste mesajele de la Griffin și deschid o conversație cu Margot.

Eu: Ești trează, cârnăciori?

Margot: Bineînțeles că sunt trează. Sunt imobilizată la pat CÂT. E. ZIUA. DE. LUNGĂ. Însă nu mă simt destul de confortabil ca să pot dormi. Ce face bunica?

Eu: Bine. Ți-au făcut deja curățenie între degetele de la picioare?

Margot: ÎNCETEAZĂ!!!

Eu: Tu ai început cu pozele alea nasoale.

Margot: Schimbă subiectul. Povestește-mi despre mâncare. Ce ți-a pregătit bunica seara trecută? Mamele astea nu mă lasă să mănânc nimic care nu e organic și nemodificat genetic.

Eu: Tort de ciocolată pe trei niveluri, cu glazură de ciocolată și ciocolată rasă deasupra. Am mâncat o felie gigantică.

Margot: Ești NAȘPA. Aș da tot ce am în contul curent ca să-mi aduci o bucată de tort.

Eu: Știu totul despre cumpărăturile online pe care le faci, așa că pot ghici ce e în contul tău curent și nu e destul.

Margot: Ei bine, ai grijă dacă vorbești mai târziu cu tata. A fost supărat că n-ai sunat când ai ajuns acolo.

La naiba! Am uitat cu desăvârșire că trebuia să-l anunț.

Eu: Cât de supărat era? Supărat ca atunci când am spart geamul din față când încercam să transformăm mașina lui Barbie în rachetă?

Margot: Hahaha! Nu chiar atât de supărat. A sunat-o pe bunica și ea i-a spus că erai la duș.

Îi rămân datoare bunicii cu chestia asta. M-a acoperit în totalitate.

Eu: Nu vreau să recunosc asta, pentru că tu n-o să-mi mai dat pace în veci… Însă, într-un fel, îmi doresc să fi fost acolo cu tine și cu degetele tale ca niște cârnăciori.

Îmi trec mâna peste față, ștergând lacrimile. Aș putea să mă urc în mașină și să mă îndrept spre ea chiar în dimineața asta. Măcar m-aș putea urca în pat lângă Margot și m-aș da jos de acolo după Crăciun.

Margot: Și eu îmi doresc să fi fost aici. Însă ai fi nefericită. Eu sunt nefericită. Brad e nefericit. Până și câinele nostru e nefericit Ai avut dreptate să rămâi cu bunica și bunicul.

Încerc să nu mă simt dezamăgită. Știu că m-ar primi cu brațele deschise, dacă i-aș spune direct că vreau să vin acolo. Însă proasta mea dispoziție ar face-o fără îndoială și mai nefericită decât e deja.

Margot: Tu ești în regulă?
Eu: Mda. Sunt bine. Îți scriu mai târziu.

Nu știu de ce nu i-am spus despre Griffin. Poate pentru că mi-e teamă că, dacă-i spun ce s-a întâmplat, chestia asta va deveni în mod irevocabil adevărată. Sau poate știu că Margot are destule chestii pentru care să-și facă griji în momentul de față.

Ea încearcă să braveze, însă își face griji în legătură cu bebelușul.

Îmi închid telefonul, ignorând restul mesajelor și apelurilor nepreluate și îl pun în sertarul noptierei Nu mă pot gândi la nimic care să aibă legătură cu asta.

Când ajung în baie, imaginea mea din oglindă e mai înfricoșătoare decât am crezut. Nu sunt genul de fată drăguță când plânge. Roșul din jurul ochilor face ca aceștia să pară mai întunecați decât sunt și pielea mea de obicei bronzată are un aspect palid, bolnăvicios. Toate frământările mele de noaptea trecută au distrus buclele lejere pe care mi-am petrecut o eternitate încercând să le fac perfecte când credeam că Griffin va fi încântat să mă vadă. Acum părul meu lung și negru e o harababură încâlcită și soioasă.

Totuși, după ce îmi fac duș și îmi usuc părul, mă simt ceva mai bine. Pe o scară de la normal la dezastru absolut, sunt undeva în jurul valorii de acceptabil la modul jalnic. Într-un final, îmi croiesc drum în josul holului, spre corul de voci ce vine dinspre bucătărie și mă pregătesc pentru măcel. Familia e aici.

Familia mea e o gașcă nebună. Bunicul s-a născut și a crescut în Sicilia. Trebuia să se întoarcă acasă după o vreme în Statele Unite, însă s-a îndrăgostit de bunica. După cum se povestește, mama bunicului meu aproape a declanșat un incident internațional în momentul în care a aflat că el va rămâne în Louisiana. Singurul lucru care a împiedicat-o a fost faptul că familia bunicii se trăgea dintr-un sat aproape de al său.

Tata face mereu eforturi supranaturale când vine aici. El e singur la părinți și nu are o familie numeroasă, așa că uneori se simte ca și cum ar intra într-o zonă de război. Eu nu mă simt chiar ca el, însă din moment ce suntem singurul grup, în afară de unchiul meu Michael, care nu locuiește în Shreveport, mă simt, cumva, ca o intrusă.

Totuși nu m-am simțit mereu așa. Când eram mai mică, îmi petreceam aproape toate verile și vacanțele aici, înconjurată de verișorii mei și de puștii din cartier. Era ca și cum aș fi fost în tabără. Eram cea mai apropiată de Olivia, de vărul nostru Charlie și de cel mai bun prieten al lui Charlie, Wes, care locuiește în casa de alături. Unchiul Bruce, tatăl Oliviei, ne-a numit chiar Cei Patru Fantastici, însă, pe măsură ce am crescut, ne-am îndepărtat din ce în ce mai tare. Ei trei s-au dus la aceeași școală, s-au înscris la aceleași cluburi și au fost suporterii aceleiași echipe de fotbal. Așa că eu m-am înscris în propriile mele cluburi și în propria mea echipă. Nu peste multă vreme, vizitele mele au devenit mai scurte și mai rare.

Mătușa Maggie Mae mă zărește imediat ce intru în bucătărie.

— Ei bine, iat-o! Îți spun sincer că semeni din ce în ce mai mult cu maică-ta de fiecare dată când te văd!

Îi cunoașteți pe ăia care fac mișto de felul cum vorbesc sudiștii? Probabil că au luat modelul de la mătușa mea. Maggie Mae, care e căsătorită cu Marcus, fratele mamei, a fost în tinerețe una dintre frumusețile alea sudiste adevărate, completată de rochia albă când a fost introdusă în societate. Și nu-ți dă deloc voie să uiți chestia asta.

Mă trage la pieptul ei și îmi e teamă că o să mă sufoc între sânii ei exagerat de voluminoși.

— Fii binecuvântată, scumpo. Am aflat de suferința ta. Băiatul ăla n-are minte nici cât un bolovan.

— Îi… mulțumesc, mătușă Maggie Mae.

Sunt plimbată de colo colo prin bucătărie și sărutată pe obraz, frunte și chiar pe buze (de mătușa Kelsey, care nu înțelege deloc ce e acela spațiu personal) în doar câteva minute. Mă las să alunec într-unul din acele scaune de bar în timp ce mătușile își reiau disputa în legătură cu a cui salată e mai bună – a mătușii Kelsey, preparată în manieră clasică, sau a mătușii Patrice, preparată cu jeleu – și care dintre ele ar trebui servită la prânz în ziua de Crăciun.

Eu sunt cu siguranță în tabăra antisalată, însă păstrez părerea asta pentru mine.

Mătușa Maggie Mae are două perechi de gemeni – două fiice gemene care sunt apropiate ca vârstă de mine și doi fii gemeni, mult mai mici. Cele două fiice gemene, Mary Jo și Jo Lynn, schițează către mine o fluturare stânjenită din mână din cealaltă parte a bucătăriei și eu schițez la rândul meu o fluturare și mai stânjenită din mână. Când erau mici, aproape toată îmbrăcămintea lor era identică, cu excepția monogramei. Chiar și acum, la 18 ani, ele *se coordonează.* E ridicol. Sunt cu un an mai mari decât mine, Olivia și Charlie, însă suntem cu toții în același an la școală. Charlie le numește Maleficele Jo de când aveam 12 ani, când l-au dat afară, doar în chiloții săi *Star Wars,* din căsuța pe care o împărțeau cu toții în Florida. Ca să spun drept, n-avea de ce să-i mai poarte. Părerea mea: erau mici. Și strâmți. Un grup de adolescente cu care flirtase toată săptămâna l-au văzut și ai fi zis că era cel mai amuzant lucru pe care-l văzuseră ele vreodată. Fetele alea au chicotit toată săptămâna ori de câte ori Charlie se afla în preajma lor.

El n-a trecut niciodată peste chestia asta.

Mătușa mea Lisa, geamăna mamei, și fiul ei, Jake, sunt și ei aici.

— Scumpa mea, Soph! Mă bucur atât de tare să te văd!

Mătușa Lisa seamănă atât de tare cu mama, încât mi-e greu să nu plâng când o văd.

— Și eu mă bucur să te văd.

O îmbrățișez mai mult decât e normal. Ea și miroase ca mama.

— Unde-i Olivia?

— E deja la magazin, zice ea. Am auzit că bunica te-a oferit voluntar să lucrezi la magazin în vacanță.

— Bineînțeles că așa a făcut, răspund cu un zâmbet.

Jake mă înghiontește și zice.

— La naiba, fato! Arăți ca dracu'.

Mătușa Lisa îl pocnește peste ceafă.

— Jake, nu fi nesimțit.

El râde în timp ce pleacă șchiopătând în căutarea unui scaun liber la masă. Jake și-a rupt piciorul făcând ceva prostesc, care probabil are de-a face cu înălțimi și viziuni de grandoare, la casa frăției sale de la LSU, iar acum poartă una din ghetele alea ortopedice.

Charlie își croiește drum către locul unde stau și eu fac un salt de pe scaunul meu de bar și râd în momentul în care se apropie. Nu l-am mai văzut de-o veșnicie. Se oprește o clipă înainte de a mă îmbrățișa fără prea mare tragere de inimă. Sunt puțin surprinsă de ezitarea lui, însă brațele mele îl cuprind imediat și mă simt mai bine decât în toată dimineața.

— Ești bine? Mi-a spus bunica ce s-a întâmplat cu Griffin, zice Charlie când, în cele din urmă, îi dau drumul.

Bineînțeles că i-a spus bunica. Probabil le-a spus deja tuturor.

— Mda. Sunt bine.

El se așază pe scaunul de lângă mine.

— Și, în afară de problemele cu iubitul, ce mai faci?

Eu ridic din umeri.

— Bine, cred. Ocupată. Dar tu?

El încuviințează din cap.

— Bine. Și eu sunt ocupat.

Charlie rămâne tăcut, iar eu îmi storc creierii, încercând să găsesc altă întrebare pe care să i-o adresez. Of, de când sunt atât de grele conversațiile cu Charlie? Înainte de a găsi ceva, el zice:

— Păi, noi avem de gând să ieșim în oraș după cina de familie din seara asta, dacă ești și tu pe aici.

Iau o înghițitură prea mare de cafea și tușesc în momentul în care simt lichidul fierbinte.

— Cina de familie din seara asta? zic și chiar mă înec.

Dacă s-a răspândit vorba că iubitul meu vrea să mă părăsească, nu știu dacă pot face față privirilor pline de compasiune de care o sa am parte cu siguranță.

Charlie zâmbește.

— Știi și tu cum e. Bunicii nu-i ia mult ca să adune pe toată lumea și vizita ta o va face să scoată cu siguranță o masă în plus. După aceea putem merge la Wes, ca să scăpăm de aglomerație.

Wes locuiește alături și e mai degrabă fratele lui Charlie decât cel mai bun prieten al său, în special pentru că Charlie și-a petrecut jumătate din copilărie acasă la Wes. Părinții lui Charlie s-au cunoscut când lucrau amândoi pentru Medicii Fără Frontiere în Filipine, de unde e mătușa Ayin, și amândoi încă își oferă serviciile ori de câte ori e nevoie de ei. Charlie și Sara stau la bunica atunci când părinții sunt plecați. Ceea ce înseamnă că Charlie ajunge aproape mereu la Wes.

— O convingem și pe Olivia să vină, zice el. Cei Patru Fantastici... Ca pe vremuri.

Ceva nu-mi sună bine, însă spun:

— Sigur! Ar fi distractiv.

Charlie zâmbește și înșfacă o brioșă. A ieșit deja pe ușă înainte să apuc să mă răzgândesc.

Bunica îmi așază în față o bucată de plăcintă și mă strânge puțin în brațe.

— Te simți mai bine azi? șoptește ea.

Încuviințez din cap și ea îmi umple din nou cana de cafea.

— Plecăm la magazin într-o oră, bine?

— Bine, răspund.

Nu că aș avea altceva de făcut în momentul de față.

***

Magazinul este, de fapt, doar o casă veche dintr-un cartier care a devenit din ce în ce mai comercial. Majoritatea celor care au deschis afaceri au optat pentru demolarea și reconstruirea caselor, însă bunica și bunicul au păstrat această căsuță albastră drăguță exact cum au găsit-o. Toată curtea din spate este acum în mare parte o seră, în timp ce interiorul este înțesat cu unelte de grădinărit, statui și alte decorațiuni pentru curte și

grădină. Încă mai are acea atmosferă de cămin, de acasă, care face treaba să funcționeze.

Când eram mai mici, ne plăcea să ne jucăm de-a v-ați ascunselea în sera din spate și să ajutăm la plantarea florilor în straturile din față. Valul de nostalgie aproape mă doboară în timp ce o pornesc pe aleea din față.

Înainte ca bunica să dispară prin portița laterală care dă în curtea din spate, face semn cu capul spre veranda din față.

— Olivia ar trebui să fie înăuntru deja. Vrei s-o ajuți la vânzare astăzi?

Încuviințez din cap și mă opresc în fața șirului lat de trepte care conduc către verandă. Pe fiecare treaptă sunt aliniate crăciunițe, iar o ghirlandă uriașă din chestii verzi și legată cu fundă mare și roșie atârnă de ușa de la intrare. Flăcările din felinarele cu gaz aflate de-o parte și de alta a ușii pâlpâie și dansează și jur că simt miros de turtă dulce.

O mare parte din mine nu vrea să pătrundă pe acea ușă, indiferent cât de festivă e ea. A trecut mult timp de când eram doar eu și Olivia și, brusc, chestia asta mă agită.

Trag cu putere aer în piept și deschid ușa. Olivia cară un sac uriaș de pământ de flori până la o masă de lemn veche și jupuită dintr-un colț. Arată de parcă e în plină activitate de replantare a unor tije de rozmarin în recipiente decorative.

— Bună! spun eu.

Probabil am speriat-o, pentru că scapă sacul și un nor de praf ne învăluie pe amândouă. Mi-a fost dor de ea mai mult decât mi-am dat seama și reținerea mea se topește. Întind mâinile și o îmbrățișez strâns.

La fel ca Charlie, ezită înainte de a mă îmbrățișa și ea.

— Soph, îmi zice ea la ureche. Ce faci aici?

Mă retrag și îi studiez chipul. Tușim amândouă și dăm din mâini, încercând să eliberăm aerul din jurul nostru.

— Stau la bunica cât timp părinții o vizitează la Margot. Sunt surprinsă că nu ți-a spus maică-ta.

Ea încuviințează din cap.

— Ba mi-a spus. Pur și simplu nu te așteptam *aici.*

— E totul în regulă? întreb.

Deci va fi o atmosferă stânjenitoare între noi.

Ea pare că e pe cale să spună ceva, apoi se oprește în momentul în care o auzim pe bunica gemând.

— Dumnezeule mare! zice bunica, privind spre noi, apoi către mizeria de pe podea. Păi, nu stați acolo pur și simplu și vă zgâiți una la alta. Luați o mătură.

Apoi începem amândouă să ne mișcăm.

***

E aproape întuneric când plec de la pepinieră împreună cu Olivia. Fiecare casă pe lângă care trecem e acoperită de luminițe și pe șosea e trafic intens – oamenii fac cumpărături sau se îndreaptă spre petreceri de Crăciun.

— Ești pregătită să vorbești despre asta? întreabă Olivia în timp ce conduce.

Timp de o secundă, cred că se referă la ce s-a întâmplat între noi două, apoi ea spune:

— Povestește-mi ce s-a întâmplat cu Griffin.

Fac o grimasă. Am muncit din greu astăzi și bunica avea dreptate – trebuia să-mi țin mintea departe de Griffin. Însă acum mă forțez să reiau totul.

— Păi, m-am dus la o petrecere.

Îmi rod o pieliță de pe arătător și reiau povestea. Nu e ușor, indiferent de cât de multe ori o spun. Și dacă să vorbesc cu Olivia e greu, va fi mult mai greu să mă întorc la școală. Va fi nevoie de un miracol de Crăciun pentru ca despărțirea noastră să fie o știre veche în momentul în care voi merge pe coridorul școlii fără Griffin lângă mine.

— Of, Sophie. Îmi pare atât de rău, zice Olivia. Chiar a spus că n-ai niciun haz?

După tonul vocii ei, îmi dau seama că e la fel de surprinsă cum am fost și eu.

Scot un geamăt și spun:

— Asta a lăsat să se înțeleagă.

Olivia se încruntă.

— Sophie aia pe care o cunoșteam eu era super*haioasă.* În mod clar *el* este problema.

Mintea mi se întoarce spre partea cu *Sophie aia pe care o cunoșteam.* Ce înseamnă asta? Însă, înainte de a-i putea răspunde, ea zice:

— Păi, acum ești aici și n-avem de gând să-l lăsăm pe Griffin să ne doboare. Vom găsi ceva distractiv de făcut cât timp ești aici, ca pe vremuri. Vor fi o mulțime de petreceri în vacanță.

Încuviințez din cap, însă, într-un fel, să merg la o petrecere zgomotoasă unde de-abia dacă știu pe cineva nu pare să mă atragă.

Oprim în fața casei bunicilor. Aleea și jumătate din stradă sunt pline de mașini, așa că Olivia se duce mai încolo pe stradă, în căutarea unui loc de parcare.

— *Toată lumea* te va întreba de Griffin. Veștile circulă mult prea repede în familia asta. Bunica îi spune cuiva, apoi e ca și cum s-ar activa un telefon fără fir și într-o oră toată lumea știe tot.

— Știu. Cu toții știau de dimineață la micul dejun. Iar maică-ta deja o informase pe mama.

Telefonul mi-a rămas în camera de sus în sertar, însă mama a dat de mine la pepinieră. Nu era un apel pe care voiam să-l primesc. I-a părut atât de rău pentru mine, încât nici măcar n-a pomenit de micul meu ocol de seara trecută. Și a trebuit să râd când am auzit-o pe Margot pe fundal, strigând:

— Spune-i că i-am trimis mai multe poze!

— N-o lăsa pe mătușa Maggie Mae să-ți spună cine știe ce prostie, zice Olivia. Va folosi orice scuză pentru a vorbi despre cum iubitul lui Mary Jo e curtat și de LSU, și de Bama[1], și cum iubitul lui Jo Lynn tocmai a primit o scrisoare de preadmitere la A&M[2].

— E greu de crezut că ar vrea cineva să iasă cu Maleficele Jo.

— Așa zice mereu și Charlie.

Olivia oprește motorul mașinii și privim amândouă către casă.

— Ești pregătită? întreabă ea.

— Ca și până acum.

Când intrăm, suntem întâmpinate de un haos total. Verii mai mici se fugăresc pe holuri pe trotinete, skateboarduri electrice și unul cocoțat în cârca altuia.

— Bună, Sophie! Bună, Olivia! răsună vocile subțiri în timp ce trec pe lângă noi.

---

[1] Bama – The University of Alabama, universitate din Tuscaloosa, Alabama. *(N.r.)*

[2] A&M Texas A&M University, unde A&M se referă la domeniile *agricultură* și *mecanică. (N.r.)*

Ultimul micuț care trece e Webb, unul dintre cei mai mici veri ai mei. Zboară în josul holului pe trotineta lui, îmbrăcat cu niște boxeri negri și un tricou cu Superman.

— Webb, îi spun. Se pare că ți-ai pierdut pantalonii.

Olivia îi face cu mâna.

— Trece prin faza antipantaloni. Refuză să-i poarte dacă e în casă. În orice casă.

Bunicul și câțiva dintre unchii mei sunt instalați în fața televizorului, discutând despre meci. Mă aplec să-l sărut pe bunicul pe obraz. Charlie și un alt văr de-al meu, Graham, l-au strecurat afară din pepinieră pentru a merge la pescuit în după-amiaza asta în timp ce bunica era ocupată.

— Câți ai prins? șoptesc.

El chicotește și îmi ciufulește părul.

— Cinci, însă nu-i spune bunică-tii.

Bineînțeles, bunica a fost cea care le-a cerut lui Charlie și lui Graham să vină și să-l ia când și-a dat seama că bunicul avea nevoie de o pauză.

— Au venit și fetele mele, strigă bunica din fața aragazului când ajungem în bucătărie.

Poartă șorțul ăla al ei *Ciao tuturor* și arată de parcă a fost băgată în făină.

— Ia așezați-vă amândouă la masă. Hai, suntem aproape gata.

Olivia înșfacă șervetele și eu o urmez cu farfuriile.

— Sophie, strigă mătușa Camille.

Ea e lângă bunica în fața blatului de bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu iubitul tău? Și cine e fata asta Paige? Te înșela cu ea?

Olivia îmi azvârle o privire peste umăr, apoi da ochii peste cap. *O luăm de la capăt.*

— Nu e nicio fată pe nume Paige. El vorbea cu prietenul lui, Parker, răspund eu.

Mătușa Kelsey, care ține câte o fiică pe fiecare șold și alta atârnată de picior, intră șchiopătând în cameră. De obicei este și o a patra fetiță atașată de ea, așa ca privesc atent în jur pentru a vedea cine lipsește.

— Unde-i Birdie? o întreb.

Mătușa Kelsey face o verificare rapidă și pare să observe pentru prima oară că una dintre micuțele ei lipsește. Dă ochii peste cap și strigă la soțul ei:

— Will? Birdie e la tine?

Un *da* înăbușit vine drept răspuns.

Ea scutură din cap, apoi merge mai departe.

— Nu-mi vine să cred că s-a despărțit de tine, zice ea înainte de a le lăsa pe cele trei fetițe atașate de ea, una câte una, pe scaunele aliniate de-a lungul peretelui.

— Cred că fapta lui se numește mai degrabă *A intenționat să se despartă de ea,* Kelsey, adaugă bunica.

Problema cu telefonul fără fir e că multe detalii ajung să se amestece.

Mătușa Maggie Mae fornăie pe nas.

— Ei bine, mie nu mi-a plăcut niciodată. Îți puteai da seama că nu era mare brânză de capul lui numai dacă te uitai în ochii ăia. Nu ca iubitul lui Mary Jo. LSU și Bama se *bat,* efectiv, pentru el. Sperăm să aleagă LSU; nu cred pur și simplu că pot face galerie pentru Bama, chiar dacă viitorul meu ginere este fundaș acolo.

Olivia se preface că vomită.

— Nu credeai că Griffin era rău, când te-a ajutat să-ți repari roata vara trecută, zice unchiul Sal.

— Îh. Bineînțeles că m-a ajutat. A trebuit s-o facă – era chiar lângă mașină. Și el doar încerca să dea bine în fața iubitului lui Jo Lynn, care a primit o bursă completă la A&M ca să studieze ingineria.

Charlie, Graham și Hannah, sora mai mare a lui Graham, se umflă de râs în cealaltă parte a camerei, unde instalează o masă suplimentară și niște scaune. Graham are aceeași vârstă cu fratele Oliviei, Jake, și sunt amândoi la LSU. Sinceră să fiu, sunt surprinsă că Graham nu e și el acolo, pentru că, dacă Jake face ceva ciudat și nebunesc, Graham e de obicei în spatele său.

Sara, sora lui Charlie, intră relaxată cărând un coș uriaș de cadouri. Părul ei lung și negru ajunge până la jumătatea spatelui, obrajii ei au pierdut din acea rotunjime copilărească și e cu câțiva centimetri mai înaltă decât îmi amintesc. E șocant să observ cât de mult s-a schimbat de la ultima noastră întâlnire.

— Bunico, chestia asta se afla pe veranda din față, zice Sara, apoi așază coșul pe blatul de bucătărie.

— O, ce drăguț, zice bunica în timp ce citește felicitarea. E de la familia Dethloff de vizavi.

— De când a început Sara să pară atât de mare? Și frumoasă? o întreb pe Olivia.

— Un puseu serios de creștere în ultimele câteva luni. Lui Charlie *nu-i* convine, acum, că toți băieții din școală sunt cu ochii pe ea, răspunde ea. Și a devenit reprezentanta bobocilor încă din octombrie!

— Pe bune? Cum de n-am știut asta? întreb.

— Habar n-am.

Olivia ridică din umeri.

— Presupun că nu prea ai fost mult prin preajmă în ultimul timp.

Ușa bucătăriei se trântește, ne întoarcem cu toții și-i vedem pe mătușa Patrice, unchiul Ronnie, Denver și Dallas intrând îmbrăcați în pulovere asortate și nu unele drăguțe. Mă uit la Denver și fac semn cu capul înspre pulover. El arată spre maica-sa, scuturând din cap. Nu mă pot abține să nu râd. Bieții copii n-au nicio șansă, mai ales de când mătușii Patrice îi place să le spună tuturor că și-a numit fiii după locurile în care aceștia au fost concepuți.

Îh.

Mătușa Lisa mă cuprinde cu brațul.

— Păi, mie îmi plăcea pușt iul. Însă sunt tristă că lucrurile s-au terminat așa, meriți mai mult.

În niciun caz n-o să fac față chestiei ăsteia în timpul cinei.

— Nu-ți face griji în legătură cu Sophie. M-am gândit eu la tot, zice bunica și în cameră se face brusc liniște.

— Oo, nu. Asta nu-i a bună, zic eu pe sub mustață.

— Mamă, ce pui la cale? întreabă mătușa Lisa.

Bunica încearcă să pară ofensată, însă toți știm că-i place să-și bage nasul în treburile tuturor.

— Păi, când viața îți dă lămâi, te urci înapoi în șa.

— Nu cred că așa e zicala, zice Graham.

— Are nevoie de una-două întâlniri, înțelegeți, ca să-și țină mintea departe de problemele ei, adaugă bunica.

Mătușa Maggie Mae pare mult prea interesată de sensul acestei discuții.

— Eu și fetele cunoaștem niște băieți disponibili de vârsta ei.

Unchiul Sal devine brusc atent.

— După ce-i faci tu lipeala, am eu în minte un băiat drăguț care lucrează pentru mine.

— Of! Of! țipă mătușa Patrice. Am o idee! Haideți să alegem toți pe cineva pentru ea! Am exact ce trebuie…

Apoi toți vorbesc deodată.

Înainte de a putea opri această nebunie, bunica scoate la iveală o coală de împachetat lungă și albă.

— Va fi atât de distractiv! zice ea.

Câteva mătuși o ajută să elibereze blatul de bucătărie și bunica așază coala acolo. Apoi înșfacă un marker și începe să scrie date, începând de mâine până de Revelion.

— Sara, vino și ajută-mă cu asta, zice bunica.

Sara se repede din cealaltă parte a camerei și o ajută pe bunica să prindă coala pe panoul de lângă cămară, iar eu mă încrunt la ea pentru că e atât de dispusă să o ajute pe bunica. Sara îmi face cu ochiul.

Îmi atrage atenția puțină mișcare la ușa din spate și îl văd pe Wes cum își bagă încet capul înăuntru. Charlie îi face semn să intre.

A trecut ceva vreme de când nu l-am mai văzut. Părul lui blond și tenul palid ies în evidență în acest cămin de sicilieni bruneți și bronzați. Pare mai înalt decât îmi amintesc și nu mai e la fel de slab.

Se așază lângă Graham și Charlie și arată intrigat spre coala de hârtie.

Amândoi ridică din umeri. Însă cred că știu încotro se îndreaptă treaba asta și mi-e groază.

Bunica stă în picioare lângă coala de hârtie și arată spre ea, de parcă ar fi Vanna White[3].

— În acest fel va trece Sophie peste despărțirea de neisprăvitul ăla.

Wes cercetează încăperea până când privirea îi cade pe mine. Își înclină capul și ridică o sprânceană, iar eu schițez un mic zâmbet stânjenit.

— Suntem destui care cunoaștem băieți simpatici și disponibili. O să-i aranjăm câteva întâlniri și, când se va întoarce la școală după Anul Nou, abia dacă-și va mai aminti cum îl cheamă.

---

[3] Actriță și vedetă TV, prezentatoare a emisiunii „Roata Norocului" începând cu anul 1982. *(N.r.)*

— Griffin, livrează Jake răspunsul.

Bunica își dă ochii peste cap.

— Mulțumesc, Jake.

Of, Doamne! Îmi vine să mă bag sub masă.

— E o idee proastă, spun din fundul încăperii, mai tare decât intenționam. Și mă voi întoarce acasă până la Anul Nou. Mama și tata vin la petrecerea ta aniversară. Am deja planuri pentru seara aia!

În mod evident, acele planuri îl includeau pe Griffin, însă tot nu pot lăsa să se întâmple asta.

Bunica flutură din mână, respingându-mi protestele.

— Am vorbit deja cu maică-ta. Vin aici pentru petrecere și rămân peste weekend, așa că vei fi aici de Revelion.

Nu pot să cred.

Bunicul intră în bucătărie și dau fuga la el.

— Bunicule, bunica și-a pierdut mințile. Are de gând să mă facă să merg la întâlniri. Cu tipi pe care nu-i cunosc.

Bunicul se uită la bunica cu o sclipire în ochi.

— Păi, bunica se crede pețitoare. Și eu nu mă amestec când își pune ceva în cap.

— Parcă eu nu știu, intervine unchiul Michael în discuție. Sophie, fugi cât mai poți. De ani întregi încearcă să-mi facă lipeala cu cineva.

E cel mai mic dintre cei opt copii și singurul necăsătorit.

— Michael, ultimii trei tipi cu care am încercat să-ți fac lipeala ar fi fost perfecți pentru tine dacă le-ai fi dat ocazia, zice bunica.

Apoi se întoarce spre mine.

— Sophie, va fi distractiv. Ai încredere în mine.

— Nu poate fi adevărat, bombăn eu.

Îmi doresc să pot pocni din călcâie și să fiu acasă la Margot.

— Nu rezolvi nimic dacă spui mereu nu pot, zice mătușa Maggie Mae, apoi întreabă: Deci cum funcționează chestia asta?

Își trece limba peste buze.

Chestia asta se va sfârși în mod garantat oribil, dacă se implică ea.

Bunica își mușcă buza inferioară. În mod evident, improvizează în timp ce vorbește:

— Fără întâlniri în Ajunul Crăciunului și în ziua de Crăciun… Asta înseamnă că rămân zece zile libere pentru zece întâlniri. Băieții trebuie să fie de vârsta ei. A, stai așa! Trebuie să scrieți

despre întâlnire în dimineața respectivă, ca să știe la ce să se aștepte.

— Nu le știe numele? întreabă Olivia.

— Nu. În cazul ăsta, n-ar mai fi o întâlnire aranjată, răspunde bunica.

— Deci putem alege pe *oricine*? întreabă Jo Lynn.

Charlie înalță capul, privirea sa întâlnind-o pe a mea. Scutură tare din cap mimând din buze *Maleficele Jo.*

— Am și eu ceva de zis în toată chestia asta? intervin eu.

Gălăgia din cameră încetează și toată lumea se zgâiește la mine. Chipul bunicii se înmoaie.

— Hai afară cu mine pentru câteva clipe, Sophie.

Îmi croiesc drum printre trupuri și jucării și mă rog ca fața să nu-mi fie la fel de roșie precum se simte. Mătușa Lisa mă strânge de mână când trec pe lângă ea.

De îndată ce ne aflăm pe veranda din spate, bunica mă trage spre ea pentru o îmbrățișare.

— Nu apucăm să te vedem atât de des și urăsc că ești atât de tristă și dărâmată. Am crezut că ar putea fi distractiv… Ca un fel de aventură. Te va face să aștepți cu nerăbdare fiecare zi. Și chiar dacă întâlnirile sunt un dezastru, vom avea de ce râde când se vor termina.

Mă retrag din îmbrățișare și mă uit la ea.

— Mă simt groaznic. Și nu sunt pregătită să mă întâlnesc cu nimeni în momentul de față.

Bunica chicotește.

— Încerc să-ți găsesc următorul iubit. Chestia asta e doar pentru distracție. Ai încredere în mine.

Distracție.

Chestia despre care vorbea Griffin. Chestia care ne lipsea nouă, din câte se pare. Chestia de care *aveau parte* din plin Sophie și Olivia. Oare nu mai știu să mă distrez?

— Dacă fac asta, am și eu o condiție, zic.

— Care anume?

— Am dreptul la liberă trecere. Dacă, indiferent de motiv, nu vreau să merg la o întâlnire, nu trebuie să fiu obligată. Fără să fiu întrebată de ce anume.

Bunica se încruntă, gândindu-se la chestia asta.

— Bine. Deci ce spui?

Până la urmă, accept și bunica radiază de fericire.

— Perfect! Să înceapă jocul!

Mă trage înapoi în bucătărie și discuțiile încetează.

— A fost de acord! zice bunica.

Familia ovaționează la propriu.

— Acum, hai să vedem dacă putem umple tabla. Voi începe eu.

Bunica se apropie de coala albă și își scrie numele sub data de 31 decembrie.

— Îî... bunico? Tu chiar știi vreun băiat de vârsta mea, care să nu fie rudă cu mine? întreb.

Știu că-mi poate simți nervozitatea din voce în timp ce-și întoarce capul spre mine.

— Sigur că știu. Încă nu-mi dau seama pe cine să aleg, însă găsesc eu pe cineva!

Minunat. O să-mi petrec Revelionul cu... cineva.

Chestia asta va fi cu siguranță un dezastru.

Bunicul își târăște picioarele până la coala de hârtie și se uită la date.

— Ce-ar fi să aleg data de 30, din moment ce aceea e seara petrecerii aniversare a bunicii tale? Voi alege pe cineva simpatic.

Și își scrie numele.

Zece întâlniri și două dintre ele aranjate de bunicii mei. Minunat.

După ce bunicul pleacă, se deschid stăvilarele. Se înghesuie toți să se treacă pe listă. Stau în picioare în fundul camerei, privind îngrozită. Singura persoană din cameră, în afară de mine, care nu încearcă să-și aleagă o zi e Wes.

Se ridică de la masă și vine mai aproape. Îmi pot da seama că se simte la fel de jenat ca mine.

— Nu e posibil așa ceva, zic eu.

Se întoarce să mă privească.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme. Ce mai faci?

Fac semn cu capul înspre panou.

— Chestia asta spune cam totul.

El râde.

— Mda, presupun că așa e.

— Ce mai faci? Ești tot cu...

Of, Doamne, am auzit că se vedea cu cineva, însă i-am uitat numele.

— Laurel?

— Mda, Laurel.

El încuviințează din cap, apoi ridică din umeri. Nu prea știu ce fel de răspuns e ăsta.

— Era cu un an mai mare decât noi, nu? întreb.

— Mda, acum e la LSU.

Îmi trec mâna prin păr, nerăbdătoare să văd panoul după ce termină toată lumea de scris.

— Deci aveți o relație la distanță?

Încuviințează, însă nu elaborează. Suntem amândoi prea ocupați să ne zgâim la panou. De fapt, ne zgâim la fratele cel mai mare al mamei, Sal, și la războiala pe care pare s-o aibă cu unchiul Michael pentru ultima dată rămasă necompletată.

Bunica stă lângă ei și pe chip pare să i se citească încântarea absolută.

Unchiul Michael se așază în fața unchiului Sal și pur și simplu îl împinge cu fundul, apoi își scrie numele în spațiul liber.

Apoi, unchiul Michael se întoarce cu o expresie victorioasă. Unchiul Sal vine în față și taie numele lui Michael, apoi scrie numele său. Unchiul Michael e prea ocupat să rânjească pentru a observa.

Ce dezastru.

Olivia se oprește lângă mine.

— Eu și Charlie am ocupat două întâlniri. Sunt doar câteva în legătură cu care trebuie să-ți faci griji.

Respir adânc.

— Mersi.

Incapabilă să mai stau locului, mă îndrept spre panou.

20/12 Olivia
21/12 Patrice
22/12 Charlie
23/12 Sara
24/12 LIBER
25/12 Liber
26/12 MJ/JL
27/12 Camille
28/12 Maggie Mae
29/12 SAL ~~Michael~~
30/12 Bunicul

31/12 Bunica

Charlie se oprește și șoptește.

— Cel puțin Maleficele Jo trebuie să împartă o zi.

— Mda, însă mătușa Maggie Mae are una, așa că nu e cu mult mai bine, șoptesc la rândul meu.

Întâlnirile alese de Olivia și Charlie vor fi în regulă, iar bunica și bunicul vor alege probabil pe cineva de la ei de la magazin. Cel mai mult îmi fac griji în legătură cu mătușa Patrice.

Ea e ciudată.

— Bun, acum, că s-a terminat cu entuziasmul, hai să mâncăm! strigă bunica.

Și s-a zis cu pofta mea de mâncare.

Duminică, 20 decembrie
Întâlnirea aranjată nr. 1: Alegerea Oliviei

Olivia a ajuns să doarmă cu mine în pat în camera de oaspeți undeva în jurul miezului nopții. Am renunțat să merg acasă la Wes, mai ales pentru că voiam ca ziua de ieri să se sfârșească. Credeam că Charlie și Olivia îmi vor face capul calendar când le-am spus că vreau să merg la culcare în loc să merg în vecini, însă n-au părut surprinși. Am încercat să nu par iritată.

— Slavă Domnului că magazinul e închis astăzi. Nu credeam că mă voi sătura vreodată de Crăciun, însă o declar oficial, zice Olivia în timp ce se întinde în pat. Vrei să-ți spun cu cine ieși în oraș în seara asta? Nu-i voi spune bunicii că am încălcat regula.

Arunc cu o pernă spre ea.

— E cineva cunoscut?

Olivia se uită în tavan.

— Nu cred.

— Păi, atunci n-ar conta. Voi aștepta.

Fac o pauză înainte de a adăuga:

— Vei fi și tu acolo, nu?

Eu și Olivia ne aflăm în momentul de față într-o situație atât de ciudată încât habar n-am la ce să mă aștept.

Olivia se ridică în capul oaselor și îmi aruncă perna înapoi.

— Voi fi cu tine la fiecare pas, indiferent cu cine va trebui să ieși, zice ea.

Nu pot opri senzația de căldură care mă cuprinde.

Înșfac telefonul și încărcătorul, pentru că bateria e probabil moartă și mă îndrept spre baie. În timp ce aștept ca telefonul să mi se încarce suficient pentru a-l putea reporni, mă spăl pe dinți și mă plimb de colo colo. Știu că am ratat niște mesaje de la Margot, împreună cu Dumnezeu știe ce parte din anatomia ei umflată. Sunt sigură că și Addie m-a sunat și mi-a dat mesaje.

Dar Griffin?

Când mi se aprinde telefonul și mesajele încep să intre, începe să-mi bolborosească stomacul.

Să vorbesc cu el ar trebui să fie ultimul lucru pe care îl fac. Foarte rău că inima nu vrea să mă asculte.

Deschid mesageria. Majoritatea mesajelor sunt de la Addie și de la Griffin, cu toate că nici Margot n-a rămas mult în urmă. Mesajele de la Addie încep cam așa: *Unde ești? Sună-mă!* Și se

termină cu: *UNDE EȘTI?!? SUNĂ-MĂ!!!!* Abordez mai întâi mesajele de la Margot. Sunt trei poze: nici măcar nu-mi dau seama ce e în prima; în a doua e posibil să fie o gleznă; iar a treia seamănă cu… mâna ei?

Margot: Vezi cât de umflate îmi sunt mâinile acum??? O să am nevoie de mănuși cu paiete care să se asorteze cu pantofii.

Margot: Bine, nu mănuși, pentru că nu-mi pot separa degetele. Presupun că mănuși cu un singur deget. Vrei să-mi pui paiete pe niște mănuși cu un singur deget?

Margot: Primești chestiile astea? Arăt ca o bestie.

Margot: Of, Sophie, mama și tata tocmai mi-au povestit despre Griffin. Ce nenorocit! Ești în regulă?

Margot: Pe bune, unde ești??? Știu că ai mereu telefonul cu tine!!

Margot: Sooooopppppphhhhiiiiieeee????

Doamne, Dumnezeule, Margot! Mai dramatizezi mult?

Eu: Da, mâinile tale sunt hidoase. Și, nu, nu-ți voi decora cu paiete nicio mănușă.

Îi ia doar câteva secunde pentru a-mi răspunde.

Margot: Of, Sophie ești în regulă? Spune-mi ce s-a întâmplat.

Eu: Versiunea scurtă – l-am auzit din întâmplare pe Griffin spunându-i unui prieten că voia să se despartă de mine, apoi el s-a luat după mine pe alee și au fost niște momente dramatice în stradă când am încercat să plec, apoi Addie a țipat la el după ce am plecat.

Margot: Of. Doamne. Dumnezeule.

Eu: Mda, ne place să părem speciali.

Margot: De ce nu mi-ai spus ieri?

Eu: Ai destule chestii pentru care să-ți faci griji. Nu cumva degetele tale de la picioare s-au unit într-un singur picior mare și urât??

Margot: Ha, ha. N-o să scapi așa ușor. Dacă eu îți pot trimite chestii cu părți hidoase ale corpului meu, atunci poți și tu să dezvălui detalii despre iubiți hidoși.

Eu: Păi, ăsta nu e nici măcar cel mai nasol lucru care mi s-a întâmplat. Bunica a făcut un tabel...

Îi povestesc lui Margot despre întâlniri, reguli și ridicolul întregii tărășenii. Nu mă surprinde deloc că ea privește treaba asta ca pe cea mai bună idee din lume.

Margot: Bine, vreau detalii. Și poze. Și mesaje în direct de la întâlnire. Chestia asta o să fie mai mișto decât emisiunea aia maraton *Dateline: Mistere din viața reală.*

Eu: Mă rog. Îți scriu mai târziu. Îmi chiorăie mațele și sunt sigură că bunica are rulouri cu scorțișoară proaspăt scoase din cuptor, cafea, șuncă și toate chestiile alea pe care tu nu le poți mânca în momentul de față.

Margot: EȘTI NAȘPA!!!

Închid conversația cu Margot și trag cu putere aer în piept înainte de a deschide mesajele de la Griffin.

Griffin: Îmi pare rău
Griffin: N-am vrut ca lucrurile să se sfârșească așa
Griffin: Vreau să vorbim despre asta
Griffin: N-am făcut nimic rău. Doar vorbeam cu Parker
Griffin: Îmi pare rău

Închid mesageria – puțin deranjată de faptul că toate mesajele lui sunt despre ceea ce simte *el* – și o sun pe Addie.

— De ce ți-a luat atât să mă suni? pufăie ea ca o locomotivă.

— Îmi pare rău. Pur și simplu n-am putut.

Mă așez pe marginea căzii.

— Nu pot suporta ca tu să fii supărată pe mine.

Addie răsuflă puternic.

— Bineînțeles că nu sunt supărată pe tine. Sunt doar îngrijorată. A trebuit să fac rost de numărul de telefon al Oliviei și să-i dau ei mesaj ca să aflu dacă ești în regulă.

Trasez o linie cu degetul de-a lungul chitului de rosturi de pe faianță.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat?

Scoate un hohot de râs ascuțit.

— Eu și Griffin am țipat unul la altul în stradă până când vecinul lui Matt a amenințat că sună la poliție. Griffin a plecat, iar eu și Danny n-am mai stat mult.

Zâmbesc.

— Mulțumesc că mi-ai ținut partea. Înseamnă mai mult decât îți dai seama.

— Hei, aș face-o oricând. Îți e mai bine fără el.

Mă copleșește un val de tristețe. Chiar dacă vreau să cred că are dreptate, nu sunt sigură că așa e.

— Păi, n-o să crezi ce-a făcut bunica.

Îi povestesc lui Addie despre calendar și întâlniri. Moare de râs la celălalt capăt al telefonului.

— Soph. Ăsta e cel mai nebunesc lucru de care am auzit. Și dacă apare cine știe ce psihopat? Ca să nu mai vorbim de persoana pe care mătușa ta, Patrice, are de gând să ți-o trimită la întâlnire.

Mă las să alunec de pe marginea căzii pe podea.

— Știu. O să fie cea mai proastă săptămână și o să-mi scurteze viața la jumătate. Și aveam planuri pentru Revelion! Știi că mai degrabă aș fi acolo decât aici.

— Știu. Hai să așteptăm să vedem cum funcționează treaba asta. Doar că, probabil, bunica ta are dreptate. Vei fi prea ocupată ca să-ți mai rămână timp să-ți faci griji în legătură cu Griffin.

Sper asta, pentru că încă mă mai simt puțin cam dărâmată.

***

După ce vorbesc cu Addie, fac un duș și mă îmbrac, Olivia a părăsit deja dormitorul. Merg în vârful degetelor în josul holului, rugându-mă să nu fie nimeni acasă. Bunicul e la masă, citind ziarul și sorbindu-și cafeaua.

— Bună dimineața. Ai dormit bine?

— Da, bunicule. Unde-i toată lumea?

Casa e neobișnuit de tăcută – nu că m-aș plânge.

— Bunică-ta s-a dus la biserică și, din fericire, nimeni altcineva nu și-a făcut încă apariția. Olivia a fugit acasă să-și ia niște haine. Mi-a zis să-ți spun că se întoarce repede.

Arunc o privire înspre tabla albă de pe perete, sub tabelul pe care l-a făcut bunica. Numele Oliviei e imprimat sus de tot, apoi ea a scris de mână:

Festivalul Luminilor – Natchitoches
Fii gata la ora 14:00
Îmbracă-te gros pentru că, iubito, e frig afară!

Zâmbesc când citesc ultimul rând. Temperatura a scăzut în timpul weekendului și, din fericire, chiar începe să pară că vine Crăciunul.

Observ și că, pe listă, numele unchiului Sal este tăiat, iar cel al unchiului Michael e scris cu majuscule lângă el.

Bunicul observă că mă uit la calendar.

— Ai mai fost la festival?

În momentul în care scutur din cap, zâmbetul îi luminează chipul.

— Îți va plăcea. Și Olivia îți va alege un băiat simpatic. Ar trebui să ai o zi frumoasă, zice el.

Îmi pun o ceașcă de cafea și i-o umplu din nou pe a lui.

— Nu crezi oare că toată tărășenia asta cu întâlnirile aranjate e ciudată? Adică cine face asta?

Mă așez pe taburet lângă el, iar el râde.

— E exact lucrul la care m-aș aștepta din partea bunicii tale. E atât de romantic. Și vrea pur și simplu ca toată lumea din jurul ei să fie fericită. A avut și ea inima la fel de frântă ca a ta când te-a găsit pe treptele de la intrare.

Înghit cu greutate și privesc afară pe fereastra bucătăriei.

— Ți-am povestit vreodată cum am cunoscut-o pe bunica ta? întreabă bunicul.

Mi-a spus. De fapt, am auzit povestea asta de atâtea ori, încât aș putea-o reda chiar mai bine decât el.

Zâmbesc și mă întorc către el.

— Nu, domnule.

Știe că știu, însă îi place să-și spună povestea la fel de mult cum îmi place mie s-o aud.

Se lasă pe spate și ochii săi privesc departe, de parcă s-ar întoarce în timp.

— Era de Ziua Îndrăgostiților. Trebuia să invit o fată la cină, apoi s-o scot în oraș, la film. Rula *Faceți jocurile!*[4]*...* Și vorbesc aici de versiunea originală – nu de cea cu tipul ăla Clooney. Fata... Of, cum o chema?...

Louise.

Pocnește din degete de câteva ori.

— Louise!

Pare încântat că și-a amintit detaliul.

— Ei bine, Louise s-a îmbolnăvit de gripă chiar în dimineața aceea. Nu-mi făceam griji că nu mai ieșeam la cină – de fapt, eram bucuros să economisesc niște bani. Însă așteptam să văd filmul ăla de săptămâni întregi. Așa că am hotărât să merg singur.

Ador partea asta.

— Deci iau floricele de porumb și găsesc un loc liniștit în spatele sălii. Apoi aud un smiorcăit înăbușit. Era întuneric în sală, însă am crescut cu trei surori în casă, așa că am recunoscut sunetul: era o fată, iar acea fată plângea. Undeva în apropiere, câteva scaune mai încolo.

Bunica.

Bunicul își îndreaptă spatele în scaun.

— Ei bine, mi-a părut atât de rău pentru ea. De ce ar plânge o fată la cinema de Ziua Îndrăgostiților?

Face o pauză, așteptând să ghicesc răspunsul.

Ridic din umeri, de parcă n-aș ști.

— Așa că am întrebat-o. Cineva îi trăsese clapa. Pe bune, cine ar face asta? Și de Ziua Îndrăgostiților! M-am oferit să împart floricelele de porumb cu ea și am vorbit tot filmul, fără să ne uităm măcar o singură dată la ecran. Și de atunci am rămas împreună.

Bunicul îmi dă părul din ochi.

— Dacă bunică-ta nu s-ar fi dus la cinema cu inima frântă, e posibil să nu ne fi întâlnit niciodată. Tu distrează-te cu chestia asta și poate lucrurile te vor surprinde.

Nu mă aștept să întâlnesc iubirea vieții mele, însă poate, doar poate, chestia asta va ajuta la vindecarea părților pe care le-a frânt Griffin.

— Voi încerca, bunicule.

---

[4] Titlul original: *Ocean's Eleven* – film apărut inițial în 1960 și reluat în 2001. *(N.r.)*

***

Olivia își retușează rujul în oglinda din antreu, în timp ce eu mă deplasez de colo colo. Tipii ar trebui să fie aici în mai puțin de zece minute și sunt superagitată.

Bunicul stă în fotoliul său în camera din față urmărind meciul echipei Saints, în timp ce bunica rearanjează o vază de flori perfect aranjată care se află pe masa de lângă ușa de la intrare. Știu că ea caută doar o scuză pentru a ajunge la ușă înaintea oricui.

Ușa de la bucătărie se deschide. Tresar din pricina zgomotului. Auzim un „Bună? Unde-i toată lumea?”, apoi mătușa Lisa și unchiul Bruce își fac apariția în holul de la intrare.

— Iată-vă! zice mătușa Lisa. Ne-am gândit să venim ca să vedem cum stau lucrurile.

— Mama tot încearcă să mă facă să-i spun pe cine am ales, însă am buzele pecetluite.

Olivia plescăie din buzele proaspăt date cu ruj și se privește în oglindă.

— Bine, da, suntem curioși. Și i-am spus lui Eileen că voi fi aici și că o voi suna după aia ca să-i povestesc. Iar Bill l-a pus pe Bruce să promită că va avea grijă ca întâlnirea lui Sophie să fie în regulă.

Dau ochii peste cap. Nu sunt surprinsă că părinții mei au trimis spioni să verifice.

Se aude ușa din nou. Charlie și Sara se opresc în holul de la intrare, cu răsuflarea întretăiată.

— Ți-am spus că o să ajungem la timp, zice Sara, apoi îi dă lui Charlie un pumn în braț.

— M-a pus să alerg până aici.

— Ah, ce bine că am pus friptura la cuptor mai devreme! După ce pleacă fetele, luăm cina, zice bunica.

— Dar noi chiar n-avem nevoie de public pentru asta, zic, apoi mă uit la Olivia, ochii mei implorând-o să intervină.

— Mda, o să-l speriem de moarte, dacă toată lumea se învârte în jurul ușii.

Se aude soneria și, de data asta, toată lumea tresare. Acum, că băieții sunt de cealaltă parte a ușii, e clar că nimeni nu va mai pleca din holul de la intrare.

Exact înainte ca bunica să deschidă, unchiul Michael se repede în jos pe scări.

— Stai! Așteaptă puțin, ca să ajung și eu.

Și, bineînțeles, bunica așteaptă.

Din fericire, Olivia mă trage de mână în momentul în care se deschide ușa și ne strecurăm afară. Tipii care așteaptă fac un salt înapoi.

— Ne întoarcem mai târziu, strigă Olivia înspre membrii familiei.

Mă trage spre mașina parcată aproape de bordură. Din fericire, tipii ne urmează și sunt chiar în spatele nostru.

L-am întâlnit pe Drew, iubitul Oliviei, de câteva ori, însă abia când mă urc pe scaunul din dreapta apuc să mă uit bine la băiatul cu care trebuie să mă întâlnesc eu. E *super* drăguț. Poartă un tricou al echipei de fotbal de la liceul la care învață și o pereche de blugi tociți. Arată bine, într-o manieră relaxată.

— Bună, sunt Seth Whitman.

Zâmbesc.

— Bună, sunt Sophie Patrick.

Olivia și Drew se așază pe bancheta din spate, iar Seth bagă în viteză, însă nu demarează. Se uită înapoi spre casă, acolo unde toată lumea s-a adunat pe verandă. Și face cu mâna.

Salută și el, în timp ce eu mă las pe spate în scaun și gem.

Seth se întoarce hotărât spre mine.

— Sunt gata să te rog să faci ceva și vreau să iei chestia asta în serios.

Simt cum mi se măresc ochii de uimire. *Ce Dumnezeu?*

— Ce e? întreb.

Apoi buza superioară îi tresaltă puțin.

— Tu ești DJ-ul.

Îmi înmânează un cablu auxiliar lung care e conectat la sistemul stereo al mașinii.

— Avem aproape o oră de condus și singura călătorie plăcută cu mașina e cea cu muzică bună. Ești pregătită pentru provocare?

— Da!

Introduc cablul în telefon și încep să derulez prin lista mea de redare. Deodată, simt o presiune. Chiar dacă m-a cam tachinat, prima piesă trebuie să fie grozavă.

Degetul meu ezită deasupra melodiei „Perm” a lui Bruno Mars. Trag cu putere aer în piept și ating ecranul. Durează doar câteva secunde până ce toți din mașină recunosc melodia.

Seth își ia privirea de la drum și schițează către mine un zâmbet perfect.

— Mișto.

Zâmbesc la rândul meu.

— Așa e.

Să fii DJ e mai distractiv decât aș fi crezut și îmi place să le văd expresiile în momentul în care sar de la Beyonce la Tom Petty, la Nicki Minaj și la Bon Jovi. Eu și Olivia cântăm din toți plămânii. Judecând după râsetele înfundate ale băieților, probabil că vocile noastre seamănă cu sunetele scoase de niște pisici care se înecă, însă nu-mi pasă.

Nu-i vina mea că Griffin îmi apare în minte mai des decât mi-ar plăcea, însă de cele mai multe ori mă gândesc că acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată în camioneta sa. Lui îi place doar stilul country și nimeni n-are voie să se joace cu selectorul.

Până ajungem la Natchitoches, chiar aștept cu nerăbdare să văd ce urmează să se mai întâmple la întâlnire.

Festivalul are loc în centru, de-a lungul râului Cane. Fiecare clădire, felinar, copac și arbust sunt acoperite de luminițe și nenumărate fire atârnă deasupra mulțimii, mergând în zigzag în josul străzii. Sunt și niște chestii uriașe luminate, cum ar fi niște soldăței și un Moș Crăciun tras într-o sanie de o echipă de languste, toate astea aliniate pe malul celălalt.

— Sunt peste 300.000 de lumini la festivalul ăsta, îmi șoptește Seth în ureche.

Și îl cred.

Străzile sunt aglomerate și încercăm să ne strecurăm, oprindu-ne la standuri să luăm nuci confiate și plăcinte calde cu carne. Trecem pe sub un banner ce o înfățișează pe actuala Domnișoară Crăciun, splendidă în rochița ei de un roșu-aprins și cu coroană pe cap. Decorațiunile de Crăciun acoperă fiecare centimetru posibil și sunt țipătoare ca naiba, însă, în același timp, sunt perfecte.

Telefonul îmi zbârnâie în buzunarul din spate pentru a zecea oară, așa că mă uit repede la ecran în timp ce băieții aruncă la un coș de baschet.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că e Margot.

Margot: Mor să știu cum merge treaba. Mă plictisesc de moarte. Mamele fac curat în toate sertarele din casă și mi-e groază că lenjeria mea intimă o să ajungă prin sertarul cu argintărie.

Eu: Poate mamele cred că chiloții și cleștii trebuie să stea împreună.

Margot: Ha. Ha. Pe bune, cum e întâlnirea???

Îi fac repede o poză lui Seth și i-o trimit lui Margot.

E un instantaneu din profil în timp ce se pregătește să arunce la coș.

Eu: Bine! E simpatic. Și amuzant.

Margot: E sexy! Distracție plăcută!

Eu: Mersi!

Când băieții termină partida, Seth mă trage printre oameni.

— Trebuie să mergem la avalanșă!

Privesc în direcția în care arată și sunt surprinsă. Într-o parte se află o structură uriașă acoperită cu zăpadă artificială. Temperatura e scăzută, însă nu aproape de îngheț, așa că habar n-am cum de toată chestia aia nu s-a transformat într-un imens bazin cu apă. În vârful structurii se află un poster cu Frosty, omul de zăpadă.

— Îî, nu știu, mă bâlbâi și Olivia îmi aruncă o privire îngrozită.

— Ce e? o întreb.

Ea privește în sus spre derdeluș și înapoi către mine.

— Pe bune, n-ai de gând să încerci chestia asta?

Chipul Oliviei e cel care mă intrigă. E ca și cum ar vrea să-mi azvârle în față replica *Sophie aia pe care o cunoșteam nu s-ar fi gândit de două ori...*

Așadar, de ce ezit?

Îl apuc pe Seth de mână.

— Hai să facem asta.

Gonim în sus pe scară cu Olivia și Drew pe urmele noastre. În capăt, tipul care lucrează acolo dă fiecăruia o tavă rotundă de plastic și niște instrucțiuni simple: așezați-vă pe disc și dați-vă drumul.

Ating zăpada și aceasta se simte pe jumătate topită, de parcă i-ar mai trebui doar câteva grade cu plus pentru a se topi în totalitate. N-am fost niciodată la munte și singura zăpadă pe care am văzut-o înainte e fleșcăiala aia pe care o avem aproape în fiecare an, care reușește cumva să dea tot Sudul peste cap.

Seth își așază discul lângă al meu și le ține pe loc.

— Ești pregătită? mă întreabă.

Zâmbește cu gura până la urechi. Mă simt bine să mă aflu în preajma cuiva atât de entuziasmat să fie cu mine. Nu cred că mi-am dat seama până acum cât îmi lipsea senzația asta.

— Da! Hai s-o facem!

Ţipăm amândoi tot drumul până jos. Nu e o călătorie lungă, însă suficientă pentru a face ca inima să-mi bată cu putere. Ne oprim în colacele de cauciuc și ne rostogolim de pe ele râzând.

Olivia și Drew se ciocnesc de noi, hohotind ca niște nebuni. Un supraveghetor ne ia discurile, însă nimeni nu pare să vrea să se ridice de pe zăpada artificială.

Olivia vine în patru labe până la mine și ne întindem una lângă cealaltă.

— Deci ce crezi? șoptește ea, făcând semn cu capul înspre Seth și Drew, care sunt prea preocupați să arunce cu bulgări de zăpadă apoasă unul în celălalt.

Zâmbesc.

— E chiar simpatic.

— Ai zâmbetul ăsta pe față de vreo trei ore încoace, zice ea, înghiontindu-mă.

Rânjesc și mai tare.

— Bine, bine, recunosc că e cea mai tare distracție de care am avut parte de ceva vreme.

— Știi, nu vom mai prinde sfârșitul poveștii când bunica va auzi că ai avut parte de o întâlnire mișto.

Mă trag mai aproape de ea.

— Atunci, hai să nu-i spunem. După tot ce a făcut, ar trebui s-o lăsăm să transpire puțin.

Râdem amândouă. Din senin, un bulgăre mă izbește drept în față.

După ce-mi îndepărtez zăpada de pe ochi, îl văd pe Seth îndepărtându-se de mine, vinovăția citindu-i-se pe chip.

Mă simt de parcă timpul ar sta în loc. Îl las să se frământe până nu mă mai pot abține să nu râd.

— Aha, o să ți-o iei acum!

Iau un pumn plin de zăpadă și arunc în el. Nu peste mult timp, ne aflăm într-o războială în toată regula cu zăpadă – băieți contra fete.

Războiala asta se sfârșește abia în momentul în care suntem alungați de supraveghetor. Însă deja suntem uzi leoarcă, puțin înfrigurați și obosiți de la atâta râs.

Drew o trage pe Olivia într-o cabină foto în timp ce Seth cumpără ciocolată caldă de la un vânzător ambulant.

— Hai să stăm aici, zice Seth.

Ne așezăm pe o bancă aflată mai la margine.

— Nu-mi vine să cred că n-am venit aici până acum, zic. Îmi făceam griji că o să ne învârtim în jurul cozii căutând subiecte de conversație, însă sunt surprinsă cât de ușoară a fost întreaga după-amiază.

— Noi venim în fiecare an. Toată chestia asta e cam de doi bani, însă e distractiv să fugi din oraș și să mergi în altă parte.

Așteaptă puțin înainte de a continua.

— Olivia mi-a spus despre fostul tău iubit și despre soluția găsită de bunica ta.

Simt cum mă înroșesc. Sper să creadă că e din cauza frigului.

— Mda, las-o pe bunica să facă lucrurile interesante.

Seth chicotește.

— Păi, la început mi s-a părut ceva nebunesc, însă mă bucur că Olivia m-a ales pe mine pentru prima ta întâlnire.

El își îndreaptă puțin spatele.

— Sper să-i facă pe ceilalți să arate nasol.

Zâmbesc.

— Păi, va fi cam greu de concurat cu o bătaie cu zăpadă în Louisiana.

— Să-ți dau numărul meu de telefon, zice el. Serios acum, după ce se termină chestia asta, poate ieșim din nou împreună. M-am distrat pe cinste azi.

Când scot telefonul pentru a adăuga numărul lui Seth, văd un șir de notificări de la Griffin. Vede și Seth.

— E fostul? întreabă el.

Încuviințez din cap.

— Mda. Nu prea am mai vorbit de când, hm, ne-am despărțit.

Seth îmi ia telefonul, însă, în loc să-și adauge numărul, deschide camera și o întoarce astfel încât să apărem în cadru.

— Bun, zâmbește, zice el.

Zâmbesc însă Seth își încrucișează ochii și își țuguie buzele. Face o poză de îndată ce încep să râd, apoi își introduce numărul în telefonul meu, adăugând această imagine la numărul său de telefon. Trimite un mesaj de pe telefonul meu pe al lui.

— Mă duc să mai iau ciocolată caldă, zice el.

Mă uit la poză, care este mai drăguță decât am crezut. Simt cum mi se încing obrajii. Chiar m-am distrat în seara asta.

Însă imediat chipul lui Griffin șterge toate aceste gânduri calde și neclare. Când văd altă notificare de la el, simt de parcă tocmai mi-a fost turnată în cap o găleată cu apă rece. Nu mă pot abține să nu deschid mesajele.

Griffin: Presupun că ai de gând să continui să mă ignori
Griffin: Vreau să vorbesc cu tine. Vreau să te văd.
Griffin: Ne putem vedea mâine? Ne întâlnim oriunde vrei.
Griffin: Sophie te rog

Inima îmi bate deja în momentul în care termin de citit mesajele lui. Sunt atât de bulversată. Îi e oare dor de mine? Oare regretă ce a spus? Sau se simte pur și simplu vinovat de felul în care s-au sfârșit lucrurile?

Îi trimit un mesaj scurt:

Eu: Încă nu sunt pregătită să stau de vorbă cu tine

Apoi închid telefonul înainte de a-i putea vedea răspunsul. Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să mă simt vinovată – ne-am despărțit –, însă cu toate astea acel sentiment de vinovăție e acolo, sub toate aceste lucruri. Am avut o zi excelentă și urăsc faptul că Griffin mă face să mă simt vinovată pentru asta.

Îl privesc pe Seth în timp ce ține în echilibru două pahare cu ciocolată caldă, un tort-pâlnie și vată pe băț. Ajunge în mijlocul unui grup de țânci, apoi aproape că scapă totul din mâini când un puști, care dă mesaje în timp ce merge, intră în el. Câțiva pași mai încolo, el și o doamnă mai în vârstă încep un dans ciudat în momentul în care el încearcă s-o ocolească, iar ea îi

anticipează fiecare mișcare. În cele din urmă, scapă și se oprește, privindu-mă cu stupoare.

— Ai văzut? strigă de foarte aproape.

Râd în momentul în care ajunge la mine în pași de dans.

E posibil ca Griffin să mă facă să mă simt vinovată, însă Seth mă face să zâmbesc.

Iau o băutură și ciupesc o bucățică de tort-pâlnie. Olivia și Drew își fac apariția din cabina foto, râzând și privind fâșia de fotografii și atât îi trebuie lui Seth pentru a mă trage și pe mine înăuntru să facem și noi niște poze.

Când, în cele din urmă, parcăm în fața casei bunicii, Seth deja ne-a povestit despre momentul când Drew era la grădiniță și i-a dat educatoarei un tampon drept cadou, deoarece el crezuse că înăuntru era o acadea. Eu și Olivia nu ne putem opri din râs.

— Povestea asta o să mă bântuie tot restul vieții, zice Drew, apoi o trage pe Olivia spre el pentru un sărut de despărțire.

Mă uit la Seth ca să nu mă uit la ei, iar el ridică din umeri, simțindu-se în mod evident la fel de stânjenit ca mine.

Olivia iese din mașină și eu îi fac repede cu mâna lui Seth înainte de a deschide ușa.

— M-am distrat pe cinste, zic.

El zâmbește și spune:

— Trebuie să facem chestia asta din nou.

Bunica ne așteaptă pregătită să jubileze.

— Deci… cum a fost? Nu poți ascunde zâmbetul ăla de mine la nesfârșit, Sophie, zice bunica.

Mă sprijin de chiuveta din bucătărie, unde ea spală ultima farfurie de supă.

— M-ai prins. M-am distrat, îi zic. Însă asta nu înseamnă că mi se pare mai puțin ciudat ce facem! Și au mai rămas nouă întâlniri, vezi tu, există încă posibilitatea ca treaba asta să fie un dezastru.

Bunica îmi înmânează un sac de gunoi legat la gură.

— Cred că o să te surprinzi pe tine însăți. Du ăsta la pubela de lângă trotuar, te rog.

Gonesc pe treptele verandei și arunc sacul în pubelă. Când mă întorc către casă, îl văd pe Wes parcând alături pe aleea din fața casei sale. Îi fac cu mâna și îl aștept să coboare din mașină.

— Bună, zice el. Cum a fost prima ta întâlnire?

— Să fiu sinceră, nu chiar atât de rea.

Ne îndreptăm unul spre celălalt, întâlnindu-ne la linia de demarcație a proprietății.

— Unde ați fost?

— La festival, în Natchitoches. Am mâncat tort-pâlnie, ne-am bătut cu bulgări de zăpadă – știi tu, o seară obișnuită de duminică, zic râzând.

El încuviințează, apoi își înclină capul într-o parte.

— Cred că bunica ta a avut dreptate.

Chipul mi se strâmbă.

— În legătură cu ce?

— Cu chestia asta cu întâlnirile. Arăți bine.

Simt cum mi se încing obrajii.

— Păi, probabil că ieri arătam ca naiba.

Wes râde.

— N-am spus asta. Sunt bucuros că zâmbești.

Se îndreaptă spre casa lui, iar eu mă întorc la bunica și ne facem cu mâna în momentul în care intră fiecare în casă. Exact în momentul când intru în bucătărie, o aud pe Olivia zicând:

— Hopa!

Se zgâiește la afișul cu întâlniri.

Mătușa Patrice a notat detaliile pentru următoarea mea întâlnire:

La Iesle – Gimnaziul Eagle Nest
Să fii gata la 16:00
Ai hainele în spălător

Sunt îngrozită.

Mai mult decât îngrozită. Iesle? Școală gimnazială?

— Întâlnirea ar trebui să fie cu cineva de vârsta mea, bunico! Dacă mi-a aranjat o întâlnire cu un elev de gimnaziu, renunț din start.

Bunica șterge blatul de bucătărie.

— Oo, sunt sigură că e destul de mare, Soph. Patrice înțelege regulile.

Olivia a dispărut în spălător imediat ce a terminat de citit nota mătușii Patrice și hohotele ei de râs mă fac să vreau să fug și să mă ascund. În cele din urmă, se întoarce în bucătărie aducând cu ea ceea ce pare o bucată de material udă.

— Ești pregătită pentru asta? întreabă ea.

— Nu.

Ridică umerașul, lăsând să se reverse materialul.

— Ce Dumnezeu e chestia aia? întreabă bunica în timp ce vine mai aproape.

— E o robă. Cred că Sophie o să fie personaj al unei Iesle, zice ea, arătând spre biletul prins cu bold în partea de sus și pe care scrie: *Maria, mama lui Iisus.* Și se pare că are rol principal!

Luni, 21 decembrie
Întâlnirea aranjată nr. 2: Alegerea mătușii Patrice

Abia dacă a răsărit soarele în momentul în care eu și Olivia ajungem la magazin. Și pentru că nu mai sunt decât patru zile de cumpărături până la Crăciun, ziua asta va fi un coșmar.

Cum Olivia lucrează aici de ceva vreme, ea îi ajută pe clienți să aleagă un cadou pe ultima sută de metri în timp ce eu trebuie să stau la casa de marcat. Bunica a aranjat destul de multe coșuri de cadouri care includ ghivece mici de flori, plante sau ierburi aromatice, cărți despre grădinărit, mici unelte precum foarfece și cazmale și alte obiecte drăguțe de grădinărit. Se vând cât ai zice pește.

În timpul pauzei de la ora zece mă ascund în bucătărie doar ca să scap de toți oamenii ăștia. Mă întind pe micuța canapea, care e mai în vârstă decât mine, și îi trimit un mesaj lui Margot.

Eu: Am doar zece minute înainte ca bunica să mă lege iar de casa de marcat din prăvălie, așa că, dacă ai de gând să-mi mai trimiți vreo poză scârboasă, fă-o acum.

Margot îmi trimite un prim-plan cu fața ei. N-am mai văzut-o de ceva vreme și sunt surprinsă de cât de diferit arată.

Margot: Mi s-a umflat fața. Mai ales nasul. Am un nas enorm. Adică e cel mai mare nas pe care l-am văzut vreodată.

Eu: Ești cel mai bun exemplu pentru controlul natalității. Dacă exista vreo șansă ca eu să fac sex curând, m-ai speriat de moarte.

Margot: Bine! Mama spune întruna că voi uita cât de nasoală e partea asta, însă îți spun – NU VOI UITA NICIODATĂ NASUL ĂSTA.

Eu: Și doctorul tău ce spune? E ceva normal?

Încerc să destind atmosfera de când e imobilizată la pat, însă nu pot înlătura urma de teamă care mă ia prin surprindere ori de câte ori îmi trimite vreo poză.

Margot: Nu e o chestie anormală. Și mă supraveghează îndeaproape. Am altă programare la medic în după-amiaza asta.

Nu-ți face griji pentru mine. Fă-ți griji în legătură cu întâlnirea fixată de mătușa Patrice.

Eu: Ai auzit cu ce trebuie să mă îmbrac?????

Margot: Ha ha. Da. Mama a vorbit cu bunica dimineață. Trebuie neapărat să văd o poză cu chestia aia. Și cu cel cu care te întâlnești. În loc de Maria ar putea să-ți spună doamna Robinson.

Eu: Cine-i doamna Robinson?

Margot: Uf. Acum mă simt bătrână. Dă-i și tu o căutare pe Google.

Eu: Bine, mă rog, trebuie să mă întorc la treabă. Trimite-mi mesaj după întâlnirea cu doctorul.

Charlie și Wes intră în bucătărie cu gustări și băuturi pe care trebuie să le pună în frigiderul vechi. Bunica i-a pus să facă diverse treburi sau, după cum îi place ei să spună, „să facă toate porcăriile pe care nimeni altcineva nu vrea să le facă”. Următorul lucru pe agenda ei e schimbarea becurilor și a filtrelor de aer, așa că eu chiar nu mă pot plânge că sunt blocată la casa de marcat.

— Cauți stiluri de frizuri din Betleemul de cândva? întreabă Charlie.

Arunc cu o revistă spre el.

— Ești amuzant, zic și șterpelesc o Coca-Cola Zero din cutia pe care o cară.

Wes îmi aruncă un pachet de Nutter Butters, care se întâmplă să fie prăjitura mea preferată.

— Știi că o să fim prezenți când o să pleci la întâlnirea ta supersexy. N-avem cum să ratăm așa ceva.

— Dacă m-ați iubi, v-ar părea rău pentru mine și v-ați oferi să lucrați în locul meu cât a mai rămas din ziua asta.

Îi privesc cu acea expresie de cățel abandonat. Charlie și Wes se uită unul la altul câteva secunde, de parcă s-ar gândi la varianta asta. Apoi amândoi spun: „Nu!”

Charlie se așază pe canapea lângă mine.

— Hei, cât timp ești în pauză…

Își scoate telefonul din buzunarul de la spate, face să apară ceva pe ecran, apoi mi-l vârâ sub nas.

— Trebuie să faci testul ăsta.

Wes bombăne.

— Pe bune? Facem din nou asta?

Mă zgâiesc la ecran, unde citesc: „Ce personaj din *La birou*[5] ești?”, apoi mă uit la Wes pentru lămuriri. El își trage un scaun de la măsuță, îl pune lângă canapea, apoi se așază și el.

— Știi că Charlie e obsedat de serialul *La birou.* A urmărit deja toată seria de două ori până acum.

— De trei ori, de fapt, zice Olivia când ajunge lângă noi. O punem să facă testul?

Wes încuviințează și eu mă uit din nou la telefonul lui Charlie. Îmi amintesc vag că lui Charlie îi place serialul ăsta, însă sigur că nu știam că a trecut la acest nivel.

— Deci de ce fac testul? întreb.

Wes deschide gura să spună ceva, însă Charlie ridică o mână și îl reduce la tăcere.

— Las-o să-l facă mai întâi.

Așa că mă apuc de treabă. Întrebările cu variante multiple sunt cam ciudate. Ce fel de hârtie îmi place? Care e condimentul meu preferat? Și așa mai departe.

— Bun, am terminat. Se calculează rezultatele.

— Probabil că ești Erin. Sau Kelly, zice Wes. Sau poate chiar Pam.

— Asta ar fi bine? întreb.

Wes zâmbește și încuviințează din cap.

— Mda, sunt mișto.

— Tu cine ești? îl întreb pe Charlie.

Gura lui Wes se strâmbă și se uită la Olivia. Amândoi izbucnesc în râs.

— Nu-i amuzant, zice Charlie.

Nu mă prind. Și nu-mi vine să cred cât de mult *urăsc* faptul că nu mă prind. Apoi îmi amintesc că așa a fost în ultimele câteva dăți când ne-am întâlnit – mereu o glumă știută doar de ei de la școală sau de la club.

În cele din urmă, Olivia explică.

— Charlie a făcut toate testele pe care le-a găsit, cu speranța că o să fie Jim, pentru că Jim e cel mai mișto tip din serial. Toată lumea îl iubește pe Jim.

Ea hohotește atât de tare, încât abia mai poate vorbi, așa că Wes termină în locul ei.

---

[5] *The Office* — sitcom lansat în anul 2005 și difuzat timp de nouă sezoane. *(N.r.)*

— Însă e mereu Dwight. De fiecare dată.

— Am răspuns dinadins greșit la toate întrebările și tot el am fost! strigă Charlie.

Arată spre Wes.

— Sigur a umblat el la test!

Mă uit la Wes.

— Și dă-mi voie să ghicesc. Tu ești Jim?

Mă aprobă.

— Mda.

Mă uit în jos la telefon, unde s-au încărcat rezultatele și spun.

— Eu sunt Carol Stills, agenta imobiliară.

Acum se uită toți trei la mine.

— Ce? E atât de rău? întreb.

Olivia își ia în cele din urmă privirea de la mine și se uită la Charlie.

— Cine-i Carol?

Charlie pare surprins.

— Cea cu care a ieșit Michael o perioadă. N-a apărut în prea multe episoade. Poate în cinci?

Îmi încrețesc fruntea.

— Câte episoade sunt?

— 201, răspund cu toții în același timp.

E ca și cum lumea încearcă să se asigure că îmi amintesc că sunt o intrusă aici. Dau ochii peste cap și zic:

— Trebuie să mă întorc la casa de marcat. Ne vedem acolo.

Nici măcar n-aștept răspunsul lor înainte de a ieși.

***

— Folosesc cardul „scapă fără probleme de întâlnire”, zic în timp ce arunc o ultimă privire în oglindă.

După cum mă așteptam, Olivia și Charlie se tăvălesc pe jos de râs. La propriu, se tăvălesc pe jos de râs. Wes măcar are decența de a sta în picioare în timp ce se prăpădește de râs. După chestia ciudată care s-a întâmplat la magazin, vreau să mă enervez pe ei, însă e dificil când ești distras de groaza referitoare la întâlnirea care urmează.

Și, pentru că sunt îmbrăcată cu trei rânduri de haine (haine obișnuite, o chestie care arată ca o tunică, apoi roba), simt că iau foc. Și mă mănâncă toată pielea. Și mirosul de stătut îmi

spune că lucrul cu care sunt îmbrăcată n-a mai văzut lumina de la Crăciunul trecut.

— Păi și cum rămâne cu întâlnirea Maleficelor Jo? zice Olivia.

Am mâinile încă pe centura pe care am început s-o desfac.

— Sau cu cea aranjată de mătușa Maggie Mae? Eu sigur aș păstra permisul de scăpare pentru una dintre astea.

— Nu știu ce ți-au pregătit Maleficele Jo, zice Charlie, apoi se cutremură. Păstrează permisul de scăpare.

— Credeți că o să fie mai rău decât asta? îi întreabă Wes pe Olivia și pe Charlie, arătând spre mine.

Olivia își înclină capul.

— Cred că seara asta va fi ciudată, însă inofensivă. Și eu mi-aș face mai multe griji în legătură cu Maleficele Jo.

Charlie dă din cap în semn de încuviințare.

— Maleficele Jo sunt malefice.

Îmi ridic mâinile.

— Te-ai uitat bine la chestia cu care sunt îmbrăcată? Variantele de a eșua lamentabil sunt nelimitate!

— Ce zici dacă te ajutăm? Bunica a spus că trebuie să mergi la întâlniri, însă n-a zis că trebuie să stai acolo până la sfârșit, adaugă Olivia.

Mă uit la ei amenințătoare.

— Jurați cu toții că veniți să mă salvați?

Olivia zice:

— Da.

Charlie ridică privirea spre tavan, bătând cu degetele în bărbie.

— Nu știu ce să zic. Chestia asta ar fi în mod clar împotriva spiritului jocului, Sophie. Mai ales după ce mătușa Patrice a depus atât efort pentru interesul tău, propriu și personal, când a plănuit întâlnirea asta.

Arunc cu un pantof în el. Întorcându-mă către Wes, zic:

— Vii să mă scapi, da?

Ridică din umeri și zice cu voce joasă:

— Nu te pot ajuta în seara asta. Am alt program.

Bineînțeles că are. N-ar fi trebuit să uit că are o iubită.

— Ah, da. Cu Laurel?

Charlie se întoarce către Wes, cu o sprânceană ridicată:

— Pe bune?

— Pe bune, zice Wes cu o voce care înlătură orice altă întrebare legată de subiect.

Bunica intră cărând un teanc de prosoape și bombăne:

— Of, Doamne!

Întind mâinile.

— E numai vina ta, bunico.

Ea lasă prosoapele pe pat, apoi mă ocolește încet plescăind. Își trece o mână de-a lungul brațului meu.

— E ceva prins de tiv, zice ea.

Lăsându-se la podea, ridică tivul și cotrobăie pe acolo câteva secunde.

— Aha!

Următorul lucru de care-mi dau seama e că clipesc.

Clipesc nedumerită.

Deoarece sub tivul robei sunt cusute niște beculețe minuscule care clipesc.

— Of, Doamne, Dumnezeule! zice Olivia, apoi izbucnește iarăși în râs.

Charlie și Wes privesc fără să creadă.

— De ce sunt beculețe? Nu înțeleg, zice Wes.

Bunica se ridică în picioare.

— E ceva festiv!

— E pericol de incendiu! Bunico, *trebuie* să mă scapi de întâlnirea asta! zic cuprinsă de disperare.

Ea ridică o sprânceană.

— Folosești permisul de scăpare?

Arunc o privire spre ceilalți. Wes aprobă hotărât, în timp ce Olivia și Charlie scutură din capete și mimează din buze *Maleficele Jo.*

— Presupun că nu, bombăn și mă las pe marginea patului.

Bunica mă strânge la repezeală de mână și zice:

— Întâlnirea asta nu poate dura mult – Ieslea aia se închide în jurul orei nouă.

— Și ora de culcare a celui cu care se întâlnește e probabil tot în jurul acelei ore, zice Charlie în șoaptă.

Bunica îi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarce către mine.

— O să pregătesc niște gogoșele și ne vedem cu toții după întâlnire. O să avem de ce râde.

Bunica părăsește camera. Olivia și Charlie continuă să se zgâiască la beculețele care clipesc intermitent de parcă ar fi hipnotizați.

— Vom veni să dăm o raită. De mai multe ori, zice Charlie după ce își revine. Și asigură-te că ne trimiți poze. Ai nevoie de o poză de profil nouă, acum că tu și gogomanul ăla v-ați despărțit. Crezi că toată lumea va fi luminată sau doar tu?

Arunc cu o pernă în el.

— Fără poze!

Wes ridică de jos ultimul articol din costum pe care am tot încercat să-l evit: chestia de pus pe cap. Încearcă din răsputeri să nu râdă în timp ce mi-l proptește pe cap.

— Stai, cred că și ăsta are luminițe.

Îl aud apăsând un buton și mă întorc spre oglindă. Desigur, e un inel de lumină în jurul capului asemeni unei aureole.

Chipul lui Wes apare lângă al meu în oglindă.

— Chestia asta e din ce în ce mai tare.

Îl împing în piept, dezechilibrându-l puțin, iar el se trage înapoi, râzând.

— Sunteți nașpa, toți, zic în timp ce îmi ridic roba cu toată demnitatea de care sunt capabilă și ies, încercând să nu mă împiedic.

Mă uit la ceasul de perete când intru în bucătărie. Mi-am îndesat telefonul și destui bani pentru taxi în buzunarul pantalonilor, pentru a putea fugi dacă e nevoie. Și sunt destul de sigură că va trebui să fug.

Bunicul e în curtea laterală, supraveghind doi tipi care descarcă o stivă de lemne lângă ușa din spate, în timp ce bunica scrie un cec și stă de vorbă lângă blatul de bucătărie cu alt tip, care pare de vârsta mea.

Mă retrag în hol ca să mă ascund. Becurile intermitente luminează pereții albi și mă ametesc.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Messina.

— Cu plăcere. Vă mulțumesc că ați ajuns la noi atât de repede.

Privesc după colț. Tipul e pe cale să se întoarcă în momentul în care bunica îi pune mâna pe braț și îl oprește.

— Ce vârstă ai? întreabă ea.

Oh, Doamne! Ce face?

— Îî, am 18 ani, răspunde el, și nedumerirea i se citește în cuvintele rostite.

— Ai iubită?

Mă izbesc cu capul de perete și scot un geamăt înfundat.

— Îî… Da, doamnă. Am, îî, o iubită.

Bunica scoate un *hmmm* și zice:

— Bine, fir-ar să fie.

Aștept până când îl aud plecând din bucătărie, apoi mă îndepărtez din ascunzătoarea mea.

— Pe bune, bunico? Chiar aveai de gând să-mi fixezi o întâlnire pentru Revelion cu un necunoscut?

Ea ridică din umeri.

— Îl cunosc.

Ridică o carte de vizită de pe blatul de bucătărie și citește la repezeală.

— Îl cheamă Paul.

— Paul deci. Fără să te uiți la cartea de vizită, spune-mi și numele de familie.

Îmi dau seama că abia așteaptă să se uite la cartonaș, însă e salvată în momentul în care auzim cum se deschide ușa din nou.

— Am uitat să vă dau chitanța, zice Paul, revenind în bucătărie.

Ochii i se măresc în timp ce mă privește, încercând să înțeleagă roba care clipește intermitent și vălul cu aureole.

— Oo, mulțumesc, *Paul,* zice ea aruncând o privire spre mine. Și e păcat că ai iubită. Aveam de gând să-ți fixez o întâlnire cu nepoata mea, Sophia.

Bunica gesticulează spre mine cu un zâmbet enorm.

Paul a rămas fără cuvinte. Încuviințează din cap, bolborosește ceva și fuge din casă, de parcă aceasta ar fi luat foc.

— Nu pot să cred că tocmai ai făcut asta, zic.

Bunica râde, apoi se întoarce spre ușa de la intrare în momentul în care o aude deschizându-se.

— Mai bine te-ai pregăti sufletește, cred că a sosit Patrice.

— Îți spun, dacă cel cu care mă întâlnesc e elev la gimnaziu, atunci ai pierdut.

***

S-a adunat un mic grup ca să asiste la umilirea mea. Spionii mamei – mătușa Lisa și unchiul Bruce – stau în salon cu bunica și bunicul, însă au scaunele întoarse către antreu. Tot ce le lipsește e o găletușă cu floricele de porumb. Bineînțeles că Olivia, Charlie și Wes n-ar rata așa ceva. Unchiul Michael stă într-una din camerele de oaspeți, așa că nu sunt deloc surprinsă că e prezent, însă Jake și Graham tocmai au trecut pe aici și s-au prefăcut că ar căuta ochelarii de soare ai lui Graham, cu toate că bunicul a precizat că Graham avea ochelarii de soare pe cap. Ah, iar unchiul Sal și mătușa Camille tocmai „scoteau câinii la plimbare” și s-au gândit să vadă ce mai e nou.

Mda, sigur.

Mătușa Patrice și unchiul Ronnie stau în picioare în antreu, încadrând un băiat foarte mic și foarte scund care presupun că e cel cu care trebuie să mă întâlnesc. E îmbrăcat cu o robă asemănătoare cu a mea, însă nimeni nu i-a aprins încă beculețele.

Sau... Oh, Doamne! Poate doar ale mele se aprind intermitent.

— Sophie, aș dori să te prezint lui Harold Riggs. E boboc la Liceul Eagles Nest.

Un boboc.

Cred că glumești.

Mă întorc spre bunica, aruncându-i o privire rugătoare, însă ea se duce la Harold și îl cuprinde într-o îmbrățișare.

— Încântată să te cunosc, Harold! zice ea, cu mult prea mult entuziasm.

El încuviințează din cap, apoi se uită la mine.

— Bună, zice el.

Nu cred că vocea i s-a schimbat încă.

— În ce clasă ești?

— Sunt în ultimul an de liceu, mormăi eu.

Îi aud pe Olivia, Charlie și Wes chicotind în spatele meu, așa că le arunc o privire ucigătoare peste umăr. Toți trei sunt roșii la față și au lacrimi în ochi de cât de tare se abțin să nu râdă. Jake și Graham fac același lucru în cealaltă parte a încăperii.

Ochii lui Harold strălucesc.

— În ultimul an de liceu! Asta-i atât de marfă!

Vreau să intru în pământ fix în secunda asta. Întorcându-mă către bunica, spun printre dinții încleștați:

— Ai zis că cei cu care mă voi întâlni trebuie să fie de vârsta mea. El în mod evident nu-i de vârsta mea.

Ea îmi flutură o mână prin față.

— Sunteți amândoi la liceu. E pe aproape!

Ridic un deget spre grupul adunat în holul de la intrare și zic:

— Îmi puteți acorda un minut?

O trag pe Olivia în bucătărie, Charlie și Wes urmându-ne îndeaproape.

Mă răsucesc pe călcâie de îndată ce nu ne mai aflăm în raza auditivă a grupului.

— O oră. Mă veți lua de la gimnaziu într-o oră.

Mă adresez tuturor.

— Nimeni din voi nu face poze sau nu pomenește despre asta în vreun fel tot restul vieților voastre sau vă voi omorî în somn.

Olivia și Charlie nici măcar nu-mi pot răspunde, pentru că râd. Wes mă salută și zice:

— Cum spui tu, Disco Maria.

Trec pe lângă ei și mă îndrept spre ușa de la intrare, în timp ce mergem pe aleea din față, unchiul Michael strigă:

— Distracție plăcută, copii!

***

Mătușa Patrice conduce, pentru că, bineînțeles, la 15 ani, Harold Riggs n-are carnet de șofer.

Stăm pe bancheta din spate, iar unchiul Ronnie e în față, lângă mătușa Patrice. Mă trag cât pot de aproape de geam, iar Harold vine spre mine cât îi permite centura de siguranță. Ne separă câțiva centimetri prețioși.

Mătușa Patrice se uită la mine în oglinda retrovizoare.

— Sophie, ar trebui probabil să-ți stingi beculețele până ajungem acolo. Nu știu cât mai țin bateriile.

Asta speram și eu. Încuviințez din cap, însă nu le închid. Mă uit întruna la ceas. Dacă echipa salvatoare nu vine acolo până la cinci, chem un taxi. Acest gimnaziu e undeva în mijlocul pustietății. Doamne, sper ca Olivia să-l găsească, altminteri o să mă coste o avere să mă întorc la bunica.

Privesc în jos la costumul meu, apoi la cel cu care mă întâlnesc. Va merita fiecare bănuț.

Oprim în fața școlii, iar acolo e un grup de oameni îmbrăcați ca mine, doar că eu sunt singura cu beculețe intermitente. Câteva structuri de lemn sunt aliniate pe un rând de-a lungul trotuarului școlii și pe o alee delimitată, pe care presupun că trebuie s-o urmeze cei care vin să ne vadă. Ieslea pare să fie chiar în mijloc, dacă e să te iei după pătuțul de lemn.

— Am ajuns! strigă mătușa Patrice din față.

Cobor din mașină, cu Harold pe urmele mele. Face câteva încercări să mă ia de mână în timp ce ne îndreptăm spre școală, însă din fericire reușesc să mă feresc de fiecare dată.

— Hei! Ia uitați-vă cu cine am întâlnire! E în ultimul an de liceu! anunță Harold mulțimea.

Vreau să sap o groapă și să mor în ea. Toți ceilalți îmbrăcați cu robe par să fie la gimnaziu – eu și Harold suntem cu siguranță cei mai mari de aici.

Mă întorc spre mătușa Patrice.

— Nu prea înțeleg cum e cu întâlnirea asta. Adică suntem la o școală gimnazială.

Mătușa Patrice zâmbește și mă atinge ușor pe braț.

— Știu! O să fie atât de distractiv. Când cei doi puști care trebuiau să-i joace pe Iosif și Maria s-au îmbolnăvit de gripă, Harold s-a oferit să fie Iosif. Frățiorul lui mai mic învață aici – uite-l, zice ea și arată înspre o versiune miniaturală a lui Harold, îmbrăcată în pastor. Aveam nevoie doar de Maria! Așa că, atunci când a venit mama cu ideea asta nebunească, ca tu să începi să te întâlnești cu diverse persoane, a părut să fie soluția perfectă pentru problema noastră în legătură cu Maria.

Cred că glumești.

— O să fie distractiv! zice ea cu o voce pițigăiată.

Ne conduce pe mine și pe Harold către centrul Ieslei, unde o doamnă care ține o mapă ne aranjează.

O fată care pare să aibă în jur de 12 ani se apropie de mine. E îmbrăcată în alb din cap până în picioare și are niște aripi mai mari decât ea. Șoptește:

— Ai mai ieșit cu el până acum? face semn cu capul înspre Harold.

Scutur din cap.

— Nu.

Fruntea i se încrețește:

— Ei bine, ai grijă. Nu i se spune degeaba Harold cel cu 100 de Mâini.

Înaintea de a putea procesa ce anume a spus, mătușa Patrice îmi pune în brațe un bebeluș adevărat.

— De aceea aveam nevoie de tine. Cealaltă Marie era și ea la liceu. Mama bebelușului ăstuia n-a vrut pe cineva mai mic care să-l țină în brațe. Vezi, totul s-a rezolvat!

Of, Dumnezeule!

Bebelușul – care nu poate avea mai mult de câteva luni – ridică privirea înspre mine. Ne uităm unul la altul preț de câteva secunde, apoi el deschide gura și scoate cel mai strident țipăt pe care l-am auzit vreodată.

Și asta spune mult, având în vedere că am fost în preajma atâtor bebeluși.

Încerc să i-l dau înapoi mătușii Patrice, însă ea se îndepărtează.

— Vrem ca treaba asta să fie cât mai autentică, așa că e în regulă dacă plânge puțin.

Autentică? Port o robă care are beculețe intermitente cusute pe ea. Pun bebelușul pe umăr, îl mângâi pe spate, fac tot ce știu pentru a-l convinge să tacă. Transpir atât de tare în acest moment, încât aureola îmi tot aluneca de pe cap.

După zece minute, bebelușul se liniștește în sfârșit. Dacă îl voi tot legăna, s-ar putea să stea cuminte. Și nu mă ajută nici faptul că trebuie să-l plesnesc peste mâini din 30 în 30 de secunde pe cel cu care am întâlnire. Harold cel cu 100 de Mâini e un nume foarte potrivit.

Intru într-un fel de ritm: legăn bebelușul, îi dau un cot lui Harold, trimit o privire ucigătoare spre mătușa Patrice. Și pentru că se apropie ora cinci, cred că e posibil să rezist până ajunge Olivia aici.

Apoi sunt aduse animalele.

***

Când Olivia și Charlie reușesc să treacă în cele din urmă de linia de demarcație, țapul de lângă mine mi-a mâncat aproape vreo șapte centimetri din robă și nu prezintă niciun semn că ar vrea să se oprească.

— Ați întârziat! zic printre dinții încleștați.

Charlie ridică telefonul și, înainte să apuc să mă ascund în spatele lui Harold, face o poză.

— O să te omor, Charlie Messina. Mort. Ești un om mort.

El tastează ceva pe telefon, apoi ridică mâinile în semn că se predă.

— Îmi pare rău, însă mi-a dat Margot mesaj și mi-a oferit 20 de dolari pentru poză. N-am putut s-o refuz.

Harold profită de moment pentru a-și revendica drepturile. Își pune un braț în jurul meu și zice:

— Trebuie să vă cerem să evacuați zona.

Ridic degetul mare spre el și mă uit la Olivia.

— Asta a trebuit să suport.

Mă întorc spre Harold și-l întreb:

— La cine te referi când vorbești la plural? Ai cumva un șoarece în buzunar?

Brațul îi alunecă în jos de-a lungul spatelui meu și știu că mâna să se îndreaptă direct spre fundul meu. Iarăși.

Îmi eliberez o mână și îl înșfac de partea din față a robei, ridicându-l până când ajunge să stea pe vârfuri.

— Dacă mai încerci o singură dată să-mi atingi fundul, te voi ține la pământ în timp ce-l voi lăsa pe acest țap să-ți mănânce pantalonii, începând cu turul.

Harold face ochii mari și mâinile îi cad de-a lungul trupului.

— S-a înțeles.

Apoi auzim un sunet înfiorător venind dinspre țap cu doar o secundă sau două înainte ca beculețele de pe roba mea să se stingă.

— Cred că… țapul tocmai s-a electrocutat de la beculețele de pe roba ta, zice Olivia, uimită.

Charlie râde atât de tare, încât e posibil să facă pipi pe el.

— E cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată.

Îi dau drumul lui Harold și mă întorc să mă uit la țap. N-avea cum să fie o chestie prea serioasă, pentru că deja și-a revenit și-mi molfăie marginea robei.

Înainte ca Charlie să-și dea seama, îi pun bebelușul în brațe.

— Ce! Ce! Ce faci? strigă el în timp ce îmi iau tălpășiță.

— Scap de această robă înainte ca țapul ăsta să ia o îmbucătură din piciorul meu. Mama bebelușului e acolo, cea cu cămașă albastră. Dă-i-l, apoi plecăm.

Oamenii adunați șușotesc și arată cu degetul, însă nu-mi pasă. Nu mai pot suporta un alt minut cu Harold.

Sau cu țapul…

Mă ascund în spatele ieslei, îmi scot costumul și i-l înmânez unei femei care încearcă să oprească niște găini.

— Ce-i chestia asta? întreabă ea, confuză.

— Costumul Mariei. O să aibă nevoie de niște reparații până la anul.

Când mă întâlnesc cu Charlie și Olivia aproape de parcare, îl aud pe Harold țipând:

— Ai fost cea mai mișto tipă cu care m-am întâlnit, Sophie. Sună-mă, dacă vrei să mai ieșim împreună.

— Ei bine, e pur și simplu adorabil, zice Charlie.

Olivia mă cuprinde cu brațul.

— Ești pe val. Mai întâi, Seth mai vrea o întâlnire, acum și Harold!

Aproape am ajuns la mașină în momentul în care aud zgomot de pași tropăind pe betonul din spatele nostru. E mătușa Patrice pornită în urmărire.

— Cum să avem o scenă a Nașterii Domnului fără Maria? strigă ea de vizavi de parcare.

— Nu te opri, le șoptesc Oliviei și lui Charlie.

Luțim pasul până fugim de-a binelea. În momentul în care ajungem la furgoneta lui Charlie, distanța dintre noi și mătușa Patrice s-a mărit considerabil.

— Urcați! strigă Charlie.

În câteva secunde, suntem în furgonetă, demarând din parcare.

— Deci de câte ori a încercat puștiul ăla să te apuce de fund? întreabă Olivia de îndată ce ne aflăm pe șoseaua principală.

— De prea multe ori pentru a mai ține socoteala! Porecla lui e Harold cel cu 100 de Mâini. M-a prevenit o fetiță în legătură cu el, când am ajuns acolo.

— Harold cel cu 100 de Mâini! urlă Charlie.

Mă privește în oglinda retrovizoare.

— Azi am râs cum n-am mai făcut-o de foarte mult timp. Iar tu arăți cu mult mai bine decât acum câteva zile.

În momentul de față, mă dor la propriu obrajii de cât am zâmbit. Îmi amintesc ca e cam același lucru pe care mi l-a spus Wes seara trecută.

— Sunt de acord, tu chiar arăți mult mai bine, zice Olivia. Ne-a fost dor de tine.

E prima oară când vreunul din noi pomenește cu voce tare cât de mult ne-am înstrăinat.

— Și mie. Vă mulțumesc că ați venit să mă luați. Sunt sigură că ați fi preferat să faceți orice altceva decât să mă salvați de la întâlnirea asta.

Olivia îmi azvârle o privire confuză.

— Te rog. Mă bucur că stai cu noi și săptămâna viitoare.

— Sunt pur și simplu bucuros că bătrânul Griff a ieșit din peisaj, zice Charlie. Săptămâna aceasta n-ar fi deloc atât de amuzantă dacă ne-ai fi lăsat pe noi baltă să te duci să te întâlnești cu el.

Îmi cobor privirea. Asta fusese exact misiunea mea înainte de despărțire. De obicei, ori de câte ori mama voia să vină în Shreveport pentru o zi sau un weekend, optam să rămân acasă cu tata sau la Addie, pentru a putea fi cu Griffin.

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai distrat așa, spun.

Și pentru prima oară de când sunt la bunica, lucrurile se simt în cele din urmă normale între noi.

— Dacă ar fi și Wes aici, chiar ar fi ca pe vremuri.

Charlie pufnește.

— Ce vrei să spui cu asta? întreb.

El scutură din cap.

— Nimic. Doar că nu sunt un prea mare fan al lui Laurel.

Mor de curiozitate să știu mai multe, însă în loc de asta îmi sprijin capul de geam și mă bucur de călătoria fără Harold.

***

Eu și bunica curățăm dezordinea uriașă din bucătărie pricinuită de gogoșile de după întâlnire, când un ciocănit la ușa din spate ne face să tresărim – în mare pentru că nimeni nu ciocăne înainte de a intra în casa asta.

— E deschis! strigă bunica.

Wes își vâră capul pe ușă, ochii săi studiind atent încăperea.

— Să nu-mi spuneți că am ratat.

Schițez un mic zâmbet către el.

— Scuze, Charlie și Olivia au plecat de vreo zece minute.

El scoate un râs scurt.

— Nu pe ei! Gogoșile. Spuneți-mi că au mai rămas câteva.

Bunica pune pe masă farfuria cu cele câteva gustărele rămase.

— Servește-te, puiule.

Wes se așază la masă și eu mă trântesc în fața lui.

— Întâlnirea ta s-a terminat devreme, spun.

Ridică din umeri.

— La fel și a ta, din câte am auzit.

Îmi las capul pe masă și gem.

— Habar n-ai cât de groaznic a fost. Între 100 de Mâini și un țap flămând, nu știam sigur dacă o să mai scap vie de acolo.

— Charlie m-a ținut la curent pas cu pas.

Face o pauză.

— Și mi-a trimis și o poză.

Ridic capul.

— Ba nu, n-a făcut asta.

Un mic zâmbet pudrat cu zahăr i se lățește pe chip. Wes întoarce ecranul telefonului și iată-mă, transpirată, roșie la față și ținând în brațe bebelușul plângăcios. Becurile strălucesc în jurul meu și aureola îmi atârnă într-o parte a capului. Harold stă îngrămădit lângă mine, zâmbind cât poate de larg.

Instantaneul ăsta a devenit poza de fundal a telefonului lui Wes.

Gem din nou.

El lasă telefonul jos și mănâncă și ultima gogoșică dintr-o îmbucătură.

— Acum știi de ce întâlnirea mea s-a terminat devreme, însă de ce și a ta? Abia dacă e ora nouă.

El ridică din nou din umeri.

— Am luat cina împreună și acum s-a terminat.

Aștept să-mi spună mai mult, însă e prea ocupat să-și șteargă zahărul pudră de pe degete.

— Întâlnirea de mâine îi aparține lui Charlie. Ai idee cu cine a făcut aranjamentul? întreb.

Wes scutură niște zahăr pudră care a căzut de pe farfuria lui și scutură din cap.

— L-am întrebat, însă n-a vrut să-mi spună.

Îmi așez coatele pe masă și îmi iau capul în mâini.

— Îl va alege pe unul dintre prietenii noștri. Te vei distra, zice el.

Ne privim câteva secunde, până spun ce am în minte.

— În seara asta mi-am dat seama că mi-a lipsit cu adevărat să-mi petrec timpul pe aici… cu tine, Charlie și Olivia.

El îmi azvârle o privire pe care n-am mai văzut-o înainte, parțial zâmbet, parțial rânjet.

— Și nouă ne-a fost dor de tine.

Și pentru prima oară de când au început toate astea, sunt cu adevărat bucuroasă că mă aflu aici.

Marți, 22 decembrie
Întâlnirea aranjată nr. 3: Alegerea lui Charlie

Nu pot ajunge la panoul din bucătărie destul de repede. Indiferent cât de tare l-am rugat ieri pe Charlie, el n-a vrut să-mi dea nici cel mai mic indiciu referitor la persoana cu care ies în oraș sau în ce loc mergem.

Petrecere în pulovere urâte
18:30
(Și, da, trebuie să porți un pulover urât)

— O să te distrezi mult la petrecerea asta, zice bunica.

Scoate din cuptor o tavă de rulouri cu scorțișoară, iar încăperea miroase delicios. Și râd în momentul în care citesc ce scrie pe șorțul ei: *Am pus Pro în Prosecco!*

— Știi unde mergem? întreb, apoi scot un cuțit ca s-o pot ajuta cu glazura.

— Da, e la familia Brown, imediat după colț. Prima lor petrecere a fost acum aproape cinci ani și acum e o tradiție în cartier. Amy dă premii pentru cel mai urât pulover și sunt o grămadă de alte jocuri. Fiii ei, Alex și Brandon, merg la același liceu ca și verișorii tăi, așa că vor fi o grămadă de puști de vârsta ta.

Bunica mută rulourile cu glazură pe un platou și, cu precizie de ceasornic, membrii familiei încep să se reverse pe ușa din spate.

— Știu că, de obicei, unii trec pe aici pentru micul dejun, însă mereu sunt atât de mulți? șoptesc înspre bunica.

Ea își înalță capul.

— Sunt sărbătorile. Și, în plus, toată lumea e atât de încântată că ești aici.

Mă încrunt.

— Că doar n-au venit să mă vadă pe mine.

Bunica zâmbește cu blândețe.

— Ei, ba da. E un adevărat regal să te avem aici, doar pentru noi.

Mătușa Lisa mă cuprinde cu brațul și mă sărută pe frunte.

— Bună dimineața, Sophie. Am auzit că întâlnirea de aseară a fost interesantă.

Mă strâmb.

— Nu sunt sigură că *interesantă* e cuvântul cel mai potrivit.

Unchiul Sal și grupul său ocupă aproape toată masa. Nu doar că e cel mai mare dintre frați, însă el și mătușa Camille au și cei mai mulți copii, câte cinci fiecare. Au și cele mai multe animale, pentru că mătușa Camille n-a văzut niciodată un animal fără stăpân pe care să nu-l adopte. Charlie își face apariția câteva minute mai târziu cu Sara pe urmele lui. Mai trag niște scaune la masă și le înghesuie în puținele spații libere.

Arunc vreo două rulouri cu scorțișoară pe o farfurie și trag un scaun fără spătar mai aproape de masă.

— Deci unde o să găsesc un pulover urât pentru petrecerea din seara asta? îl întreb pe Charlie.

— Fă-ți unul. Și, serios acum, cu cât e mai urât cu atât mai bine. Am făcut pariu cu Olivia că întâlnirea propusă de mine o să fie mai bună decât a ei.

Sara îl înghiontește într-o parte.

— Mă bag și eu la pariul ăsta. Eu am ziua de mâine și știu că întâlnirea aranjată de mine o să facă întâlnirea aranjată de tine să pară de parcă a planificat-o mătușa Patrice.

Scot un geamăt.

— Presupun că toată lumea știe despre seara trecută?

— Mda, și am primit cu toții poza. Câți ani avea? 12? întreabă unchiul Sal.

Îl privesc furioasă pe Charlie.

— Presupun că ai trimis poza aia tuturor?

El ridică mâinile în față.

— Nu m-am putut abține! Odată ce am început, nu m-am mai putut opri.

— În familia asta nu se respectă deloc intimitatea?

Toată lumea de la masă răspunde:

— Nu.

Charlie se întoarce către soră-sa.

— De ce crezi că întâlnirea aranjată de tine o să fie mai bună decât a mea? Ai 15 ani. Ce știi tu despre întâlniri?

— Eu sunt de acord, dacă nu e vorba de animale domestice, zic. Sau bebeluși.

Sara schițează un zâmbet arogant.

— Vei vedea. O să fie minunat.

Mătușa Patrice, unchiul Ronnie și băieții năvălesc pe ușa din spate, ochii mătușii Patrice cercetând încăperea în căutarea mea.

După ce mă găsește, își face loc prin mulțime.

— S-a ales praful de Scena Nașterii Domnului după ce ai plecat. Totul… s-a destrămat. Harold a fost atât de deprimat că ai plecat, încât n-a mai vrut să fie Iosif. Caprele s-au îmbolnăvit și au vomitat. Pruncul Iisus a plâns întruna.

Olivia se strecoară în bucătărie în timpul răbufnirii mătușii Patrice și cade pe locul de lângă mine, înghiontindu-mă pe sub masă.

— Îmi pare foarte rău, mătușă Patrice, spun cu cea mai sinceră voce.

Încruntarea ei persistă.

— Știu că încă nu l-ai uitat pe Dave, însă tot nu-i un motiv ca să strici distracția tuturor.

— Griffin, zice Charlie.

— Cine-i Griffin? întreabă ea.

— Tipul pe care nu-l poate uita Sophie, răspunde el.

Arunc cu un rulou cu scorțișoară în el.

Mătușa Patrice pare nedumerită.

— Atunci cine-i Dave?

Charlie ridică din umeri.

— Habar n-am.

În cele din urmă mătușa Patrice pleacă, gândindu-se încă cine e Dave. Măcar nu mă mai dojenește.

Unchiul Michael intră și zice:

— Foaia nouă e gata.

Această chestie cu întâlnirile s-a transformat în ceva de genul finalei NBA. Din câte se pare, bunica a aflat ieri că unchii mei, câteva dintre mătuși și unii dintre verii mei mai mari pariază la ce oră mă întorc de la întâlnire. Strategia lor de bază e să socotească cine a ales întâlnirea, ce activitate e și cât timp cred ei că pot rezista cu persoana respectivă. Toate pariurile trebuie finalizate în momentul în care mă urc în mașina celui cu care mă întâlnesc.

Bunica se comportă de parcă o supără ceva, însă bănuiesc că e și ea băgată în asta. Altminteri cum ar ști ei la ce oră intru pe ușă?

— Deci acum chiar există o foaie unde poți plasa pariul? o întreb pe Olivia.

— Da. Mesajele pe grup scăpaseră de sub control.

— Câte persoane sunt în grup? Și de ce nu pot fi și eu în el?

Gura Oliviei face o grimasă ciudată.

— Cam toată lumea. Eu am vrut să te adaug, însă Graham a zis că singura cale de a menține competiția echidistantă e să ne asigurăm că nu ești influențată de pariuri. Apoi unchiul Ronnie a început să tot încarce poze cu câinele lui, așa că Charlie a făcut alt grup fără el unde am votat dacă îl dăm afară sau nu. În cele din urmă, unchiul Michael a hotărât să facă o foaie de pariuri.

Banks, fiul unchiului Sal, se apleacă în față și zice:

— E ca un buletin de pariuri pentru Super Bowl.

Mă uit la Olivia.

— Chestia asta a scăpat de sub control.

Ea face semn cu capul înspre unchiul Sal.

— Vreau să spun că habar n-aveam dacă știa măcar să dea mesaje, apoi am văzut că mi-a umplut telefonul cu poze.

Unchiul Sal râde.

— Mă bucur că am trecut la foaie. Nu mai puteam suporta încă o poză cu câinele lui Ronnie care își linge fundul.

Telefonul îmi vibrează pe masă și îl întorc invers. Inima îmi tresaltă în momentul în care văd numele lui Griffin acolo. De parcă ar ști că tocmai vorbeam de el.

Charlie își face apariția în spatele meu și aruncă o privire spre ecran.

— Oh, nu. Fără nenorociți în ziua mea.

Încearcă să ia telefonul, însă îl țin departe de mâna lui.

Mă întorc cu spatele și deschid mesajul. E o poză a mea cu Seth, Olivia și Drew de la prima întâlnire. Suntem **împreună** în fața unui om de zăpadă uriaș din carton. Poza a fost făcută chiar după bătaia noastră cu bulgări.

Griffin: Mi-a trimis cineva asta. Tipul ăsta cu care ești a postat-o și a scris „Sper ca toate celelalte întâlniri ale ei să fie nașpa”.

Și, înainte să am timp să mă gândesc la un răspuns, Griffin trimite alt mesaj.

Griffin: Presupun că nu mă așteptam să mergi la o întâlnire atât de curând. Știu că am dat-o în bară. Și îmi pare rău. Mă doare să te văd cu tipul ăsta.

— La naiba, nu, zice Charlie peste umărul meu.

De data asta reușește să-mi ia telefonul.

— Că doar n-o să dea vina pe tine când, de fapt, el e cel care a vrut să vă despărțiți.

Charlie începe să tasteze ceva pe telefonul meu. Încerc să i-l smulg din mână.

— Ce-i spui?

Vocea mea stridentă răsună prin bucătărie, însă nimeni nu-mi aruncă nici măcar o privire.

— Îi spun ce ar fi trebuit să-i spui tu cu mult timp în urmă.

Când Charlie îmi înapoiază telefonul, știu că mesajul a fost trimis. Și când citesc ce a scris, obrajii mi se înroșesc de rușine.

Charlie a fost *foarte* descriptiv în legătură cu ce anume ar trebui Griffin să-și vâre în anumite orificii.

Continui să mă zgâiesc la telefon în momentul în care bunica mă împinge către hol.

— Du-te să te îmbraci. Tu vii cu mine la prăvălie fiindcă Olivia are ceva de făcut pentru maică-sa. Ne oprim la magazin să vedem dacă putem găsi ceva cu care să te îmbraci în seara asta.

Majoritatea membrilor familiei își iau tălpășița din bucătărie după ce termină de mâncat. Charlie se oprește la ușa din spate și strigă:

— Să fii gata la șase și jumătate!

Eu încă mă zgâiesc la telefon când ajung în camera de oaspeți, însă, deloc surprinzător, Griffin nu răspunde.

***

Sunt cu bunica în drum spre magazin când sună mama.

— Bună, scumpo, ce mai faci? Presupun că ai supraviețuit întâlnirii de-aseară? zice ea.

Îmi dau seama că încearcă să fie veselă, însă pare obosită. Și îngrijorată.

— A fost oribil, însă la ce te-ai putea aștepta din partea mătușii Patrice? Ce face Margot?

Mama rămâne tăcută.

— E în regulă. E pe aici.

Încerc să vorbesc, însă simt că mi s-a blocat ceva în beregată. În cele din urmă, spun:

— Ce se întâmplă? Ce nu-mi spui?

— Păi, tensiunea ei e ceva mai mare decât i-ar plăcea doctorului, apoi mai sunt mâinile și picioarele care i se tot umflă. Are câteva contracții, însă îi administrează niște magneziu, ca să se liniștească. Nu trebuie să te îngrijorezi! O supraveghem cu toții îndeaproape!

Mama pare foarte entuziastă, ceea ce mă face să mă îndoiesc de ea.

— O să fie bine? Dar bebelușul?

— Da, iubire. Sunt amândoi bine. Dar tu? Dacă trebuie, pot face să înceteze chestia asta cu întâlnirile. Detest să mă gândesc că ești acolo nefericită.

Of, ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca ei să-și facă griji în legătură cu mine.

— Nu. E-n regulă. Diversiunea e bună. Îmi spun întruna că o să am ce povesti mai târziu.

Mama scoate un hohot de râs blajin.

— Păi, te iubim. Foarte mult.

— Și eu vă iubesc pe toți. Spune-i lui Margot să-mi trimită mesaje dacă se simte în stare.

— Așa voi face, iubito. Doarme acum, însă știu că i-ar plăcea să audă vești despre tine. S-a amuzat foarte tare când a văzut poza pe care i-a trimis-o Charlie aseară.

Măcar a ieșit ceva bun din chestia aia.

Ne luăm rămas-bun și închid exact când oprim în parcare.

— Cât de rău e? întreabă bunica.

— Poftim? întreb, încruntându-mă.

— Margot și bebelușul. Maică-ta se comportă de parcă n-aș fi avut opt copii. Crede că sunt prea sensibilă pentru a ști ce se petrece acolo.

Oftez.

— Tensiunea ei e prea mare și se umflă rău. Ceva contracții, însă încearcă să i le oprească.

Bunica încuviințează din cap.

— Păi, bine atunci. E uimitor ce pot face doctorii ăștia! Știu că totul va fi în regulă!

Acum văd de unde a moștenit mama entuziasmul ăsta fals.

Colindăm prin magazin și ne îndreptăm către raionul de tricotaje, discutând despre ce avem nevoie pentru a face puloverul cel mai lipsit de gust din câte au existat vreodată. Bunica a găsit un pulover roșu într-unul din sertarele ei în dimineața asta, așa că nu mai avem nevoie decât de decorațiuni.

Îmi arată un pachet de beteală argintie.

— Ce zici de asta? Am putea-o lipi de mânecile puloverului.

Of, Doamne!

Îmi vede expresia de pe chip.

— Sophie, ideea aici e să fie ceva lipsit de gust.

Încuviințez și ea începe să arunce în coș de toate, de la panglici la bețișoare colorate de curățat și tampoane de vată pufoasă. Are o sclipire în priviri.

— Când o să termin cu puloverul ăsta, n-ai cum să nu ieși câștigătoare.

Îmi las capul pe spate și privesc în tavan.

— De asta îmi e teamă.

Ne îndreptăm către casă când coșul e aproape plin, însă ea se oprește brusc.

— Ah! Aproape că am uitat. Gigi are nevoie de câteva chestii.

Scoate o foaie de hârtie din poșetă și recunosc scrisul mărunt al străbunicii mele.

— Ai putea să te duci să iei tu astea? Merg eu înainte și mă așez la coadă. O să i le lăsăm la cămin în drum spre prăvălie.

Citesc lista și pălesc în momentul când văd articole precum scutece pentru adulți. De îndată ce găsesc tot ce e pe listă, alerg prin magazin cărând cât pot de discret toate articolele de pe listă. Bunica așază toate chestiile necesare pentru puloverul meu pe banda rulantă și stă de vorbă cu tipul care scanează produsele.

Ajung exact în momentul în care o aud întrebându-l:

— Ai vreun plan pentru Revelion? Caut să-i găsesc o întâlnire nepoatei mele!

Ce?

Face?

— Păi, zice el. Cred că e posibil ca prietenii mei să dea o petrecere, însă încă nu știm sigur…

Ochii lui se mută de la ea la mine, apoi la articolele din brațele mele. Ochește crema de hemoroizi.

— Ah, uite-o! Ea e nepoata mea, Sophie, zice, apoi se uită la ecusonul lui. Sophie, el e David.

Las să cadă toate articolele pe banda rulantă și mă uit la bunica.

— Te aștept în mașină.

Exact în momentul în care sunt gata să ies din magazin o aud spunând:

— Ei bine, dacă petrecerea cu prietenii tăi nu se mai ține, sună la *Greenhouse Flowers and Gifts* și cere cu Sophie.

***

Eu și Olivia ne ascundem în sera din spate în timpul pauzei de prânz și mâncăm niște sendvișuri pe care ni le-a pregătit mătușa Lisa. Ea își tot dă mesaje cu Drew, zâmbește făcând gropițe în obraji și nu-mi place, dar trebuie să recunosc: sunt geloasă pe ea.

Am mai vorbit cu Seth de câteva ori, însă suntem în faza aia ciudată și nouă de comunicare. Îmi lipsește o comunicare mai profundă cu cineva. Am vorbit deja cu Addie de vreo două ori azi, o dată în această dimineață când i-am povestit despre întâlnirea de aseară, apoi, din nou, după ce a fost postată acea poză cu mine și cu Seth.

Așa că, în loc să cedez și să-i dau mesaj lui Griffin, îi scriu lui Margot.

Eu: Ce mai faci?

Margot: Bine!

Eu: Vorbești prostii. M-a sunat mama de dimineață.

Margot: Bine, atunci. E nasol acum. Nu doar că sunt îngrijorată în legătură cu bebe, însă mama, tata și părinții lui Brad MĂ SCOT DIN MINȚI.

Vreau atât de tare să-i spun cât sunt de speriată în legătură cu ea și cu bebe. Însă nu asta are nevoie să audă acum de la mine.

Eu: Spune-i mamei că vrei supa ei de legume. Știi că îi ia ore s-o pregătească. Și mama lui Brad nu coase sau ceva de genu'? Spune-i că vrei să-ți facă ceva special pentru bebe. Trebuie să le ții ocupate.

Margot: Ai dreptate. Stai puțin că le spun acum.

Mănânc aproape jumătate de sendviș, înainte ca Margot să-mi scrie din nou.

Margot: A MERS! Tata o duce pe mama la băcănie, cu toate că supa o să fie nasoală din moment ce dieta mea e atât de strictă în perioada asta. Iar Bill o duce pe Gwen la magazin să cumpere materiale pentru o păturică, cu toate că ea a făcut deja vreo zece.

Eu: Vezi! Sunt un geniu.

Margot: Ce se face la întâlnirea din seara asta?

Eu: Merg la o petrecere cu pulovere urâte cu cel ales de Charlie.

Margot: Trimite-mi poze! Și nu mă face să-l mituiesc pe Charlie să-mi dea.

Ne tot dăm mesaje, eu povestindu-i despre întâlnirea oribilă cu Harold și cum bunica tot încearcă să-mi găsească tipi la întâmplare, în fața cărora reușesc mereu să arăt ridicol. Exact înainte ca pauza noastră de prânz să se termine, îi scriu:

Eu: Mă străduiesc destul de tare să nu-mi fie frică în legătură cu tine și cu bebe.

Margot: Și eu, Soph. Și eu.

***

Grupul din seara asta de la bunica a atins un număr record. Ar fi mai ușor de făcut o listă cu membrii familiei care *nu* sunt prezenți. Olivia e îmbrăcată cu cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut vreodată; parcă ar fi luat un brăduț artificial complet decorat (inclusiv cu beculețe), l-ar fi tăiat în două, apoi și l-ar fi lipit pe partea din față a puloverului.

Mătușa Lisa și unii dintre verii mei o ajută pe bunica să facă ultimele retușuri la puloverul meu hidos. În timp ce puloverul

Oliviei are o temă definită, al meu e un haos total. O mulțime de funde, beteală, panglici, ornamente și Dumnezeu știe ce altceva sunt lipite pe fiecare spațiu disponibil. Puloverul ăsta cântărește, probabil, vreo șapte kilograme.

— Ești gata? strigă Charlie din hol înainte de a intra.

Ne zgâim cu toții la puloverul lui.

— Charlie, renul ăla… vomită? întreabă bunica.

Charlie intră țanțoș în încăpere, cu brațele larg deschise și își prezintă ținuta. Lângă umărul său drept se află o bucată de fetru de culoare maro tăiată sub forma jumătății din față a unui ren cu gura larg deschisă. Tot felul de bomboane sunt lipite de restul puloverului ca și cum renul tocmai le-a proiectat acolo vomitându-le.

— Nu e fain? zice el. Stați să-l vedeți pe al lui Judd.

— Cine-i Judd? întreb în același timp în care Olivia strigă:

— Spune-mi că nu i-ai fixat o întâlnire cu Judd!

— Ce e? zice Charlie, cu o expresie confuză pe chip. Judd e simpatic.

— Judd e insuportabil. Și un idiot, zice Olivia.

Mă las pe marginea patului și mă uit la Olivia.

— Atât de nesuferit că ar trebui să-mi folosesc permisul „scapă de întâlnire”?

Bunica își îndreaptă spatele și se uită la mine.

— După tot efortul pe care l-am depus ca să-ți facem puloverul ăsta?

Charlie vine mai aproape de noi.

— Judd e super, îți spun, păstrează permisul pentru Maleficele Jo.

Bunica plescăie.

— Ce ți-am spus în legătură cu faptul că le numești așa?

— Să n-o mai fac, îi răspunde Charlie, apoi mă ridică în picioare și mă trage afară din cameră. Judd e jos. Vino să-l cunoști.

Urmată îndeaproape de anturajul meu, intrăm toți în bucătărie, unde Judd așteaptă. El e cu spatele la noi, însă se uită poznaș peste umăr, așteptându-l pe Charlie. Charlie se așază lângă el, de parcă ar fi exersat chestia asta și amândoi se întorc încetișor, asigurându-se că umerii lor rămân apropiați.

Bunica scoate o exclamație de surpriză, în timp ce noi, ceilalți, doar ne holbăm la ei. Acolo unde Charlie are capul și

partea din față a renului care vomită, Judd are partea din spate a renului. Hai să spunem doar că o cantitate egală de bomboane iese și pe partea cealaltă.

Ei țopăie prin bucătărie, lovindu-și mâinile în aer.

— O s-o facem lată în seara asta! strigă Judd.

— N-avem cum să nu câștigăm! strigă Charlie la rândul său.

Singurul lucru bun în legătură cu această întâlnire e că Judd va trebui să stea aproape de Charlie toată seara.

Cu toate că petrecerea e foarte aproape de casa bunicii, ne îngrămădim în furgoneta lui Charlie să mergem s-o luăm pe cea cu care se întâlnește el, pe Izzy, care locuiește în cealaltă parte a orașului. Judd stă cu mine pe bancheta din spate, făcând să pară că suntem într-o limuzină condusă de Charlie.

El își prinde centura de siguranță, apoi se întoarce într-o rână cu fața către mine.

— Deci, Sophie, ai deja planuri legate de colegiu?

Charlie râde și eu zic:

— Da, am.

— Ai ales deja unde ai vrea să mergi sau lași deschise unele opțiuni? întreabă Judd cu o voce oficială de parcă a pregătit dinainte niște întrebări care să spargă gheața.

— Am aplicat la 12 școli, răspund.

Charlie se răsucește pentru a se uita la mine și zice:

— 12? cu o voce oripilată. Există 12 școli diferite unde ai putea să mergi?

— Vreau să-mi păstrez opțiunile deschise! îi răspund.

— Care sunt alea 12? întreabă el.

— Ar trebui să fii atent la drum, zic.

Doamne, Dumnezeule, cât de departe stă Izzy?

Îmi îndrept atenția către Judd. El întreabă:

— Care sunt cele 12 școli la care te gândești să mergi?

— Păi, mă gândesc la Texas A&M…

Mă opresc când îl aud pe Charlie mormăind.

— Ce e în neregulă cu A&M? îl întreb.

— Nimic. Însă sunt cam un milion de persoane care merg acolo. Și ție ți-e frică de mulțimi.

— Ba nu, nu mi-e frică, zic, însă are dreptate.

Mie chiar nu-mi plac mulțimile.

— Unde altundeva? întreabă Judd.

— Păi, aștept să aud vești de la un mic colegiu de arte liberale din Massachusetts.

— Massachusetts! urlă Charlie și face un viraj când încearcă să se uite iarăși la mine. Îți dai seama că acolo iernile durează tot anul și că sunt temperaturi sub zero grade în cea mai mare parte a timpului?

— Exagerezi și o știi, zic.

Charlie oprește în fața unei căsuțe drăguțe pe două niveluri și lasă furgoneta în parcare. Se întoarce pentru a se uita la noi.

— Mă duc s-o iau pe Izzy. Nu spune nimic până nu mă întorc.

Apoi pleacă.

Judd îl urmărește pe Charlie care merge pe aleea care duce la casa lui Izzy, apoi mă privește iar, cu fruntea încrețită de confuzie.

— Stai așa, credeam că Olivia mi-a spus că mergeți toți la LSU.

Mi se strânge stomacul.

— Păi, obișnuiam să spunem asta, dar nu știu…

Însă Judd nu rămâne în furgonetă suficient timp pentru a primi răspunsul complet. În secunda în care o vede pe Izzy, sare din furgonetă pentru a-și potrivi puloverul cu cel al lui Charlie.

Izzy pare și ea oripilată de puloverele lui Charlie și Judd. Ea a dat altă interpretare îmbrăcatului și în locul unui pulover urât, poartă ca fustă propriu-zisă fustița care se pune în jurul bazei pomului de Crăciun.

După ce toată lumea e în mașină, Charlie face prezentările și, din fericire, discuția despre colegii este uitată.

***

Îmi făcusem griji că merg la petrecere îmbrăcată într-o monstruozitate, însă durează câteva minute până să-mi dau seama că sunt cam prost îmbrăcată. Oamenii au luat-o pur și simplu razna și e imposibil să nu te zgâiești la toți.

Zona principală a livingului casei Brown e un uriaș spațiu deschis. Aproape tot mobilierul a fost împins către pereți pentru a face loc tuturor invitaților. Într-un colț se află un uriaș pom de Crăciun, masa din sufragerie e plină cu mâncare și pe insula din bucătărie e instalat un bar. Un bărbat îmbrăcat în Moș Crăciun face ture, distribuind cocktailuri. Sunt sigură că ar trebui să le

dea doar adulților, însă, din moment ce arată de parcă le-ar fi degustat el mai întâi, le distribuie la liber oricui trece pe acolo.

După cum au prevăzut, Charlie și Judd au un succes uriaș. Și tot după cum am prevăzut, întâlnirea cu Judd nu prea e o întâlnire. Acum se joacă jocuri video cu o fată de 12 ani.

Nu că m-aș plânge!

Sosesc Olivia și Drew și ea mă prezintă tuturor. Ceva mai târziu, apar și Wes și Laurel. Pe tricoul lui Wes scrie *Acesta este puloverul meu de Crăciun* cu bandă adezivă. Însă Laurel e cea care mă face să-mi împreunez brațele peste piept când îi văd ținuta sexy de Crăciuniță.

Și eu care credeam că Halloweenul e singurul moment din an în care toate costumele cunoscute sunt transformate în ținute sexy pentru femei.

— Bună, Sophie! O mai ții minte pe Laurel, zice Wes când se apropie de canapeaua unde stau eu și Olivia.

Amândouă dăm din cap că da, ne știm, apoi atenția ei se îndreaptă în altă parte, încercând fără îndoială să caute pe altcineva cu care să vorbească.

— Cammie! strigă ea, apoi se grăbește se ajungă în bucătărie.

Wes se lasă lângă mine pe canapea, iar eu mă trag mai aproape de Olivia pentru a-i face loc.

— I-ai văzut pe Charlie și pe Judd? întreabă Olivia, aplecându-se peste mine pentru a sta de vorbă cu Wes.

Wes râde.

— Mda, mi-au trimis o poză în după-amiaza asta.

Apoi se uită la mine și întreabă:

— Ești aici cu Judd?

Înainte de a putea să-i răspund, Judd mă trage în sus de pe canapea și zice:

— Sophie, e rândul nostru!

— Rândul nostru pentru ce? întreb în timp ce mă trage după el, însă întrebarea mea rămâne fără răspuns.

Adică până când ne oprim în fața unui aparat de karaoke.

— Oo, nu, zic și încerc să mă îndepărtez.

Judd mă prinde de mână și mă trage înapoi.

— O să fie atât de distractiv!

Charlie ne vede și bate din palme în timp ce ne strigă numele.

Muzica începe și mă uit la ecranul micuț. Poate, dacă îmi țin ochii lipiți acolo în loc să mă uit către mulțime, totul va fi bine.

Chiar în momentul în care cred că n-are cum să fie mai rău, titlul melodiei apare pe ecran.

— Cântăm *Grandma Got Run Over by a Reindeer*[6]*?* întreb oripilată.

— Da!

Arată spre puloverul lui.

— E perfect!

Cântecul începe și noi cântăm. La un moment dat reușesc să ridic privirea și îl văd pe Wes. Stă lipit de spătarul canapelei și sunt sigură că se prăpădește de râs. Mă uit la Olivia și ea face cam același lucru.

At the scene of the attack...[7]*,* cântăm.

Apoi Judd începe să cânte mai tare.

She had hoofprints on her forehead and incriminating Claus marks on her back.[8]

Las microfonul jos și mă uit la Judd.

— Asta e cel mai nasol cântec inventat vreodată.

El mă privește perplex.

— Pe bune? Asta crezi?

Îi dau microfonul lui Judd și mă duc să mă așez pe canapea în timp ce el continuă să cânte.

Cântecul se apropie de final când doamna Brown, gazda petrecerii, intră în cameră, bătând din palme pentru a capta atenția tuturor. E o femeie drăguță și vioaie și are acel accent puternic sudist care face ca unele cuvinte să fie de nerecunoscut.

— E timpul pentru jocuri! strigă ea peste muzică.

Mă întorc către Judd.

— Ce jocuri? întreb.

Rânjetul lui îmi spune că ar trebui să mă tem.

— Jocuri distractive, zice el, apoi mă trage către mijlocul camerei.

— Bine, sunt tineri contra bătrâni, zice doamna Brown. Așezați-vă pe două rânduri – tinerii în stânga mea, boșorogii în dreapta mea, băiat-fată-băiat-fată.

---

[6] *Bunica a fost călcată de un ren. (N.t.)*

[7] *La locul faptei. (N.t.)*

[8] *Avea urme de copite pe frunte și urme incriminatoare de Crăciun pe spate. (N.t.)*

Privesc în timp ce începerea se împarte în două grupuri, Judd se așază pe rând lângă mine și pare superîncântat de joc. Wes e în spatele meu cu Laurel.

Doamna Brown stă în față ținând în mână două portocale mari, câte una în fiecare mână.

— Uite ce o să facem. Pun o portocală sub bărbia primei persoane de pe fiecare rând, apoi voi trebuie să vă întoarceți și să i-o dați persoanei din spatele vostru, însă nu vă puteți folosi de mâini!

Of, Doamne!

Cineva dă drumul la muzică în timp ce doamna Brown așază portocalele. Bineînțeles, Charlie e în fața rândului nostru și mișcă din sprânceană către Izzy.

Eu va trebui să iau portocala de la Judd, apoi să i-o dau lui Wes. Presupun că nu contează că *îmi transpiră* mâinile, *din moment ce nu le pot folosi!*

Doamna Brown dă startul și Charlie se repede la Izzy.

N-ai cum să dai portocala mai departe fără să fii extrem de aproape de persoana căreia încerci să i-o dai. Adulții le scapă pe ale lor și trebuie s-o ia de la capăt. Au tras cu toții la măsea destul de tare și nu se pot opri din râs suficient pentru a putea da portocala mai departe.

Până să-mi dau seama, Judd a luat portocala și se întoarce spre mine.

— Vin, Sophie! zice el, apoi mă trage mai aproape.

Îmi întorc capul într-o parte și încerc să-mi țin bărbia cât mai lipită de portocală. Judd e un tip înalt și cu toate chestiile de pe puloverul meu și de pe al lui, e dificil să ne apropiem unul de altul. Îmi lipesc în cele din urmă bărbia de portocală. Judd se îndepărtează încetișor, iar eu mă întorc către Wes.

Apoi ezit.

El ridică din sprâncene și își lasă capul într-o parte, aproape provocator. De ce sunt agitată în legătură cu apropierea de Wes? Îl cunosc de-o viață.

Charlie îmi scandează numele, iar eu purced la treabă. Mâinile mele se fixează pe umerii lui, trăgându-l mai aproape în timp ce-mi înclin capul. El mă cuprinde cu brațele și ne lipim unul de celălalt. Simt cum Wes înșfacă portocala și dau să mă retrag. Însă e prea repede. Portocala se desprinde. Wes se lipește de

mine, oprind portocala chiar sub claviculă, unde rămâne înfiptă între o fundă roșie cu paiete și un ornament de Crăciun.

— Păi, e cam ciudat, zice el.

Ridică privirea înspre mine, ținând portocala lipită de mine cu obrazul.

Arată ridicol. Râzând, mă uit în cealaltă parte a încăperii, unde portocala adulților se mișcă cu rapiditate în josul rândului, apoi mă uit în jos la el.

— Nu-i putem lăsa pe babalâci să câștige! zic. Ia portocala!

El începe să mute portocala cu fața, încercând să o bage sub bărbie. Aceasta se rostogolește înspre umărul meu, apoi în josul brațului. Wes stă ghemuit lângă mine, deoarece e mult mai înalt decât mine, iar eu stau pe vârfuri încercând să-mi ridic umărul către bărbia lui.

— Nu te mai foi atât! zice el.

— Nu te pricepi la asta! îi răspund.

Charlie e lângă noi, încercând să-i dea instrucțiuni lui Wes, însă tot ce reușește Wes să facă e să rostogolească portocala pe brațul meu, apoi s-o aducă înapoi până la umăr, până ce se apropie destul de tare de sânul meu.

— Trebuie să iei portocala și s-o dai mai departe, zic.

El reușește în cele din urmă s-o fixeze în locul potrivit. Wes mă mai strânge o dată în brațe, apoi se îndepărtează.

Laurel reușește s-o ia fără probleme, apoi se întoarce către tipul din spatele ei.

Wes se uită la mine peste umăr și inima începe să-mi bată cu putere. Ne uităm unul la altul timp de câteva secunde, înainte ca el să se întoarcă.

Când îi învingem pe adulți, Judd mă ridică în brațe și mă învârte prin cameră.

Doamna Brown ne captează atenția pentru următorul joc.

— O să aleg șase tineri și șase adulți.

Sunt cu noroc; Judd țopăie ca un maniac și arată cu degetul spre mine până când doamna Brown mă alege.

Ea îmi înmânează o cutie dreptunghiulară de șervețele care are atașată de ea o panglică lungă. Scutur cutia și aceasta zornăie. E plină de mingi de ping-pong.

Nici nu-mi pot imagina ce înseamnă chestia asta.

— Acum, oameni buni, legați-vă cutia în jurul taliei astfel încât cutia să se afle chiar deasupra fundului cu deschizătura în sus.

Olivia mă ajută s-o leg pe a mea cum trebuie. Observ că și Charlie și Wes sunt selecționați pentru întrecerea asta. Mă uit după Laurel, însă n-o văd nicăieri.

Wes stă cu mâinile ridicate pentru ca Charlie să-i poată lega cutia în jurul mijlocului. Tricoul îi stă mai strâns pe bicepși decât îmi amintesc – arată de parcă a tras de fiare. Arată… bine.

Îndepărtez imediat gândul. De ce îi studiez brațele lui Wes?

Doamna Brown bate din palme de câteva ori.

— Bun, când strig *Start!* dansați și dați din popou până când toate mingile cad din cutie.

Scutur din cap spre Olivia și mimez cuvântul *Nu!*

Ea râde, încuviințează din cap și mimează cuvântul *Da!* Muzica reîncepe și doamna Brown zbiară:

— Start!

Apoi începem cu toții să ne mișcăm. Descopăr repede că mișcările în sus și în jos nu sunt bune, așa că încep să mă mișc dintr-o parte într-alta. Practic arăt de parcă mă aflu în ciclul de centrifugare al mașinii de spălat.

Ar trebui să mă simt umilită, însă nu știu de ce nu mă simt așa.

Charlie se mișcă într-un mod trăsnit, în care mâinile îi sunt pe podea și fundul în aer și și-l mișcă dintr-o parte într-alta. Mingile sale de ping-pong zboară peste tot. Wes pare să se confrunte cu aceeași problemă ca și mine. Se îndreaptă spre mine în timp ce-și mișcă șoldurile înainte și înapoi.

— Nu te bucuri că ai venit? strigă el peste muzica de fundal.

— Încă nu sunt sigură! îi strig înapoi.

— Ne vom ajuta unul pe altul. Dă-mi mâna. O să te las pe spate și să sperăm că-ți vor cădea toate mingile.

Îi întind mâna dreaptă și mă las pe spate. El își ține mâinile pe după umerii mei în timp ce dau din șolduri.

— Asta înseamnă trișare, zice o femeie mai în vârstă.

Ea țopăie de parcă ar sta pe un băț pogo.

— A zis să dansăm, și dansăm! zice Wes.

Charlie vine lângă noi și strigă:

— Zâmbiți!

Alte poze.

— Lui Margot o să-i placă, zice Charlie.

Dau ochii peste cap și Wes râde.

Când cutia mea e goală, spun:

— Bun, acum e rândul tău.

Schimbăm poziția și, în câteva secunde, mă aflu deasupra lui Wes.

Continuăm să ne răsucim și rămânem amândoi fără suflare.

— Îi suntem datori lui Judd pentru chestia asta, îi spun lui Wes.

Judd a reușit ca și Wes să fie ales.

El ridică din sprâncene și mă trage mai aproape de el.

— După ce terminăm, strecoară telefonul meu în buzunarul din spate al pantalonilor lui Judd.

Mă uit repede la Judd înainte de a mă întoarce către Wes.

— De ce?

— Ai zis că-i suntem datori. Am exact ceea ce trebuie.

După alte câteva răsuciri, cade și ultima minge de ping-pong, însă un grup mai în vârstă ne-a învins deja. În timp ce-mi dezleg cutia de la talie, Wes îmi întinde telefonul.

— Pune-l acolo unde ți-am spus.

Scutur din cap.

— Nu. În niciun caz.

Wes își dă ochii peste cap.

— Haide!

El își pune mâinile pe umerii mei, apoi mă răsucește până când mă aflu cu fața la Judd, care e prea ocupat să stea la palavre cu fiul doamnei Brown, Brandon.

— Are pantalonii atât de largi, încât nici n-o să simtă.

A trecut mult timp de când n-am mai luat parte la o farsă. Trag cu putere aer în piept și mă îndrept către Judd.

— Bună, zice el în momentul în care mă opresc lângă el. L-ai cunoscut pe Brandon?

— Mulțumesc că m-ai lăsat să-ți stric petrecerea, zic. Mă dau mai aproape de Judd și îi pun o mână pe umăr, de parcă aș vrea să-i spun un secret. Așa cum am sperat, el se apleacă mai tare spre mine.

— Știi cumva unde e toaleta? întreb.

Îi strecor telefonul lui Wes în buzunarul din spate, exact în momentul în care se întoarce și arată înspre un hol aflat în partea cealaltă a camerei.

— Unde e holul ăla, la capăt, a doua ușă pe dreapta.

Încuviințez din cap cu un zâmbet ridicol de mare și mă îndrept în acea direcție, răzgândindu-mă de îndată ce și-a concentrat

iarăși atenția asupra lui Brandon. În momentul în care mă întorc din nou la Wes, văd că au apărut și Charlie și Olivia.

— Bun, ce urmează? zic.

Wes zâmbește.

— Scoate-ți telefonul și sună-mă.

Nu-mi dau seama dacă Olivia și Charlie știu ce se întâmplă. Intru în lista de contacte și apăs pe numele lui Wes.

— Deci ce se va…

Sunt întreruptă de sunetul strident al unui claxon. Aproape toți cei din jurul lui Judd tresar, iar Judd sare ca o pisică din desene animate care-și lasă blana în urmă.

E de necrezut, serios, cât de sus a putut sări.

Claxonul sună întruna. Judd se apucă cu mâinile de fund, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

— Poți închide acum, zice Wes, râzând.

— Da, sigur!

Mă uit la ecran și apăs butonul roșu. Nu mă pot opri din hohotit în timp ce-l privesc pe Judd.

— Chestia asta nu se demodează niciodată, zice Charlie, iar eu presupun că nu e prima oară când i-au făcut farsa asta.

Judd scoate telefonul din buzunar și se uită la ecran. Se îndreaptă spre noi, fluturând telefonul lui Wes și zice:

— Bună asta, Sophie!

Olivia se apleacă peste umărul meu și tastează numele lui Wes pe telefon. Claxonul se declanșează din nou, aproape trântindu-l pe Judd la podea de data asta. Ne chircim de râs.

— Ce faceți?

Ne întoarcem toți și ne pomenim cu Laurel în spatele nostru, stând cu brațele încrucișate la piept.

— Facem mișto de Judd, zice Wes.

— Mda, nu prea am putut rezista, adaugă Charlie.

Laurel își dă ochii peste cap.

— Nu știu de ce trebuie să te comporți ca un țânc.

Eu și Olivia schimbăm priviri piezișe. Adică e copilăresc ce facem? Poate. Însă e și amuzant. Și pe Judd nu pare să-l deranjeze, așa că nu e nicio pagubă.

Wes nu-i răspunde.

— Ești gata de plecare? îl întreabă ea.

Doamna Brown pregătește deja următorul joc. Camera e încă plină, muzica se aude în continuare, iar masa e tot plină de mâncare. Această petrecere nu se apropie de sfârșit.

El scutură din cap.

— Nu prea.

Ea se uită la el.

— Mi-a dat Mia mesaj. E la o petrecere în centru și sunt acolo mulți de la școală. Vrea să mergem și noi.

Wes ne aruncă o privire înainte de a se întoarce cu spatele la ea.

— Nu prea am chef să stau cu niște oameni pe care nu-i cunosc.

— Păi, eu nu prea voiam să vin la o petrecere de liceu.

Umerii lui Wes se încordează. Nu trebuie să mă uit la el ca să-mi dau seama că e nervos. Eu, Charlie și Olivia ar trebui, într-adevăr, să ne îndepărtăm, însă niciunul din noi nu face vreo mișcare.

— Da, e nasol să fii nevoită să-ți petreci timpul cu aceiași *prieteni* cu care ți l-ai petrecut acum mai multe luni, ripostează Wes.

Laurel ridică o sprânceană.

— Atunci, presupun că merg singură.

El încuviințează.

— Presupun că da.

Se uită unul la altul preț de câteva secunde. Apoi ea se răsucește pe călcâie, fără să se oprească până ce iese.

Miercuri, 23 decembrie
Întâlnirea nr. 4: Alegerea Sarei

Când mă trezesc, am capul tulbure. Frânturi și părți dintr-un vis ce îți lasă senzația de ceva foarte real încă îmi persistă în minte și îmi ia câteva minute să separ realitatea de ficțiune. În acest vis, toți tipii au venit acasă la bunica, pregătiți să mă ia la întâlnire. Era ca o apocalipsă zombie, cu excepția faptului că tipii nu erau morți.

Mă înfior și dau așternuturile deoparte, sperând că un duș va îndepărta coșmarul. Coborând scările, aud zgomot din bucătărie. Însă nu mai simt groaza cu care sunt obișnuită. În schimb, mă pomenesc întrebându-mă dacă verișoara mea Frannie a reușit s-o convingă pe mătușa Kelsey s-o lase să se uite la *Coșmar înainte de Crăciun,* despre care nu mai contenea să vorbească ieri la micul dejun. Și oare Olivia și Charlie știu ce se întâmplă cu Wes și Laurel?

Mda, chiar vreau să știu răspunsul la întrebarea asta.

Judd e prima persoană pe care o văd când intru în bucătărie.

— Ce mai faci, Sophie? strigă el din locul unde stă cu Charlie la una dintre mesele suplimentare.

Alți membri ai familiei mele mișună prin bucătărie și camera de zi cu căni de cafea în mâini și farfurii pentru micul dejun. Judd e îmbrăcat tot cu puloverul de-aseară, însă arată de parcă cineva i-a mâncat toate bomboanele, lăsând în urmă ambalajele care încă ies pe fundul renului.

Merg la el și arăt înspre pieptul lui.

— Se pare că ai fost jefuit.

El privește în jos, apoi își dă capul pe spate și izbucnește într-un râs suficient de puternic, încât să capteze atenția familiei mele foarte zgomotoase.

— Nu. Doar că mi s-a făcut puțin foame pe la miezul nopții. La Charlie acasă nu e, efectiv, nimic de mâncare.

Charlie îi dă peste umăr.

— Frate, avem mâncare!

Bunica a așezat micul dejun sub formă de bufet suedez, așa că înșfac o farfurie și aștept la coadă în fața blatului de bucătărie. Aromele de șuncă, scorțișoară și cafea mă fac să salivez.

Cele patru fete ale mătușii Kelsey stau așezate în niște scaune lipite de perete și toată fața le e acoperită de glazură.

— Bună, Fran! strig. Cum a fost filmul?

Fran face ochii mari. Se apleacă în față în scaun și zice cu o voce serioasă:

— A fost atât de înfricoșător!

R-ul pe care-l pronunță sună ca *u* și e sincer cel mai drăgălaș lucru pe care l-am auzit vreodată.

Chiar în momentul în care sunt pe cale să-mi umplu farfuria, o văd pe Sara strecurându-se pe ușa din spate și începând să scrie pe panou. Toți cei din cameră tac, chiar și bebelușii, ca și cum toată dimineața ar fi așteptat acest moment.

Și probabil că au așteptat.

Sara termină de scris și se răsucește pe călcâie pentru a sta cu fața la noi.

— Voi câștiga, zice ea.

Crăciun în subteran
Ora 20:00
Ținută de gală
(Cu siguranță voi merge la cumpărături cu tine!)

— Că doar nu i-ai făcut rost de o întâlnire la *Crăciun în subteran,* zice unchiul Michael. La naiba, am tot încercat să obțin bilete la chestia asta de când am ajuns în oraș!

— Ce e *Crăciun în subteran*? întreabă mătușa Patrice.

Sunt oarecum ușurată că mătușa Patrice n-a auzit niciodată de asta, însă singurul lucru la care mă pot gândi acum este ȚINUTA DE GALĂ.

— Sara, spune-ne ce este *Crăciun în subteran,* zice bunica.

Astăzi poartă un șorț cu imaginile unei spatule, a unui tel, a unei linguri și a unui sucitor cu cuvintele *Alegeți-vă armele* scrise sub ele.

Sara își freacă mâinile, în mod evident plăcându-i foarte tare să se afle în centrul atenției.

— Păi, *Crăciun în subteran* e cea mai mare și mai *cool* petrecere pe care a văzut-o vreodată orașul ăsta. Consiliul regional de arte o organizează și se întâmplă o dată la doi ani, pentru că sunt atât de multe lucruri de planificat. Părinții

prietenei mele au unul dintre restaurantele locale care livrează mâncare pentru petrecerea asta și, Soph, o să te dea pe spate.

— E o petrecere destul de dezlănțuită, Sara. Ce vârstă are cel cu care se întâlnește? Ești sigură că e evenimentul potrivit pentru verișoara ta?

Unchiul Charles își privește serios fiica.

Ea își pune mâinile în șolduri.

— Tată, are aproape 18 ani. Mătușa Patrice i-a fixat o întâlnire cu un boboc, la fel și eu. E boboc la colegiu.

Ridic din sprâncene. Petrecere dezlănțuită? Iar cel cu care mă întâlnesc e la colegiu?

Toată lumea începe să vorbească în același timp. Mă trântesc pe un scaun lângă Charlie, Judd și Olivia.

— Frate, Sara te-a întrecut, zice Judd.

Charlie îl lovește iarăși în umăr.

— Frate, tu ai fost cel cu care i-am fixat întâlnirea, așa că faci mișto de tine!

Judd face cu ochiul și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Olivia își ia farfuria și se îndreaptă spre chiuvetă.

— Sophie, ce ai de gând să porți?

Când eram mai mici, obișnuiam să ne jucăm în șifonierul mătușii Camille, care era plin de pălării, rochii de ocazie, mănuși, pantofi cu toc și orice ți-ai fi putut imagina. Ne îmbrăcam cu ce găseam pe acolo și mătușa Camille ne servea cu ceai și fursecuri. Îmi plăcea, însă nu atât de mult ca Oliviei.

— Habar n-am, răspund.

— Sunt supărată că nu pot merge și eu, zice ea.

Apoi îmi pica fisa: nu voi avea întăriri la această întâlnire.

— Deci nimeni din familie nu va fi la petrecerea din seara asta? întreb.

Nimeni nu spune nimic, apoi las capul pe masă. Sara trece pe lângă mine și își plimbă mâna prin părul meu lung.

— Nu-ți fă griji, Soph. Cel cu care te întâlnești e foarte sexy. O să cazi pe spate.

— Un tip supersexy care tocmai s-a întâmplat să fie disponibil pentru una dintre cele mai mișto petreceri ale anului.

Sara zâmbește.

— Așteaptă doar. Vei vedea.

***

O sun pe Addie când casa se golește după micul dejun. Pare la fel de încântată ca Olivia să mă sfătuiască cu ce să mă îmbrac.

— Am rochia perfectă. Gabby a purtat rochia asta superbă anul trecut, la bal, și știu că-ți vine și ție. Și dacă nu-ți vine, găsește Maryn ceva să porți. Ea merge mereu la petreceri organizate de frății.

Addie mai are două surori, așa că nu duce niciodată lipsă de haine.

— Bine, poate vin până acolo dacă prind o pauză de la muncă.

Mai vorbim câteva minute. Mor de curiozitate să întreb despre Griffin, însă n-o fac. Îi promit să o sun mai târziu, apoi sar la duș. Când ies, constat că Margot mi-a umplut telefonul de mesaje.

Margot: CRĂCIUN ÎN SUBTERAN!

Margot: Nu sunt sigură că ești pregătită pentru petrecerea asta.

Margot: Vor fi oameni goi acolo. Multă piele. Și nuditate.

Abia dacă reușesc să-mi usuc mâinile suficient de bine pentru a-i răspunde.

Eu: Cum adică, oameni goi???

Margot: GOI. Cu haine puține sau deloc. Eu și Brad am fost la o petrecere de genul ăsta acum câțiva ani și credeam că lui Brad o să-i iasă ochii din cap. Iar cei goi aveau mâncare pe ei. Pe care trebuia s-o mănânci!

Eu: ??????????????

Eu: Ce!?!?!?!?!?!

Olivia ciocăne la ușă și aproape că scap telefonul din mână.

— Grăbește-te, strigă ea de dincolo. Bunica ne dă liber ca să-ți cauți rochie!

Strâng prosopul mai tare în jurul meu și deschid.

— Știai că vor fi oameni goi la petrecerea din seara asta? Cu mâncare pe ei?

Ea chicotește.

— Nu pot să cred. Lasă-mă un minut, zic, apoi închid ușa.

Mă îmbrac la repezeală și îmi usuc părul astfel încât apa să nu mi se prelingă pe spate.

Olivia e întinsă pe pat când ies din baie.

— Povestește-mi despre oamenii goi, spun.

Ea se rostogolește pe burtă și se uită la mine.

— Din ce am auzit, sunt tipi și tipe îmbrăcați în costume. Costume mititele, care se potrivesc cu tema aleasă. Apoi unii sunt așezați pe mese cu mâncare pe ei ca și cum ar fi niște platouri. Toate astea pentru a șoca. Ceva foarte scandalos.

— Oho, și ce șocată o să fiu! zic. Mai departe. Addie zice că surorile ei au rochii pe care le pot împrumuta pentru diseară!

Ea sare din pat.

— Perfect! Hai s-o luăm pe Sara și să mergem.

Câteva minute mai târziu ne aflăm în mașina mea mergând pe I–20 către Minden.

Olivia începe să râdă de ceva de pe telefonul ei.

— Poza asta postată de Charlie e neprețuită!

De pe bancheta din spate, Sara se apleacă în față.

— Sunteți cu toții niște drăguți!

Olivia ține telefonul ca să pot vedea și aproape că ies de pe carosabil. E cea pe care a făcut-o Charlie seara trecută când eu și Wes dansam, încercând să golim cutia de șervețele umplută cu mingi de ping-pong. Doar că nu-ți poți da seama ce facem. Pare că Wes m-a lăsat pe spate și că amândoi râdem cu poftă.

— Până acum, patru oameni l-au etichetat pe Griffin în comentarii, zice Sara.

Olivia râde.

— Bun!

Vreau să mă lovesc cu capul de volan. În dimineața asta am primit un alt șir de mesaje de la el, toate spunând aceleași lucruri: „Am făcut o greșeală” și „Te rog, vorbește cu mine”. Presupun că poza asta l-a stârnit.

— Griffin vrea să ne împăcăm. Zice întruna că a făcut o greșeală și că nu vrea cu adevărat să luăm o pauză.

Olivia se răsucește pe locul ei și se uită la mine.

— Asta vrei și tu?

Îmi întind gâtul într-o parte, apoi în cealaltă parte, încercând să eliberez tensiunea pe care o simt.

— Pur și simplu, nu știu dacă el chiar crede ceea ce spune sau dacă nu cumva e o reacție la faptul că m-a văzut cu alți tipi.

Olivia își mușcă buza inferioară.

— Ai de gând să te vezi cu el când ajungem în Minden?

Ridic din umeri.

— Nu știu. O parte din mine crede așa: mergi mai departe și termină cu chestia asta. Lămurește-o cu el într-un fel sau altul. Însă deocamdată nu știu sigur dacă pot face față. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că el a fost foarte supărat când a auzit că urma să nu merg la Margot. Adică de ce s-a schimbat atât de repede?

— Păi, cred că ai răspunsul, zice Olivia.

— Trebuie să termini întâlnirile, Sophie! adaugă Sara.

Mergem în tăcere câteva minute, apoi telefonul începe să-mi zbârnâie.

— O, Doamne, e din nou Griffin? întreb în timp ce Olivia se uită în telefonul meu.

Ea râde.

— Nu. E Seth. Vrea să știe dacă poți ieși cu el mâine, la prânz, din moment ce e ziua ta liberă.

Înainte de a putea să-i dau un răspuns, ea îmi deblochează telefonul și caută conversația mea cu el.

— Ți-a dat mesaje, însă îl ignori.

— Nu-l ignor. S-au întâmplat multe! mă uit cu mustrare la ea. Dar tu ai auzit cumva de intimitate?

Ea-și dă ochii peste cap.

— Îl ignori.

— Mă rog. Spune-i că mi-ar plăcea să iau prânzul cu el.

Totuși știu că nu ăsta ar fi fost răspunsul meu, dacă Olivia nu m-ar fi făcut să-mi pară rău de faptul că nu l-am băgat în seamă.

Olivia își trimite mesaje cu el timp de câteva minute, apoi râde din nou.

— Ce spune?

— Ei bine, Judd îți scrie acum. A lansat o provocare.

— Judd e ăla cu puloverul cu renul care face caca? întreabă Sara.

— Mda, ăla, zice Olivia.

— Care e provocarea? întreb.

— Are o listă de chestii pe care vrea să le faci cât timp te afli la *Crăciun în subteran.* Însă trebuie să existe și o dovadă fotografică. A zis că va fi ca o vânătoare de comori.

Judd e în mod oficial nebun.

— Hai să auzim lista.

Olivia aproape că nu se poate opri din râs ca să poată citi.

— Bine, prima, și citez… *Un filmuleț cu tine mâncând niște mâncare de pe pielea goală a altcuiva. Puncte bonus dacă acea mâncare e pe fese.* Sunt cuvintele lui, nu ale mele.

Îmi sprijin capul de tetieră.

— Mă sperie ca naiba numai gândul că așa ceva este posibil.

— Doamne, ce mi-aș mai dori să merg cu tine, zice Olivia.

Sara oftează.

— Și eu.

***

— Arăți beton, zice Addie în timp ce mă învârt în fața oglinzii de pe ușa șifonierului.

Rochia e incredibilă. Nu știu ce material este, însă e moale și se lipește de mine de parcă ar fi o a doua piele. Rochia e lungă, măturând podeaua și culoarea argintie are puțin luciu, așa că strălucește în momentul în care lumina cade pe ea.

— Dar încetează să mai tragi de partea de sus, zice Olivia.

Rochia e fără bretele și am sentimentul nesfârșit că în câteva secunde va aluneca de pe mine.

— Rochia nu pleacă nicăieri.

Addie îmi dă o pereche de pantofi cu tocuri și mi-i pun în picioare. A venit și ea cu noi la bunica, să mă ajute să mă pregătesc. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise până n-am văzut-o deschizând ușa. Au fost o jumătate de duzină de rochii de ales pentru mine în șifonierele surorilor ei, însă în secunda în care am pus ochii pe asta, am știu că ea e aleasa.

— Ești sigură că Gabby n-o să se supere, dacă o împrumut? întreb.

— Nu, deloc.

Aud sunetul unui aparat foto și mă răsucesc pe călcâie. Olivia ridică mâinile.

— Liniștește-te. I-o trimit doar lui Margot.

— Apoi fiecare membru al familiei noastre o va avea în cel mult zece minute.

— Păi, măcar ținuta asta nu pâlpâie intermitent, zice Olivia. Bine, îmi pare rău, e posibil să o fi postat din greșeală.

Felul în care zâmbește îmi spune că n-a fost nicio greșeală.

— Olivia! îi smulg telefonul.

Fotografia arată rochia din spate, unde e la fel de frumoasă ca în față. Am hotărât împreună să-mi las părul desfăcut, iar Olivia mi l-a aranjat în bucle lejere. În poză am fața întoarsă într-o parte și privesc în oglindă, așa că nu mi se vede decât profilul. Lumina care intră pe fereastră cade pe rochie și o face să strălucească puternic.

— Uite ce bine arăți în poză, zice ea.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Apoi văd comentariul _ *Cenușăreasa pregătindu-se pentru seara ei importantă!* și scot un geamăt.

— Pe bune, Liv? Cenușăreasa? Asta înseamnă că voi sunteți surorile vitrege?

— Doar dacă asta înseamnă că mergem și noi la bal, zice Addie.

Apoi încep să apară comentariile. Majoritatea sunt despre cât de drăguț arăt, însă observ că Griffin a fost deja etichetat de două ori. Scot din nou un geamăt.

Când telefonul începe să zbârnâie, nu sunt deloc surprinsă. Îl deschid și văd cel mai recent mesaj al lui.

Griffin: Nu știu ce se întâmplă, însă trebuie să vorbesc cu tine. Trebuie să te văd.

Degetul îmi zăbovește deasupra tastaturii, însă habar n-am ce să-i spun. Oare mi-ar mai fi trimis mesaje, dacă aș fi stat acasă și aș fi plâns din cauza lui? Asta e partea peste care nu pot să trec.

Așa că, în loc să-i răspund, arunc telefonul pe micul fotoliu de lângă geam.

— Pariez că bunica are un colier sau o brățară care să se potrivească perfect cu rochia asta, zice Olivia, apoi se îndreaptă spre ușă.

Addie sare de pe pat, urmând-o.

— O, vreau să văd și eu.

Pentru prima oară în această zi, rămân singură. Arunc o privire la telefon și îmi dau seama că n-am mai primit vești de la Margot de dimineață.

Mă așez în fotoliu și încep conversația.

Eu: Ce se întâmplă? Ai fost extrem de tăcută astăzi.

Nu răspunde imediat, lucru care mă îngrijorează. Lăsându-mă pe spate în fotoliu, atentă să nu-mi stric părul, mă zgâiesc la telefon până când un bubuit constant de afară îmi captează atenția. Mă uit prin jaluzea și privesc în jos pe aleea care duce de la casa bunicii până la casa lui Wes.

Și iată-l, aruncând la coșul de baschet. Pare că face chestia asta de ceva vreme, pentru că și-a scos tricoul și părul lui pare ud de transpirație. Wes bate mingea de câteva ori, apoi trage la coș. Aceasta intră în plasă. Recuperează mingea și repetă. Are un procentaj destul de bun, ratând doar o dată la patru sau cinci aruncări. Ori de câte ori aruncă mingea, nu mă pot abține să nu mă uit la mușchii de pe spatele său.

Ce se întâmplă cu mine? Simt că fac din nou parte din gașca celor Patru Fantastici. N-o pot da în bară gândindu-mă așa la Wes.

Grupul nostru a mai apucat-o pe drumul ăsta înainte și s-a sfârșit dezastruos. Eu și Olivia ne-am dat amândouă seama la începutul liceului că eram îndrăgostite de Wes, însă, pentru că ea a jurat că era mai îndrăgostită de el, eu m-am retras. Au încercat să iasă împreună câteva săptămâni, însă pur și simplu n-a mers. Apoi nu și-au mai vorbit luni bune, lucru îngrozitor pentru noi toți.

Charlie ne-a adus împreună și le-a spus să treacă peste asta. Am fost cu toții de acord că prietenia noastră era mult mai importantă și am decis că vom fi doar prieteni. Și, de atunci, doar asta am fost.

Însă gândurile care-mi năpădesc mintea în timp ce-l privesc *nu* sunt acelea pe care le-ai avea referitor la un prieten. Pe bune, cum a făcut toți mușchii ăia?

Sara intră în cameră și scoate un țipăt.

— Sophie! Arăți perfect.

Mai să cad de pe scaun. Închid jaluzeaua ca să nu-și dea seama că eu, efectiv, salivam la vederea lui Wes pe jumătate gol și transpirat. Înșfac poșeta cu mărgele și mai verific o dată telefonul să văd dacă mi-a răspuns Margot, înainte de a-l vârî înăuntru.

— Mulțumesc, Sara! Încerc să nu fiu speriată în legătură cu petrecerea asta. Sau de tipul de la colegiu cu care mi-ai fixat întâlnirea.

E atât de încântată, încât efectiv tremură.

— Păi, e aici! Ești gata?

Vreau să mă vâr în pat. Nu știu dacă am fost vreodată atât de agitată în legătură cu o întâlnire, mai ales de când mi se derulează în minte lista lui Judd.

Apoi Olivia și Addie se întorc înarmate cu coliere, brățări și cercei. După ce consideră că în sfârșit sunt îmbrăcată și pregătită, Addie zice:

— Bun, hai să-l verificăm pe tipul ăsta.

Casa e înțesată de lume, așa cum am știut că va fi. Toată lumea vrea să asiste la întâlnire. Nu-l cunosc pe tipul cu care ies, însă deja îmi pare rău pentru el. Nu-mi pot închipui cum e să scoți la întâlnire o fată și să ai 20 de persoane care să se zgâiască la tine.

În capul scărilor, trag cu putere aer în piept. Antreul e plin, însă nu mă așteptam să văd foaia de pariuri lipită cu bandă adezivă pe perete lângă un vechi portret de familie. Graham stă lângă foaie cu câteva pixuri în mână și se poartă ca tipul ăla de la bâlci care încearcă să-i ispitească pe trecători să se oprească și să joace.

Ce jenant!

Ajung la baza scării și un tip în smoching face câțiva pași spre mine.

Plăcut surprinsă e puțin spus. Sara avea dreptate. E *sexy.*

— Bună, sunt Paolo Reis.

Îmi întinde o mână, iar eu îmi așez mâna într-a lui. E înalt, are ochi mari și căprui și părul, închis la culoare, e puțin ondulat, doar puțin, pentru volum.

— Arăți superb!

Bine, Sara a câștigat. Și după privirile pe care Charlie și Judd le aruncă din cealaltă parte a camerei știu și ei asta.

— Mulțumesc! Și tu arăți foarte bine.

Sara radiază de fericire. La fel și Olivia și Addie. Bineînțeles, Olivia a imortalizat toate astea cu camera telefonului, așa că trebuie să mă pregătesc sufletește pentru postările care vor urma.

Paolo se întoarce spre bunicul și îi strânge mâna.

— O voi aduce devreme acasă.

Bunicul îi strânge mâna, apoi se apleacă să mă sărute pe frunte.

— Arăți exact ca maică-ta când era de vârsta ta. Să te distrezi, fetiță scumpă!

Nu voi plânge. Cu siguranță n-o voi face.

Doi unchi se duc la Graham și încep să se certe pe o cutie. Presupun că, după ce s-au uitat mai bine la Paolo, vor să-și schimbe pariul.

— Nu v-o pot da, zice Graham. Mătușa Kelsey a revendicat-o deja.

Încerc să ignor ridicolul situației.

Cu mâna încă într-a lui, Paulo mă conduce prin antreu și ieșim pe ușă. Mergem pe aleea pavată cu piatră cubică spre locul unde își are mașina parcată, în momentul în care privesc spre casa lui Wes. El e încă pe alee, tot fără tricou, însă își ține mingea lipită de șold și ne privește.

Privirea sa o surprinde pe a mea și face un ușor semn cu capul. Îl salut la fel, apoi mă strecor în mașina lui Paolo, în timp ce acesta îmi ține ușa.

— Cred că n-am mai fost niciodată atât de stresat când am venit să iau o fată la întâlnire, zice Paolo după ce se suie în mașină.

— Pe bune? Nu s-a văzut, zic eu.

Dacă asta înseamnă pentru el a fi stresat, nu-mi pot închipui cum arată când are încredere în el.

Mă privește înainte de a porni motorul.

— Erau atâția oameni acolo!

Încep să râd.

— Bine ai venit în lumea mea!

Ne îndepărtăm de casa bunicilor. Refuz să mă uit înapoi să văd dacă Wes ne mai urmărește. În schimb, îmi îndrept atenția către Paolo.

— Bun, o să întreb pur și simplu. De ce Dumnezeu n-ai deja parteneră pentru petrecerea asta? Adică e ceva ce ar trebui să știu?

El râde.

— Ești directă. Îmi place asta.

Nu cred că are de gând să mai spună și altceva, însă își drege glasul.

— E o fată, începe el.

— Întotdeauna este, zic și el râde din nou.

— M-am mutat aici pe la jumătatea liceului, însă am întâlnit-o abia când eram la LSU, cu toate că e de aici. Lucrurile sunt complicate. Credeam că poate dacă facem amândoi o pauză, unele dintre problemele pe care le avem se vor rezolva de la sine, însă lucrurile n-arată prea bine.

— Îmi pare rău, zic.

Vreau să adaug *sunt sigură că se vor rezolva de la sine!,* însă sună neconvingător. Și cu siguranță nu mă aflu în ipostaza de a da cuiva sfaturi legate de relație. Privesc prin parbriz, iar Paolo aruncă o privire spre mine o dată, apoi de două ori.

— Deci ce zicea Sara despre întâlnirile astea?

Zic:

— E complicat, iar el râde din nou. L-am auzit pe iubitul meu spunându-i unui prieten că voia o pauză de la relația cu mine, pentru că ultimul an de liceu ar trebui să fie unul plin de distracție.

— Au! Ce dobitoc.

— Mda. Așa că asta a fost ideea bunicii de a mă binedispune.

Paolo oprește la culoarea roșie a semaforului, apoi se întoarce către mine.

— Funcționează?

Îmi înclin capul într-o parte.

— E diferit. Am avut parte de niște întâlniri ciudate, dar și de unele la care m-am distrat. Fostul meu iubit vede mereu pe rețelele sociale poze cu mine din timpul întâlnirilor și, pentru că nu stau retrasă și nu-mi plâng de milă, mă imploră să mă văd cu el, să stau de vorbă cu el. Așa că presupun că funcționează.

Semaforul e încă roșu și Paolo vine mai aproape de mine.

— Atunci asta vom face. O să-i inundăm cronologia cu poze cu noi distrându-ne în seara asta.

O mașină din spatele nostru claxonează când semaforul se face verde și Paolo își îndreaptă atenția în față. Mă bucur că ratează zâmbetul ridicol care mi s-a răspândit pe chip.

— Bine, însă nu vreau să fac nimic care să complice și mai tare lucrurile pentru tine.

— Nu-ți face griji în legătură cu mine. Mingea e la ea. Știe că sunt pregătit când va fi și ea. Eu mă bucur doar că n-a trebuit să merg singur la chestia asta.

Am hotărât în sinea mea că, oricine e fata asta, e o fraieră.

E drăguț, simpatic și sincer, iar ea e o proastă.

— Și de unde te-ai mutat aici?

— Cabo Frio, un orășel din Brazilia, lângă Rio.

— Uau! Îți place aici?

El ridică din umeri.

— Sunt lucruri care-mi plac și lucruri de acasă de care mi-e dor.

Mă întorc într-o parte pe locul meu ca să-l pot vedea mai bine.

— Dintre toate locurile pe care le puteau alege părinții tăi, de ce Shreveport, Louisiana?

M-am întrebat același lucru și în legătură cu bunicul meu.

Paolo râde.

— Au fost niște membri din familia mea care s-au mutat aici acum câțiva ani. Unul dintre verii mei a fost acceptat la facultatea de kinetoterapie de la Universitatea de Medicină. Părinții mei au tot auzit despre cât de fainã e viața aici, așa că ne-am mutat. Au deschis un restaurant similar celui pe care-l aveau acasă și le merge bine. Mama s-a implicat în organizarea acestei petreceri de Crăciun în primul an când am ajuns aici, ca să cunoască lume, iar acum e în comitetul de organizare sau ceva asemănător.

Telefonul îmi zbârnâie și cotrobăi prin poșetă pentru a-l opri.

— Scuze, aștept un mesaj de la sora mea. Mai are câteva săptămâni până naște primul copil și e imobilizată la pat.

— Este bine? întreabă el.

— Sper că da, șoptesc în timp ce deschid mesajul ei.

Margot: Olivia mi-a trimis o poză cu tine. Arăți atât de bine!

Eu: Ești bine? N-ai dat niciun semn azi!

Margot: Sunt bine. A trebuit să merg la doctor. Însă acum sunt acasă. Sunt doar obosită. Trimite-mi niște poze în seara asta. Și distrează-te.

Eu: Mă voi distra.

Sunt pe cale de a pune telefonul înapoi în poșetă în momentul în care mai zbârnâie o dată. Însă nu e un mesaj de la Margot.

Judd: Nu uita de provocări.

Dau ochii peste cap și îmi strecor telefonul înapoi în poșetă. Zic, întorcându-mă înspre Paolo:

— Mai e un lucru cu care mă poți ajuta.

***

Paolo mi-a spus că tema petrecerii de anul acesta era „Simte ritmul”, așa că mă aștept la ceva care să aibă legătură cu muzica, însă nu mă aștept să văd grupul de Elviși cântăreți pe trotuar, lângă cabina portarului. Abia ce ieșim din mașina lui Paolo, iar aceasta a și dispărut. Într-o parte se află o măsuță unde stă o femeie îmbrăcată ca Madonna în anii ei de tinerețe. Țipă în momentul în care îl vede pe Paolo.

— Ai venit!

Apoi se uită la mine și țipă iarăși.

— Sara a zis că ești adorabilă și a avut dreptate!

Paolo se întoarce spre mine.

— Sophie, ea e mama mea, Riya.

— Dar în seara asta îmi poți spune Madonna!

Ea ne prinde niște brățări la mâini și îl îmbrățișează pe Paolo peste masă.

— Să vă distrați!

Trecem pe lângă Elviși, care cântă melodia „Hound Dog” și ne oprim în fața unei clădiri mici, *foarte* mici, lângă un grup foarte mare. Nici măcar nu e o clădire propriu-zisă. Seamănă mai degrabă cu o cutie având un set de uși duble. Iar noi stăm în fața ei.

— Ce-i asta?

Paolo râde.

— Liftul.

Mă uit în jurul meu, însă nu văd nimic.

— Unde duce liftul?

Paolo mă strânge de mână.

— Vei vedea.

Când liftul se deschide, înăuntru e un bărbat care e copia fidelă a solistului vocal de la Aerosmith. El ține ușile deschise și zice:

— Coborâți?

Chicotesc și urcăm cât de mulți putem în lift. Imediat ce ușile se închid, sosia lui Steven Tyler începe să cânte *Love in an Elevator*[9]*.* Vocea lui seamănă cu cea originală.

— E curată nebunie, îi șoptesc lui Paolo.

— Încă n-am ajuns înăuntru.

Ușile liftului se deschid și mă trag mai aproape de Paolo, temându-mă să nu fiu luată de mulțime. Încăperea e aglomerată, însă tavanele sunt atât de înalte, iar spațiul atât de vast, încât n-ai senzația de claustrofobie.

— Cu ani în urmă, aici se afla o clădire, însă a fost demolată, îmi spune Paolo. Acest spațiu era subsolul pe care cineva l-a reamenajat acum aproape zece ani.

Se întâmplă atâtea lucruri dintr-odată, încât aproape nu pot cuprinde tot ceea ce văd. Spațiul e divizat în două secțiuni, ca niște încăperi mari. Fiecare secțiune are o temă muzicală.

— Hai să vedem ce se întâmplă, zice Paolo și mă trage după el.

Cred că cei care lucrează aici sunt la fel de numeroși ca invitații. Văd o zonă a anilor ’50 plină cu fete în fustițe cloș dansând cu tipi îmbrăcați în jachete de piele, o hală cu niște măști enorme ce înfățișează fețele pictate ale celor din trupa KISS, o cameră violetă de sus până jos cu o sosie a lui Prince care cântă *Little Red Corvette*[10]... Și așa mai departe. În momentul în care ajungem în partea din spate, am trecut prin zece zone diferit regizate. Și prin fiecare spațiu mișună animatorii: o fată pe catalige, acrobați și chiar și un bărbat care înghite flăcări, apoi le scuipă.

Însă încăperea principală e cea care mă lasă fără cuvinte. E, practic, un carnaval. Totul strălucește, iar fetele stau atârnate în leagăne suspendate în aer în timp ce niște băieți sar de la un stâlp la altul. N-am mai văzut așa ceva.

Îl urmez pe Paolo până la o măsuță rotundă. Acolo, o femeie stă întinsă pe burtă, îmbrăcată doar cu tanga roșii și un sutien mititel. Joacă rolul de tavă de pe care poți lua niște brioșe miniaturale. Brioșele sunt așezate pe spatele, pe picioarele și chiar și pe fesele ei. Ea și-a așezat bărbia pe mâini și se întoarce să ne privească pe mine și pe Paolo.

---

[9] *Dragoste în lift. (N.t.)*

[10] *Un Corvette mic și roșu. (N.t.)*

— Le recomand pe cele în catifea roșie. Sunt păcătos de delicioase, zice ea, trimițându-ne o bezea.

Paolo râde, apoi mă împinge spre masă.

— Se pare că putem elimina o provocare!

El ține telefonul ridicat în timp ce eu mă îndrept către masă cu pași mici. Persoanele din jurul meu iau brioșe și își fac poze. E doar o brioșă, îmi spun. Și e învelită într-o hârtiuță, așa că nu atinge pielea propriu-zisă.

Oricât de ciudată e chestia asta, mă bucur că Judd a inițiat provocările, deoarece ne dă ceva de făcut. Însă bineînțeles că nu-i voi spune niciodată asta lui Judd.

Mă întorc pentru a mă asigura că Paolo surprinde asta. El îmi face semn că e OK cu degetul mare. Înșfac repede o brioșă de ciocolată din partea de jos a spatelui. Toate cele în catifea roșie sunt pe fundul ei și pur și simplu n-am fost în stare să le ating, fie că sunt puncte bonus sau nu.

Țin brioșa ridicată și zâmbesc spre cameră, apoi o vâr în gură. Poate că n-am chef să dau curs provocărilor, însă n-am de gând să pierd. Judd a zis că, dacă nu le fac pe toate, trebuie să merg la o a doua întâlnire cu Harold cel cu 100 de Mâini. Olivia, care a dat mesaje în locul meu, l-a pus pe Judd să promită că umblă gol-pușcă pe strada bunicii purtând pe cap doar o tichie de Moș Crăciun și zâmbind tot timpul, dacă termin cu bine lista de provocări. Sinceră să fiu, pierdem cu toții provocarea asta, dacă trebuie să fiu martoră la așa ceva.

— Una s-a dus, mai rămân nouă, zice Paolo râzând. Serios acum, singura provocare pe care abia aștept s-o văd e cea în care te învârți la bară. Cred că am văzut una în camera heavy-metal.

— Mă bucur că îți place asta, zic în timp ce mă trage în altă zonă.

Fata de pe masă strigă după noi:

— Vă puteți întoarce oricând să mai gustați brioșe!

***

Înainte ca noaptea să se încheie, îndeplinesc toate provocările, care includ participarea la un concurs de limbo,

cântatul pe scenă cu corul în camera Motown[11] și dansul cu un Elvis. Mi-am umplut cronologia cu zeci de poze. Am 12 mesaje necitite de la Griffin.

Ne așezăm pe o bancă la nivelul străzii, așteptând ca valetul să-i aducă mașina lui Paolo. Din fericire, aici sus e foarte liniște în comparație cu ce se întâmplă dedesubt.

Paolo mă înghiontește cu umărul.

— A fost mai distractiv decât credeam. Probabil că întâlnirea cu Harold cel cu 100 de Mâini a fost destul de nasoală, dacă nu vrei s-o repeți.

Îl înghiontesc și eu.

— Habar n-ai. Nu-mi vine să cred că am fost de acord să fac toate astea. Nu prea mi se potrivește.

— Cred că e super. Poate că fostul tău te ținea pe loc. Ținea sub cheie acea latură a ta pusă pe distracție. Mi-am făcut griji în momentul în care prietena surorii mele mai mici a zis că voia să-mi fixeze o întâlnire, însă a fost super.

Telefonul îmi zbârnâie din nou și amândoi ne uităm la ecran. E mesajul cu numărul 13 de la Griffin.

— Și misiune îndeplinită, zice Paolo.

Aprob din cap și îl privesc.

— Nimic din ce am făcut pe-aici n-o să-ți încurce treburile cu fata pe care o placi, nu-i așa?

Chiar nu vreau ca ea să se supere, dacă vede poze cu noi.

— Nu, de fapt a fost și ea aici, în seara asta. Am stat de vorbă în timp ce tu și Supremes cântați *Stop! In the Name of Love*[12].

El râde din nou.

— I-am explicat ce se întâmplă și cred că am primit o gradație de merit pentru că te-am ajutat.

— Bun! Mă bucur că am fost de ajutor, zic.

Și vorbesc serios. Paolo e un tip cu adevărat de treabă. Sper pur și simplu că fata aia își va reveni și nu-i va mai da drumul. În momentul când Paolo mă lasă la bunica, sunt epuizată. Și mă dor picioarele de mor.

---

[11] Motown sau Motown Records este o companie de discuri americană care face parte din Universal Music Group. Motown a fost creată pe 12 ianuarie 1959 de către Berry Gordy, la Detroit, Michigan. Numele Motown este contracția de la Motor Town, orașul motoarelor, porecla orașului Detroit care era pe atunci capitala producției de automobile. *(N.t.)*

[12] *Oprește-te! În numele dragostei. (N.t.)*

Lucrul la care nu mă aștept e ca Charlie, Wes și Judd să sară de pe verandă și să izbucnească într-o interpretare a cântecului pe care l-am cântat cu trupa de coveruri Supremes.

— Spuneți-mi că n-am cântat atât de rău, zic în momentul când termină.

Charlie își verifică ceasul și scoate o bucată de hârtie din buzunarul de la spate, apoi oftează.

— Uf! Unchiul Ronnie a câștigat pariul din seara asta.

Începe să scrie un mesaj.

— Ai fost super, zice Judd. Mai ales când ai călărit taurul ăla. Adică super.

— Mă bucur că te-am putut distra, zic.

Sincer, provocările mi-au făcut seara frumoasă.

— Nu știu de ce ești încântat, Judd. Asta înseamnă că ai pierdut, zice Wes.

— Să fiu văzut alergând gol-pușcă pe strada asta e un câștig pentru toată lumea, zice el.

— Asigură-te că ne anunți din timp, pentru a avea grijă să nu fiu aici, răspunde Charlie.

— Și pe mine, zice Wes.

Ridic o mână.

— Și pe mine.

Charlie și Judd intră înapoi în casă, certându-se în legătură cu locul alergării, însă Wes se așază pe treptele de la intrare, iar eu mă opresc lângă el.

Umărul său aproape că-l atinge pe al meu. Îmi întind picioarele și îmi scot pantofii.

— Doamne, ce bine e!

— Arăți foarte bine, zice Wes, atingându-mă cu umărul.

— Mulțumesc, zic, atingându-l și eu cu umărul.

Wes își așază coatele pe treapta din spatele său.

— Deci, dacă ar fi să-ți caracterizezi întâlnirile, de la cea mai bună la cea mai rea…

Mă răsucesc până când mă fac covrig pe treaptă, cu fața la el.

— În mod evident, întâlnirea cu Harold a fost cea mai rea. Și nu doar el, ci toată întâlnirea. Adică orice întâlnire la care caprele îți mănâncă hainele se duce de râpă.

Wes râde în timp ce continui:

— Pentru primul loc, hmmm… M-am distrat pe cinste la prima întâlnire, cu Seth. Și seara asta a fost un succes.

Wes are o falsă expresie ofensată pe chip.

— Vrei să spui că întâlnirea cu Judd n-a fost prima? Sunt șocat!

— Da, e șocant, știu.

— Deci care dintre cei cu care te-ai întâlnit sărută cel mai bine? Îmi pariez toți banii pe 100 de Mâini.

Îmi plec capul, ca el să nu vadă că roșesc.

Se apleacă și el, încercând să-mi surprindă privirea.

— Nu-mi spune că ai avut toate întâlnirile astea, însă niciun sărut de noapte bună.

Îmi îndrept spatele, iar el e foarte aproape de mine. Îi împing umărul în joacă, însă mâna mea zăbovește acolo. Și, până să-mi dau seama, mâinile sale mă cuprind. Suntem amândoi surprinși, însă niciunul nu face vreo mișcare. Ochii săi îmi privesc buzele și mă strânge de mână. Mă pomenesc sprijinindu-mă de el.

Clopote de avertizare îmi răsună în creier, însă nu mă pot opri.

Zgomotul ușii care se deschide în spatele nostru e cel ce ne oprește. Mă trag înapoi, aproape căzând de pe treapta pe care stau așezată. Părem amândoi șocați de ce era să se întâmple.

Arunc o privire spre ușă și o văd pe bunica, cu panica întipărită pe față. Sar în picioare. Îl pot simți pe Wes în spatele meu.

— Nu e ceea ce... încep, însă bunica mă întrerupe, cu chipul brusc înveselit.

— Tocmai am închis telefonul cu maică-ta. Au internat-o pe Margot. Contracțiile nu s-au oprit...

Mi se face greață și îmi ia câteva minute să procesez.

— Ea e bine? Bebelușul e bine? E prea curând. Trebuia să nască abia peste șase săptămâni!

Bunica mă cuprinde în brațe.

— Nu e cea mai bună situație, însă ea e bine. Și bebelușul la fel.

Ea n-o spune, însă simt că s-a abținut să rostească și cuvintele *pentru moment.*

Joi, 24 decembrie

Zi liberă

Abia dacă am dormit azi-noapte. N-am avut ocazia să vorbesc cu Margot, însă ea mi-a trimis un mesaj în care-mi spunea să nu-mi fac griji. Am vorbit cu mama puțin și ea m-a asigurat același lucru: totul va fi bine.

Olivia doarme lângă mine în patul mare, pentru oaspeți. Camera e încă întunecată și doar o lumină galbenă slabă, care pătrunde prin jaluzele, încadrează șirurile de poze înrămate de pe peretele opus.

Bunica mea are un portret cu fiecare nepot care a împlinit doi ani. Suntem toți îmbrăcați în mici ținute cu adevărat elegante, care au numele nostru scris sub formă de monogramă în partea din față, de parcă ea ar fi știut dinainte cât de plin va fi acest perete. Scanez camera și mă opresc când o găsesc pe Margot. Părul ei negru e scurt și are zulufi mici pe tot capul. Zâmbetul ei e larg, iar ochii-s jucăuși. Mă întreb dacă bebelușul lui Margot va arăta ca ea când va avea doi ani.

Mă simt încordată și nu mai pot sta în pat.

Mă strecor, atentă să n-o trezesc pe Olivia, și plec în vârful degetelor din cameră. E liniște în timp ce trec pe lângă salteaua așezată în salon, pe care dorm verii mei mai mici, și zâmbesc când văd încrengătura de brațe și picioare. Mi-e dor de acele zile lipsite de complicații când cea mai mare preocupare a noastră era cine dormea la margine, de unde aveai șanse să cazi pe podeaua de lemn fără pernă sau pătură. Fix în poziția de acum a vărului meu mai mic, Webb.

Trag două pături de pe spătarul canapelei, acoperindu-l pe Webb cu una și luând-o pe cealaltă cu mine, pe verandă. Mă înfășor în pătură, mă așez pe treptele de la intrare, mă sprijin de treapta de sus și privesc cum cerul se transformă din albastru-închis într-un portocaliu-gălbui cald și văd în cele din urmă primul contur al soarelui ițindu-se la orizont. Aerul e destul de rece încât scot aburi pe nas când expir, însă în pătura groasă mi-e cald.

Arunc o privire la casa vecină.

Probabil e bine că am fost întrerupți înainte de a comite o prostie. El are iubită, iar eu sunt în pragul unei căderi nervoase

și mă întâlnesc cu jumătate din oraș. Însă nu mă pot abține să nu simt o mică împunsătură de regret.

Dimineața a fost atât de liniștită până acum, încât e neplăcut să auzi un motor hurducăind pe șosea și chiar mai deranjant să vezi o furgonetă cunoscută că parchează aproape de trotuar.

Griffin tocmai a parcat în fața casei bunicilor.

Îngheț pe treapta pe care stau în timp ce-l privesc cum coboară din furgonetă și vine pe aleea pavată. Are capul plecat și pare să vorbească singur. Profit de aceste câteva secunde pentru a mă uita atent la el. Părul lui castaniu e puțin cam prea lung și pare că a dormit în hainele cu care e îmbrăcat. Junghiul din piept e la fel de dureros acum ca și vinerea trecută, la petrecerea lui Matt.

Când, în cele din urmă, își ridică privirea spre mine, pare atât de speriat să mă vadă, încât sare înapoi și strigă destul de tare încât să trezească vecinii.

Nu mă pot abține să nu mă holbez la el. Chiar și după tot ce s-a întâmplat, inima începe să-mi bată mai repede și palmele mi se umezesc de transpirație.

— Ce faci aici? mă întreabă când se dezmeticește.

Face câțiva pași spre mine, însă se oprește când mai are vreo doi metri.

— Nu voiai să stai de vorbă cu mine. Așa că am așteptat cât am putut. Trebuie să discutăm.

Strâng pătura mai tare. După ce am auzit despre Margot, simt că sunt pe cale să mă dezintegrez și faptul că-l văd pe Griffin aici nu mă face să mă simt mai bine. Jumătate din mine știe că ar fi atât de ușor să micșorez distanța dintre noi; să-l las să mă strângă în brațe și să alunge tristețea care pare că mi s-a instalat sub piele. E ușor să-l ignor când e la 50 de kilometri, însă să-l văd aici, să mă uit la fața lui supărată, e mai greu decât mi-am imaginat.

— Ți-am spus, încă nu sunt pregătită să vorbim.

Griffin își plasează un picior pe treapta de jos, însă eu ridic mâna, oprindu-l înainte de a se apropia mai mult. El își vâră mâinile în buzunare și oftează profund.

— Te rog, Sophie! Dă-mi zece minute.

— Poți spune ce vrei să spui, însă spune-o de acolo.

Mă ridic în picioare și mă duc în capul scărilor. Am nevoie de distanță pentru a mă apăra de luptele care au loc în mine.

— Am dat-o-n bară, Sophie. Am știut-o din clipa în care te-am văzut.

Mă răsucesc pe călcâie pentru a mă afla față în față cu el.

— Te-am auzit. Erai atât de ofticat că nu plecam din oraș! Însă vrei să-mi spui că acel sentiment s-a schimbat în numai câteva secunde?

El își dă capul pe spate și își duce mâinile în față ca și cum își caută cuvintele.

— Vreau să spun că înnebunesc. Că așa sunt de când am plecat de la Matt. Că vad pozele cu tine, care ieși cu alți tipi și vreau să le smulg capetele. Pe bune, ce se întâmplă? A fost o poză cu tine călare pe un taur mecanic și îmbrăcată într-o rochie de gală. Apoi o poză tâmpită cu tine cu…

Iar plesnește aerul cu mâinile.

— Beculețe! izbucnește el în cele din urmă.

— Deci te-a deranjat că ai văzut poze cu mine?

Apoi adaug pentru a accentua:

— Distrându-mă?

Oftează din greu și începe să meargă de-a latul aleii. Mă așez pe treapta de sus și spun:

— Cred că mă vrei înapoi doar pentru că m-ai văzut cu alți tipi. M-ai mai dori dacă aș sta izolată într-o cameră, plângând zile la rând?

Fruntea i se încrețește.

— Ți-am scris că te voiam înapoi înainte să văd prima poză cu tine și cu altcineva.

— Dar cum rămâne în legătură cu ce ai spus în seara aia? Despre faptul ca ultimul an de liceu ar trebui să se bazeze pe distracție?

Își trece o mână prin păr.

— Nu știu. Pe bune, am fost amândoi concentrați pe școală și orice altceva a trecut pe plan secund. Însă cu cât ne apropiem mai tare de absolvire, cu atât mai mult mă întreb ce am ratat. Anul ăsta aproape s-a terminat și totul o să se schimbe, iar eu pur și simplu nu știu…

Mi-e greu să aud ce spune. Însă e și mai greu să-mi dau seama cât adevăr e în vorbele lui. Faptul că săptămâna asta am fost cu Olivia, Charlie și Wes mi-a reamintit că obișnuiam să fiu altfel. Când eram Cei Patru Fantastici, lucrurile erau amuzante și ușoare. Apoi, undeva pe drum, școala, cluburile și dorința mea

de a mă asigura că portofoliul meu e perfect a acaparat toate acele lucruri. Am mers de la o extremă la alta.

Și, deși cred că e posibil ca lui Griffin să-i fi fost dor de mine, nu cred că sentimentele lui s-au schimbat cu adevărat.

— A fost neplăcut să te aud vorbind așa, însă cuvintele tale m-au cam pus pe gânduri. Presupun că amândoi avem multe chestii la care trebuie să ne gândim.

El urcă o treaptă.

— Urăsc să te văd cu alți tipi, însă e mai mult de atât. Nu da cu piciorul la ce avem. Putem găsi împreună o soluție.

A cam ridicat vocea și nu mă pot abține să nu mă uit în spate, către ușă.

Ar fi atât de ușor să mă împac cu el. Aș putea spune da și totul s-ar rezolva. Însă cât timp ar fi fericit? Și care ne mai putem întoarce la cum erau lucrurile înainte?

— E totul OK?

Ne întoarcem și îl vedem pe Wes în picioare, în iarbă, la doar câțiva metri. E îmbrăcat în pantaloni de pijama gri, cu niște scufițe mici de Moș Crăciun pe ei, și cu un tricou roșu-aprins. Cu toată tensiunea apăsătoare dintre mine și Griffin, tot îmi vine să râd de ținuta lui festivă Ochii lui se plimbă de la mine la Griffin și înapoi. Am auzit țipete, zice Wes.

Griffin își dă ochii peste cap.

— Mda, omule, e în regulă. Doar stăm de vorbă.

Wes se uită tot la mine. Îi fac un mic semn cu capul ca totul e-n regulă.

— Putem avea parte de puțină intimitate? întreabă Griffin.

— Dacă ai fi vrut intimitate, n-ai fi urlat atât de tare încât să te aud eu de alături.

Griffin pare derutat.

— Nu e vărul tău?

Aaa, știu că am o familie numeroasă, însă suntem împreună de un an. Te-ai aștepta să-mi cunoască deja familia.

— Nu, Wes e un prieten vechi.

Apoi văd pe fața lui că și-a dat seama.

— Poza cu tine dansând. Cu el.

Încuviințez și mă uit la Wes.

— E totul în regulă. Doar stăm de vorbă.

Wes mai rămâne acolo câteva secunde. Dă să plece apoi se oprește și întreabă:

— Ceva vești despre Margot și bebeluș?

Griffin își înalță capul.

— S-a întâmplat ceva?

— Ea e la spital, spun, apoi mă întorc spre Wes. N-am noutăți. Medicii încearcă să vadă ce e cu faptul că se umfla și să-i oprească contracțiile.

Wes schițează un mic zâmbet.

— E puternică. Știu că amândoi vor fi în regulă.

Apoi pleacă.

Faptul că a auzit ce s-a întâmplat cu Margot îl face pe Griffin să nu mai fie atât de ofensiv. Se așază pe treapta de jos.

— Îmi pare rău, Soph. Știu cât de îngrijorată trebuie să fii.

Bombăn un mulțumesc și ne întoarcem la tăcerea noastră stânjenitoare. Până la urmă, Griffin zice:

— Tot ce-ți cer e o a doua șansă. Nu vreau să ne despărțim.

— Am nevoie să mă gândesc la asta. S-au întâmplat atâtea în ultimele zile, încât nu pot gândi limpede.

Face un semn din cap că e de acord.

— Intenționezi să mai mergi la întâlniri cât ești aici?

Am în minte panoul din bucătărie. I-aș putea pune capăt. I-aș putea spune bunicii că eu și Griffin încercăm să rezolvăm lucrurile. Însă ceva mă reține. Așa că îi spun lui Griffin despre planul bunicii.

— Deci, cu toate că sunt aici și îți spun că vreau să fim iar împreună, tot ai de gând să te duci la alte șase întâlniri?

Îl privesc în ochi.

— Simt că am aflat mai multe despre mine însămi în ultimele patru zile decât am făcut-o în ultimii patru ani. Și nu că aștept cu nerăbdare întâlnirile următoare. Însă trebuie să termin ce am început.

Acesta e momentul. Fie va pricepe ce-i spun, fie va pleca. Nu știu ce spune asta despre noi, dar nu pot hotărî încotro vreau s-o apuc.

El se ridică la repezeală, aproape căzând înapoi pe treaptă înainte de a se îndrepta. Măsoară cu pasul aleea din fața casei, de parcă încearcă să mediteze la ce i-am spus. În cele din urmă, se oprește și se întoarce către mine.

— Cred că ne-am făcut amândoi niște leneși. Dacă te întorci și te uiți la pozele cu noi de la început, cred că vei descoperi că erai la fel de fericită cum ești în cele pe care le-ai postat acum.

Și cred că ne putem întoarce la acel moment. Cel puțin asta vreau eu.

Dau să spun ceva – ce anume, nici măcar nu știu –, însă el ridică o mână, oprindu-mă.

— Însă cred că ar trebui să termini ce ai început, pentru că trebuie să fii sută la sută sigură că eu sunt cel pe care-l dorești.

Se răsucește pe călcâie și se întoarce la furgonetă. Și pleacă înainte ca vorbele lui să fie pe deplin înțelese.

Are dreptate? Mă tot gândesc la cât de diferite au fost aceste ultime zile, însă dacă asta se întâmplă pentru că nu-mi amintesc cum erau lucrurile dintre noi la început? E oare corect să compari entuziasmul unei prime întâlniri sau a patru prime întâlniri – cu obișnuința unei relații pe termen lung?

Abia când mă ridic să intru în casă îl observ pe Wes așezat pe treptele verandei sale și privind la strada pustie.

***

Ziua trece greu. Am telefonul lipit de mână și aproape am făcut cărare pe podeaua din bucătăria bunicii.

Ea mă urmărește de la locul ei de lângă blatul de bucătărie, însă nu spune nimic. Amândouă ar fi trebuit să fim la lucru de câteva ore, însă niciuna n-a suportat gândul de a fi acolo și a aștepta vești despre Margot. În schimb, ea tot cântărește ingredientele care îi trebuie pentru masa de mâine, iar eu continui să măsor camera în lung și-n lat.

Tăcerea mă omoară. Am vorbit deja cu mama de câteva ori, însă tot ce am scos de la ea e că „nu-i nimic nou”.

— Oare n-aveai întâlnire cu prietenul Oliviei? întreabă bunica.

— Ba da. Dar s-a anulat. Nu pot merge azi.

Bunica zumzăie, însă nu se uită la mine.

— Am nevoie de tine ca să dai o fugă până la prăvălie pentru câteva lucruri, zice ea în final.

Mă răsucesc pe călcâie. Nu pot merge la prăvălie. Trebuie să stau aici și să aștept apelul mamei.

— De ce anume ai nevoie?

— Să-ți limpezești creierul.

Dau ochii peste cap și încep din nou să merg înainte și înapoi prin încăpere.

— Nu plec acum.

O oră mai târziu îmi sună telefonul și mă sperie atât de tare, încât îl scap din mâini. Îmi ia o veșnicie să-l găsesc sub o măsuță.

Numele mamei apare de-a lungul ecranului.

— Bună? spun, aproape fără suflare.

Simt că inima îmi bate mai să-mi sară din piept.

— Soph, zice ea. Au dus-o de urgență pe Margot în sala de operații, să-i facă cezariană. Copilul ar trebui să apară în câteva minute.

Vocea mamei pare gravă. Bunica a încetat să se mai miște.

— Ea e bine? Bebelușul va fi bine? abia dacă pot îngăima cuvintele.

— Ne-au spus că e mai sigur pentru Margot să nască decât să mai stea așa. Un medic neonatolog și o asistentă așteaptă să preia copilul și o mulțime de doctori și asistente se ocupă de Margot, așa că nu există motive să ne gândim că lucrurile nu vor fi în regulă.

Cu excepția faptului că bebelușul a venit devreme pe lume și că, până în această dimineață, scopul era ca Margot să mai aștepte. Serios acum, bebelușul e pregătit?

Cu toate că sunt speriată de moarte, o emoție subită mă cuprinde. Nu-mi vine să cred că Margot e pe cale să devină mamă. Și eu, mătușă!

— Mă suni imediat ce afli ceva?

— Bineînțeles. Te sun curând, zice mama.

— Bine. Spune-i lui Margot că o iubesc și că abia aștept să văd bebelușul!

— O, iubito, îi voi spune.

Apoi închide.

O pun și pe bunica la curent cu noutățile.

— E posibil să fii îngrozită și încântată în același timp?

Ea vine în spatele meu și îmi cuprinde părul cu mâinile răsucindu-l, cum obișnuia când eram mică. Vocea ei e blândă când răspunde.

— Așa am simțit de fiecare dată când mi s-a născut un copil sau un nepot… iar acum un strănepot! E uimitor ce pot face doctorii în ziua de azi. Cu șase săptămâni înainte e devreme, dar nu e ceva nemaivăzut.

— Știu, șoptesc. Însă nici măcar n-am făcut petrecerea bebelușului. Ea voia mai întâi să treacă de Crăciun.

— Păi, atunci, după ce aflăm dacă e băiat sau fată, va trebui să mergem la cumpărături.

Am jurat că nu voi pune niciodată piciorul într-un magazin în Ajunul Crăciunului, însă pentru asta sunt dispusă să mă răzgândesc.

Bunica se întoarce la aragaz, iar eu continui să mă zgâiesc la telefon.

— Ar fi prima oară când ești străbunică, zic. Nu mi-am dat seama de asta până n-ai spus-o. Cum te simți?

Bunica se întoarce cu fața la mine.

— Grozav.

Chipul îi radiază.

— Iar tu vei fi mătușa Sophia pentru prima oară!

— Mătușa Sophia sună prea oficial. Îmi poate spune pur și simplu Sophie.

— Eu am avut o mătușă Judy când eram mică și o strigam cu toții mătușa Ju-Ju. Așa că poți fi mătușa So-So!

Sună cam prostesc, însă mă face să zâmbesc gândindu-mă la un bebeluș dolofan care se uită de jos la mine cu brațele întinse și cere ca mătușa So-So să-l ia în brațe.

Telefonul îmi zbârnâie și sar de pe scaun.

Deschid mesajul.

— E fetiță! țip eu.

Bunica își împreunează mâinile și pot vedea lacrimi în ochii ei.

— O fetiță! Ce minunat!

— Mama zice că bebelușul a fost dus de urgență la secția de neonatologie, așa că va trimite o poză imediat ce poate.

— Are deja un nume? întreabă bunica, îi trimit mamei întrebarea bunicii.

Punctele acelea sar în sus și în jos, apoi sosește și răspunsul ei.

Sunt atât de gâtuită de emoție, încât abia dacă pot îngăima cuvintele.

— Anna Sophia.

Sunt foarte dezamăgită. Acel bebeluș drăgălaș are numele meu, iar eu nici măcar nu știu cum arată.

***

— Ce măsură căutați? mă întreabă vânzătoarea.

Eu și Olivia suntem la magazinul pentru bebeluși din centru. Din fericire, majoritatea celor plecați la cumpărături în Ajunul Crăciunului nu sunt aici. Ei bine, bravo nouă, presupun.

— S-a născut azi, însă e mică. Abia dacă are două kilograme.

Femeia face ochii mari.

— Urmați-mă. Avem o secțiune pentru bebeluși născuți prematur unde găsiți măsura de care aveți nevoie.

Eu și Olivia ne uităm la niște rochițe mititele.

— Pe bune, aș putea dezbrăca unele din păpușile mele vechi de acasă și probabil că hăinuțele alea i s-ar potrivi.

— Știu, spun. Chiloțeii ăștia abia dacă-mi acoperă palma.

Apoi ea e distrasă de un stand de produse pentru alăptat.

— Crezi că Margot va avea nevoie de crema asta pentru mameloane? întreabă ea râzând.

— Probabil pe asta ar vrea să și-o cumpere singură. Și serios acum, după toate astea, va fi un miracol dacă o să mai vreau să am copii.

— Ei bine, va fi un miracol dacă Jake va găsi vreodată pe cineva dispus să se căsătorească cu el, așa că e posibil să fie nevoie s-o împărți pe Anna și să mă lași și pe mine să-i fiu mătușă. E posibil să fie singura mea șansă.

Mă uit la Olivia.

— Sigur că pot s-o împart cu tine.

Suntem destul de aproape încât ea să mă cuprindă cu brațul și să mă tragă mai aproape.

— Vom fi cele mai bune mătuși din câte au existat vreodată. Nu vom fi ca mătușa Patrice.

Îmi sprijin capul de al ei.

— Sau ca mătușa Maggie Mae.

Ea râde.

— Cu siguranță nu ca ea.

În cele din urmă, alegem trei rochițe moi care au o deschizătură prevăzută cu elastic în partea de jos și o păturică roz extrem de moale.

— Vreți să vi le împachetez? întreabă vânzătoarea.

— Da, vă rog, răspund.

În timp ce aștept, Olivia alege o ținută miniaturală de majoretă a LSU.

— Am uitat să te întreb cum a fost aseară cu tipul de la colegiu, zice ea și își mișcă sprâncenele.

— Petrecerea a fost super!

— Am văzut toate pozele, însă îți place tipul? A zis că vrea să ieșiți din nou împreună? întreabă ea.

Scutur din cap.

— Nu, el vorbește cu altcineva.

Olivia pare dezamăgită.

— Păi, asta e nasol.

Deschid gura să-i spun despre Wes, însă o închid repede la loc. Ce-aș putea spune? Mă bucur că, în cele din urmă, ne întoarcem la normal, însă acum s-o dau în bară pomenindu-i că aproape m-am sărutat cu Wes? Și să nu uităm că are o iubită… cred. Iar eu sunt superconfuză în legătură cu fostul meu iubit.

Mda, probabil că cel mai bine ar fi să țin toate astea pentru mine în momentul de față.

Femeia se întoarce cu cadourile mele împachetate și părăsim magazinul. De îndată ce ne întoarcem la mașină, mă uit la poza pe care mi-a trimis-o Margot. Oricât de mult muream de nerăbdare să-mi văd nepoata, e greu s-o privesc așa. Înainte de a primi poza asta, mi-o închipuiam înfășată într-o păturică albă cu picioruțe roz și albastre, dormind liniștită, cu obrăjori roz și buzițe pline. Imaginea pe care mi-a trimis-o Margot mă face să plâng.

Păturica e acolo, însă Anna stă pe ea îmbrăcată doar în scutecel absorbant. E întinsă pe spate, cu brațele și picioarele desfăcute și de ea sunt atașate tuburi și fire și Dumnezeu știe ce altceva. Are chiar și un tub subțire și transparent vârât în nas, pentru oxigen presupun, și are un leucoplast lipit de obraz pentru a ține tubul la locul lui. O brățară de identificare îi încercuiește o gleznă în timp ce un tensiometru imposibil de mic îi încercuiește cealaltă gleznă.

Măresc imaginea pe chipul ei și zâmbesc când zăresc părul negru care-i acoperă căpșorul. Soțul lui Margot e blond și palid și speram în secret că ea va arăta precum cei din familia noastră. Are ochii umflați și închiși și întregul ei chip pare cam umflat, însă e frumoasă.

Abia aștept s-o văd.

Margot n-a spus prea multe în mesaj, în afară de faptul că e obosită, că o dor toate și că Anna pare să fie „bine”, ceea ce nu e chiar cuvântul pe care voiam să-l aud când e vorba de starea de sănătate a nepoatei mele nou-născute. Mama mi-a spus că

până acum au fost să vadă o dată bebelușul, însă speră s-o vadă iarăși în curând.

Când e roșu la semafor, Olivia se apleacă să se uite la telefonul meu, iar eu îl înclin spre ea.

— Pare atât de mică, zice Olivia. Pe bune, abia dacă e cât cutia aia de plastic în care e vârâtă.

— I-am promis lui Margot că voi fi acolo când se naște bebelușul, îi spun.

Apoi spun lucrul care-mi stă pe cap de când am primit mesajul de la mama.

— Mă gândesc să mă duc acolo.

Chestia asta îi captează atenția.

— Azi? Chiar acum?

Eu ridic din umeri.

— Pur și simplu, simt că trebuie să fiu acolo.

Chiar i-am pomenit mamei de asta, dar m-a refuzat. Sprânceana stângă a Oliviei se ridică – doar cea stângă – și mă privește într-un fel anume.

— Știi că sunt geloasă că tu poți face asta și eu nu pot, zic.

— Parcă ai un plan, zice ea.

Ridic din umeri.

— Poate.

Rămân tăcută o clipă, înainte de a adăuga:

— Părinții mei nu vor ca eu să vin, din cauză că traficul e periculos în Ajunul Crăciunului, iar bebelușul e la terapie intensivă neonatală, așa că nu e ca și cum aș putea s-o țin în brațe și așa mai departe… însă cred că pot intra, să le văd pe Margot și pe Anna și să scap fără ca părinții să mă vadă.

Olivia face ochii cât cepele.

— Stai așa, zice ea, privirea virându-i brusc de la drum spre mine. Hai să vorbim despre asta. Ele sunt într-un spital din Lafayette, nu? Deci până acolo sunt trei ore dus și trei ore întors. Și dacă stai, să zicem, o oră, asta înseamnă că șapte ore nu ești aici. Asta, dacă totul merge strună! Cum ai de gând să te ascunzi de bunica atât timp? Și dacă, atunci când ajungi acolo, maică-ta e în salonul lui Margot? Ai putea să mergi acolo și să n-apuci s-o vezi deloc. Sau ai putea să intri într-o mare belea.

M-am gândit la toate lucrurile astea. Însă nu mă las descurajată.

— Dacă plec la nouă, sunt aici la miezul nopții. Nu voi sta mult. Doar cât să le văd. Mama și tata nu vor fi acolo, pentru că Brad va sta cu Margot în seara asta. Apoi mă întorc. Voi fi aici înainte de a se trezi cineva.

Îmi pot da seama că o să încerce să mă convingă să nu plec, așa că adaug:

— Mă poți acoperi. Casa va fi înțesată de lume și poți crea o diversiune. Nimeni nu-mi va simți lipsa.

Ea oftează profund.

— Nu poți merge singură. Nu e sigur. Ai conduce toată noaptea.

Ia telefonul și îl sună pe Charlie, apelul conectându-se prin bluetooth.

— Bună, zice el, vocea lui umplând interiorul mașinii.

— Verișoara ta neghioabă are un plan neghiob și are nevoie de ajutorul tău, zice Olivia.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu fac nimic pentru Maleficele Jo și o știi.

Râdem amândouă.

— Nu pentru ele, zice Olivia. Și stai puțin. Îl sun și pe Wes.

Vreau să spun nu, însă, înainte de a scoate vreun cuvânt, Charlie zice:

— E chiar lângă mine. Te pun pe difuzor.

— Deci, continuă Olivia, Soph e chitită să se strecoare afară în seara asta și să conducă până la spital ca să le vadă pe Margot și pe Anna, apoi să se întoarcă aici. Eu doar vă informez că mergem cu toții cu ea ca să nu se sinucidă adormind la volan în mijlocul nopții.

— Nu. Stai, nu trebuie să faceți asta, zic, însă Olivia flutură din mână făcându-mi semn să tac.

— Doar dacă pot controla muzica, zice Charlie. Și temperatura din mașină. Nu vreau să transpir tot drumul până acolo. Și îmi rămâi datoare, vei face orice, când vreau eu, fără întrebări.

Eu și Olivia schimbăm o privire.

— La ce oră pornim? întreabă Wes.

— Pe la nouă. După ce mâncăm, pentru ca bunica să nu aibă motiv să ne caute.

— Voi fi gata, zice Wes.

— Și eu, zice Charlie. Planul ăsta e demn de vechea Sophie. Îmi place.

***

În timp ce prima zi de Crăciun presupune că ne așezăm la un prânz formal, care include toate mâncărurile tradiționale la care te-ai putea aștepta – curcan, sos, fasole verde, mâncare de cartofi dulci –, Ajunul Crăciunului e total diferit.

Bunicii îi place să celebreze rădăcinile noastre siciliene, așa că gustările întinse de-a lungul insulei din bucătărie includ câteva tipuri diferite de paste, vinete, anghinare umplută și panelle. Există și o gamă largă de salamuri și brânzeturi, fructe uscate și măsline. Sunt și prăjituri cu smochine, prăjituri cu migdale și cannoli. Mesele sunt acoperite cu fețe de masă roșii și mici crăciunițe stau în centru, sub formă de ciorchine. În fundal se aude muzică de Crăciun, însă toate cântecele sunt în italiană și par că au fost înregistrate în anii ’50.

Jake și Graham intră în bucătărie și se opresc lângă locul unde eu și Olivia stăm așezate la masă.

— Am auzit că ticălosul ăla a trecut pe-aici dimineață, zice Jake după ce înfulecă o prăjitură.

Primul lucru pe care l-a făcut Wes a fost să-i spună lui Charlie că Griffin a trecut pe aici. Apoi Charlie i-a spus bunicii și atât a trebuit ca să se activeze telefonul fără fir.

— Mda. Voia să stăm de vorbă.

Graham își dă ochii peste cap.

— Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăsta.

— Te rog, zice Olivia. Abia dacă l-ai cunoscut.

— Nici n-am avut nevoie de mult timp pentru a-mi face o părere, zice Graham.

— Să nu te simți vinovată și să vă împăcați, dacă nu vrei ai adevărat să te întorci la el, zice Jake cu o privire insinuantă.

Apoi se mută la tăvile cu prăjituri.

Majoritatea membrilor familiei mi-au dat sfaturi toată ziua. L-aș strânge de gât pe Wes pentru că le-a spus că Griffin a fost aici.

Charlie alunecă pe scaunul de lângă Olivia.

— Nu putem merge cu furgoneta mea. Aproape că n-am combustibil.

Îi fac semn să tacă și studiez atent camera. Însă toată lumea râde, vorbește și nu ne dă atenție.

— Luăm mașina mea, zic.

Povestea noastră de acoperire e că eu, Charlie și Olivia mergem la Wes acasă să ne uităm la filme de Crăciun. Am convins-o pe Sara să distragă atenția oricui vine să ne caute. Nu e un plan măreț, însă, deoarece casa e plină până la refuz – și din fericire toți adulții sunt cam piliți –, e puțin probabil să ne vâneze cineva. De fapt, mă aștept ca, într-o oră, toți să intre în comă alimentară.

Douăzeci de minute mai târziu, toți trei ne îndreptăm către strada unde e parcată mașina mea. Wes stă pe capotă, așteptându-ne.

— Cine conduce? întreabă Charlie.

— Va fi mai sigur dacă facem cu schimbul la fiecare oră și jumătate, zice Wes în timp ce sare de pe capotă. Așa că doi dintre noi vor face cu schimbul la dus și ceilalți doi la întoarcere.

— Ar fi trebuit să fii cercetaș, zice Charlie.

— *Am fost* cercetaș, răspunde Wes. La fel și tu.

Eu și Wes întindem în același timp mâna către portiera din spate. Știu că încercăm amândoi să facem același lucru – să ne păstrăm pentru cel mai nasol schimb, cel care ne va aduce acasă în primele ore ale dimineții.

— Tu conduci primul, zic.

El scutură din cap și zâmbește, ducând mâna spre mânerul portierei.

— Nu. Sunt frânt. Chiar am nevoie de somn acum, apoi eu și Charlie facem cu schimbul la întoarcere.

Charlie geme.

Încerc să-i împing mâna, însă e bine încleștată. Suntem aproape, însă nu atât de aproape ca seara trecută, dar tot mai aproape decât ar trebui.

— Nu e bine. A fost ideea mea. Nu văd niciun motiv ca tu să stai treaz toată noaptea.

El își înclină capul, însă nu spune nimic. Mâna sa e încă în același loc.

— Of, bombăne Charlie din cealaltă parte a mașinii. Dacă aveți de gând să stați aici toată noaptea, mă întorc pentru altă felie din *cassata* bunicii.

— Tu conduci prima, șoptește Wes.

Arunc o ultimă privire spre casa bunicilor, unde fiecare beculeț stă aprins, înainte de a mă îndepărta de el și a mă strecura pe scaunul șoferului.

— Charlie, în spate, zice Olivia. Noi conducem primele.

— Și cum o să controlez radioul de acolo? întreabă el în timp ce deschide portiera din spate. Asta nu e călătoria care mi s-a promis.

Wes se uită la mine în retrovizoare în timp ce pornesc mașina.

— Vom dormi până acolo. Și îl voi lăsa pe Charlie să asculte orice vrea. Totul e bine.

Charlie se foiește pe mica banchetă din spate, încercând să-și găsească o poziție confortabilă, în timp ce Wes se îngrămădește în colțul dinspre ușă. Ori de câte ori mă uit în oglindă, el e prezent.

Nu mă distrage deloc!

Demarez de lângă trotuar, în timp ce Olivia încearcă să găsească la radio altceva decât muzică de Crăciun. Nu prea are noroc.

— E drum direct pe I–49. Ai grijă la polițaii care patrulează prin Alexandria. Va fi dificil să-i explici vreo amendă tatălui tău, zice Olivia.

Încuviințez și încerc să mă concentrez la drum. O să fie cea mai lungă noapte din viața mea.

Suntem pe drum de doar zece minute, când Charlie începe să se plângă.

— E prea cald aici în spate și cântecul ăsta e nașpa.

Olivia își dă ochii peste cap și întinde cablul auxiliar către bancheta din spate.

— Pune ce vrei tu.

Charlie atașează cablul la mobilul lui și, în câteva clipe, o melodie country veche și pițigăiată se aude zbierând în difuzoare. Noi, ceilalți, ne strâmbăm.

— Ce e? întreabă Charlie. E un cântec mișto.

— Nu, nu e, zic. Ai gusturi groaznice în materie de muzică.

— Chiar ai, îi zice Olivia lui Charlie. Îți plac melodiile alea siropoase din filme.

— Ce înseamnă asta? întreabă Charlie.

Olivia întinde mâna după telefonul lui și el i-l dă.

— Cele care ar putea fi coloana sonoră a unui film siropos.

Ei îi ia un minut și ceva; apoi, începe o melodie cunoscută. Olivia vorbește peste muzică.

— Vezi, asta e o poveste de la sărăcie la bogăție cu o ușoară tentă de prostituție. E despre o mamă săracă și două fiice. O fiică e prea mică și bolnavă, însă cea mare e destul de mare și mai e și frumoasă. Așa că mama crede că singura cale ca ea să iasă din sărăcie e să îmbrace o rochie roșie și să-și găsească un sponsor. Visul celor săraci.

Eu și Wes izbucnim în râs.

Ea trece la altă melodie, înainte ca prima să se termine. O recunosc când aud versurile.

— Iar asta e o poveste tipică despre supraviețuire. Dacă lumea se sfârșește, toți cei din oraș dispar, însă, dacă ești un băiat de la țară, vei supraviețui. Nu doar că vei fi în stare să pui mâncare pe masă, însă îți vei folosi și manierele în timp ce faci asta.

Acum trece la alta.

— Iar asta e o bucată tipică de genul învață de la cei în vârstă. Adică e practic despre un bătrân jucător care-l învață pe un tânăr jucător cum să fie mai bun. Se fumează. Și se bea. Și sunt într-un tren.

Acum l-a făcut până și pe Charlie să râdă.

— Bine, bine, zice el. Însă tot sunt cântece mișto.

Ne petrecem următorii 50 de kilometri parcurgând lista de redare a lui Charlie și încercând să adaptăm fiecărei melodii câte o figură de stil.

În cele din urmă, Charlie își deconectează telefonul.

— Crezi că mi-ai stricat plăcerea, însă n-ai făcut-o.

Olivia schimbă pe radio și ne întoarcem la melodiile de Crăciun.

— Ce se întâmplă cu unchiul Ronnie? întreb. Pur și simplu a fugit din bucătărie când bunica a adus cannoli.

Olivia izbucnește în râs.

— Refuză să mănânce așa ceva.

— De ce? Sunt cele mai bune chestii pe care le face.

— Din cauza noastră, zice Wes.

Arunc repede o privire spre el în oglinda retrovizoare și văd că și el se uită la mine.

— A noastră? Ce i-am făcut? întreb.

Charlie se apleacă în față și răspunde.

— Îți amintești când am găsit pudra aia în dulăpiorul de medicamente al bunicului, aia care te face să mergi la baie?

— O, Doamne!

— Mda, zice Wes.

Era în primul an de liceu, încercam să le prindem pe Maleficele Jo cu ceva – nici măcar nu-mi mai amintesc cu ce anume –, și ni s-a părut amuzant să punem niște pudră din aia în băuturile lor. Doar că am pus-o în paharul unchiului Ronnie. Și pentru că am fost deficitari la capitolul comunicare, am turnat toți, pe rând, din acea pudră în băutura lui, fără să ne dăm seama că și ceilalți trei făcuseră același lucru.

Nu e nevoie să vă spun că unchiul Ronnie a trebuit să-și petreacă multă vreme la toaletă.

— Dar asta a fost o singură dată! Acum trei ani! Și cannoli n-a avut nimic de-a face cu chestia asta.

— Dar amintește-ți că bunica a făcut o serie uriașă în seara aia. Și el s-a îndopat cu ele. De aia crede că e din cauza lor, zice Olivia.

— Oo, dar e groaznic.

Însă nu-mi pot reține hohotul de râs.

Charlie ridică din umeri.

— Rămân mai multe pentru noi.

Wes se apleacă în față.

— Eu și Charlie am tot încercat să-l facem să mănânce una anul trecut, însă de fiecare dată când pomeneam de asta, se făcea verde la față.

Wes se întoarce către Charlie și zice:

— Îți amintești când am făcut pariu cu el că Saints câștigă cu Cowboys, iar când a ieșit ca noi, i-am spus că trebuia să mănânce un canolli?

— Da, și el a pus-o pe mătușa Patrice să-l mănânce în locul lui.

Ochii lui Wes îi întâlnesc pe ai mei în oglindă.

— Am tot încercat să-l facem să treacă peste asta, însă e de neclintit.

— *A stat* în baie destul de mult, adaugă Olivia.

— Apropo de farse, zic. E vreunul dintre voi pregătit să-și asume bilețelul acela fals de dragoste de la Ben?

— Olivia! strigă Charlie.

— Charlie! strigă Wes.

— Wes! strigă Olivia.

— Într-o zi, o să-mi dau singură seama cine a făcut-o! spun și zâmbesc. Știați toți că sunt îndrăgostită de el. Și m-am făcut de râs când m-am dus cu bicicleta până la el acasă cu un platou plin cu prăjituri cu lămâie ca să-i spun cât de mult îmi plăcuseră scrisorile lui.

Cu o săptămână înainte de asta, o ajutasem pe bunica să facă niște prăjituri pentru clubul de carte al mamei lui Ben, așa că atunci când am primit o scrisoare în care îmi spunea cât de mult îi plăcuseră acele prăjituri, am făcut o șarjă dublă și am dat fuga cu ele acasă la el.

— S-a uitat la mine așa cum se uită o căprioară la farurile aprinse!

Iar ei se prăpădesc de râs.

— E în regulă. O să-mi dau seama și o să mă revanșez.

— De vreme ce trebuie să rămâi cu noi ca să ne aduci înapoi, primesc cu bucurie răzbunarea ta, zice Charlie, apoi face clic pe o nouă melodie.

Vineri, 25 decembrie

Zi liberă

— Olivia, am ajuns.

Îi dau un ghiont ca s-o trezesc și ea îmi dă mâna la o parte. A adormit cam acum o oră și jumătate, la 30 de minute după Charlie și cu 30 de minute înaintea lui Wes. Deschide ochii și încearcă să-și dea seama unde suntem.

— Sophie, de ce nu m-ai trezit? întreabă nesigură.

Opresc mașina lângă intrarea de la urgențe.

— N-ai ațipit mult timp, îi răspund.

Charlie se întinde pe bancheta din spate și cască destul de zgomotos pentru a-l trezi pe Wes. Afară e încă întuneric, însă se proiectează ceva lumină de la becurile din interior.

— Scuze, îngaimă Olivia. Nu-mi place că ai stat trează singură.

Scutur din cap.

— Să nu-ți pară rău. Mă bucur că toată lumea a apucat să tragă un pui de somn.

Olivia se răsucește în scaunul său. Arată afară pe fereastră și zice:

— Oameni buni, se pare că în josul străzii e un restaurant Waffle House. Vreți să luăm ceva de mâncare cât timp o așteptăm pe Sophie?

Ei încuviințează din cap, încă dezorientați. Ies din mașină și Olivia vine în dreptul meu pentru a se strecura pe locul șoferului.

— Mă întorc într-o oră, îi zic Oliviei prin ușa deschisă.

Ea e ocupată să-și aranjeze scaunul.

— Sună-ne dacă trebuie să te luăm mai repede, zice ea.

Wes coboară geamul.

— E-n regulă să mergi singură?

— Mda. Luați-mi ceva de mâncare, vă rog.

— Bineînțeles. Ce vrei?

— Orice. Nu contează. Și niște cafea.

Olivia îmi dă punga cu cadourile împachetate pe care le-am cumpărat azi.

— Nu uita de astea.

— Mulțumesc, zic, apoi mă îndrept spre intrare.

Mă opresc când îmi amintesc să-i spun lui Wes să-mi ia și frișcă la cafea și scot telefonul. Ei tocmai pleacă în momentul în care îi tastez numele.

Aud claxonul de aici, chiar și cu geamurile închise. Olivia apasă frâna atât de tare, încât cauciucurile scârțâie pe asfalt. O, Doamne! Presupun că a uitat să schimbe sunetul de apel.

— Am uitat să schimb sunetul de apel, zice el când răspunde.

Nu mă pot opri din râs.

— Și… frișcă… te rog, reușesc să îngaim.

— Nicio problemă. Altceva?

— Atât. Închid.

Charlie coboară geamul și scoate capul:

— Ne-am trezit acum! Mulțumesc!

— Scuze! strig prin parcare în timp ce ei demarează.

E imediat după miezul nopții și sunt numai câțiva oameni în sala de așteptare. E deprimant când te gândești să-ți petreci Crăciunul la spital. Femeia care stă la recepție arată de parcă ar prefera să fie oriunde în altă parte decât aici.

— Ce urgență aveți? întreabă ea plictisită.

— Încerc s-o văd pe sora mea. A născut astăzi. Cum se ajunge cel mai bine la etajul patru?

Ea îmi face semn în direcția liftului, apoi îmi transmite o listă complicată de indicații. Când cobor din lift, sunt două indicatoare. Unul arată în direcția salonului lui Margot și celălalt către neonatologie. Nu ezit.

Două viraje mai târziu, mă aflu în fața unei ferestre de sticlă, zgâindu-mă la câteva pătucuri de plastic exact ca acela în care se afla Anna în poză.

O asistentă mă observă.

Vine până la fereastră și zice:

— Pe cine căutați?

Vocea ei se aude înăbușită prin geam.

— Anna Sophia Graff!

Îmi face semn să aștept, apoi aduce unul din pătucurile de plastic aproape de fereastră și am ocazia s-o văd pentru prima oară. Tuburile și firele sunt încă acolo, însă ele dispar în momentul în care îi privesc fețișoara frumoasă. E mititică, chiar mai mititică decât mă așteptam.

— Este în regulă? întreb cu voce tare.

Asistenta încuviințează ușor din cap, înainte de a pleca să se ocupe de ceilalți bebeluși.

Singura mișcare pe care o face Anna e să ridice și să coboare pieptușul. Nu știu cât timp îmi sprijin capul de peretele de sticlă și mă uit la ea. După ceva vreme realizez că mi-a amorțit fruntea.

— La revedere, bebeluș scump. Mă voi întoarce curând să te văd, șoptesc și îi trimit o bezea.

Fac cale întoarsă pe drumul pe care am venit, apoi o apuc pe culoarul celălalt.

Ușa lui Margot e închisă și ezit înainte să intru. E momentul adevărului. Din fericire, părinții mei au rămas fideli planului de a rămâne acasă la Margot.

Mă strecor în salonul întunecat în cea mai mare liniște.

Brad a adormit într-un scaun, are o pătură aruncată pe el și sforăie zgomotos. Margot e în pat, îngropată sub un munte de pături. În jurul ei sunt mai multe aparate și niște numere afișate luminează zona respectivă.

Merg pe vârfuri până la pat și șoptesc:

— Margot?

Ea întoarce capul spre vocea mea, însă ochii îi rămân închiși. Pare foarte palidă și are cearcăne sub ochi. Hotărăsc că n-are rost s-o trezesc. Am venit s-o văd pe Anna și am dus la îndeplinire acest plan.

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, însă vocea ei mă oprește.

— Sophie? Tu ești?

Mă răsucesc pe călcâie și în câteva secunde sunt în dreptul patului ei.

— Da. Sunt aici, șoptesc, apoi arunc o privire spre Brad.

El n-a mișcat niciun mușchi.

— Ce faci aici?

Vocea ei e neclară și pare că depune foarte mult efort pentru a deschide ochii.

— Am promis că voi veni să văd bebelușul când se naște.

Ea mă privește o clipă, apoi încetișor se dă într-o parte, bătând cu palma ușor locul de lângă ea. Cu grijă, mă urc în pat lângă ea și îmi înlănțui degetele cu ale ei. Ea mă strânge de mână.

— Tata o să te omoare, dacă află.

— De aceea nu-i vom spune că am fost aici.

Stăm acolo în tăcere și cred că a adormit din nou, când întreabă:

— Ai văzut-o?

— E perfectă, răspund. A meritat cu vârf și îndesat să ai degetele ca niște cârnăciori.

Margot râde, apoi geme de parcă ar durea-o ceva.

— Ești bine? întreb.

Ea încuviințează din cap.

— Mda. Mă dor toate, mai ales acolo unde mi-au făcut cezariana.

— Mulțumesc că i-ai dat numele meu. O să fiu cea mai bună mătușă din lume.

Margot își înclină capul până ce se sprijină cu fruntea de a mea.

— Știu că vei fi.

Sunt atâtea lucruri pe care vreau să i le spun, să o întreb, însă pare epuizată.

— Îmi doresc atât de mult să te fi putut vedea îmbrăcată în Maria.

Vocea ei e somnoroasă și are ochii închiși.

— Margot, aia a fost cea mai rea întâlnire.

— Deci care a fost cea mai fainã?

Bineînțeles, mintea mea se duce direct la Wes, când m-a întrebat același lucru pe treptele din fața casei bunicii.

— A Oliviei a fost fainã. La fel și a Sarei.

— Aa, da, Crăciunul în subteran. Îmi trebuie poze.

— Tot ce trebuie să faci e să te uiți în cronologia mea. E plină.

Ea zâmbește cu ochii încă închiși.

— Mor să-ți spun ceva, însă trebuie să-mi promiți că rămâne între noi. Ca o promisiune serioasă, îi șoptesc.

Ochii ei se deschid.

— Spune-mi.

— Promite că nu spui.

— Nu voi spune. Știi că-mi poți spune orice.

Respir adânc și spun:

— Bine. Cred că Wes aproape m-a sărutat aseară și sunt supărată că nu s-a întâmplat asta.

Apoi îmi îngrop fața în umărul ei.

Tot ce aud pentru o clipă e urcarea și coborârea respirației lui Margot. Ridic capul și mă uit la ea.

— Deci? Ce crezi?

Ea oftează și își sprijină obrazul de fruntea mea.

— Îmi place, însă îmi fac griji pentru tine. El e unul dintre cei mai vechi prieteni ai tăi. E foarte dificil să revii la prietenie, dacă lucrurile nu merg bine. Doar fii deșteaptă în legătură cu asta, bine?

Mă retrag și mă uit la ea. Ar fi trebuit să știu că va spune asta. În ultimul an de liceu a început să iasă cu unul dintre prietenii ei apropiați. A durat doar câteva săptămâni și n-au mai putut să se întoarcă la normal după despărțire.

— Chestia asta nu e la fel ca cea dintre tine și Ryan, zic.

Ea scutură din cap.

— Nu spun asta. Poate că nici n-ar trebui să mă asculți. Hormonii mei au luat-o razna. Am plâns când unchiul Sal mi-a trimis un mesaj în care scria „succes” cu un emoji cu degetele mari în sus. Dacă îți place Wes și Wes te place, dă-i bătaie!

Însă tocmai asta e problema. Nu știu ce simt în legătură cu Wes și cu siguranță nu știu ce simte Wes în legătură cu mine. Mă stresez cu privire la ceva despre care cred că era pe cale să se întâmple. Dau vina pe bunica pentru că mi-a zăpăcit creierul. Poate ar fi fost mai bine să-mi petrec săptămâna asta plângând decât să mă încurc cu toți băieții ăștia.

Rămânem așezate în tăcere și sunt destul de sigura că Margot a adormit la loc. În cele din urmă o sărut pe frunte și mă strecor afară din pat.

— Unde pleci? îngaimă ea.

— Trebuie să mă întorc.

— Că doar nu conduci la ora asta, nu?

Ea deschide ochii.

— Olivia, Charlie și Wes sunt în mașină. Dormim și conducem pe rând.

— Dă-mi mesaj când ajungi acasă, zice ea.

Încuviințez și arăt spre podea.

— E o pungă aici cu câteva cadouri de la Olivia și de la mine. Nu-i spune mamei de unde sunt.

— O să fac pe proasta. Ai grijă. Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

Sunt tentată să mai merg puțin la Anna înainte de a pleca, însă ceasul din perete arată că suntem deja în întârziere.

Mașina mea e fix unde era când am parcat și Wes stă pe locul șoferului. Mă urc pe bancheta din spate și ridic privirea spre oglinda retrovizoare.

— A fost o vizită bună? întreabă el.

— Perfectă, răspund.

Charlie îmi înmânează o pungă albă de plastic.

— Mâncare, zice el.

Pare că e pe jumătate adormit și Olivia e deja cuibărită pe banchetă lângă mine.

Mă uit la Charlie.

— Dacă vrei, pot sta eu trează să-i țin companie lui Wes.

— Nu, sunt în regulă. Mănâncă și odihnește-te.

Desfac punga și găsesc o caserolă de polistiren plină cu clătite.

— Mulțumesc! Sunt lihnită.

Charlie încuviințează și dă volumul radioului mai încet.

— Ce fac Margot și bebelușul? întreabă el.

Recapitulez vizita printre îmbucături, în timp ce Wes conduce pe autostradă.

— Mă bucur că am făcut asta, zice Wes, iar privirea lui mă fixează.

Îi zâmbesc.

— Și eu.

***

Mă foiesc, încercând să mă așez într-o poziție confortabilă, în momentul în care aud numele lui Griffin.

— Crezi că se împacă? întreabă Wes.

Mă uit în jurul meu în mașină, însă tot ce pot vedea e plafonul capitonat. Eu și Olivia am ajuns cumva să stăm întinse una lângă cealaltă, ea sprijinindu-se de partea din față a banchetei, în timp ce eu sunt prinsă între ea și partea din spate a banchetei.

— Ce? îngaimă Charlie.

Wes repetă întrebarea.

— Crezi că se împacă?

Întreabă asta pentru că era cât pe ce să ne sărutăm? Oare îi pare rău?

Charlie probabil că e distras de radio; aud frânturi de melodie strecurându-se prin difuzoare.

— Cine știe? Sper că nu, răspunde el.

Charlie rămâne în cele din urmă la un remake al piesei *The Little Drummer Boy*[13]. Wes zice:

— I-am auzit vorbind. Părea că o vrea înapoi.

— Bineînțeles că o vrea. Soph e o fată super, iar el un dobitoc. Și a văzut toate pozele alea cu ea distrându-se fără el.

Nu mă pot abține să zâmbesc. Indiferent cât de mult timp a trecut, Charlie și Olivia vor fi mereu de partea mea.

— Ea chiar arăta fabulos în rochia aia, zice Wes.

Am nevoie de toată puterea pentru a nu scoate un țipăt de bucurie.

— Și el a avut tupeul să spună că, poate, au devenit leneși, adaugă Wes. Că, dacă s-ar strădui, ar putea să se întoarcă la momentele când se distrau împreună. Pe bune, bineînțeles că oamenii se lenevesc când sunt cu aceeași persoană de mult timp, însă asta nu înseamnă că încă nu sunt fericiți. Sau că nu se distrează. Dacă lenea e de-ajuns pentru a distruge o relație, atunci poate că sunt mai multe lucruri care nu merg în afară de faptul că s-au lenevit.

Ei tac timp de câteva minune. Apoi Charlie întreabă:

— Are legătură cu Laurel?

Wes oftează.

— Simt că amândoi ne-am străduit foarte tare ca să facem să meargă relația la distanță, însă nu merge. Suntem în două locuri total diferite.

— Ți-am spus că era o idee oribilă, zice Charlie.

Wes slobozește un hohot de râs înfundat.

— Mda, mi-ai spus. De mai multe ori. Credeam că va fi ușor după ce ea se întoarce acasă în vacanță, însă nu cred că vreunul dintre noi mai vrea relația asta. Tot ce dorește Laurel e să-și petreacă timpul cu cei pe care i-a cunoscut la școală, iar eu prefer să-mi petrec timpul cu voi trei. Ultima săptămână a fost super. Cu adevărat super.

— Deci gândurile astea în legătură cu Sophie sunt serioase? Pentru că eu, tu și Olivia suntem mereu împreună. Ea e singura persoană nouă în această săptămână.

---

[13] *Micul toboșar. (N.t.)*

Nu cred că Wes are de gând să răspundă. Dar, până la urmă, zice:

— Da, mă bucur că e aici.

Charlie oftează.

— Uite ce e, știu că am făcut mare tam-tam ca tu să nu te vezi cu niciuna dintre ele, pentru că e posibil ca asta să ne distrugă grupul, însă am pierdut-o oricum pe Sophie. Mă entuziasmează gândul că ea s-ar întoarce la noi și n-aș vrea să se întâmple ceva care s-o îndepărteze din nou. Înțelegi ce vreau să spun?

Mă dor cuvintele lui Charlie. *Ei simt ca și cum m-au pierdut.*

— Știu. Spun doar că aș prefera să stau degeaba cu voi trei și să nu fac nimic, decât să fac ceva cu Laurel.

Ei nu mai spun nimic, iar eu, deși am crezut că nu mai pot, adorm din nou.

***

Eu, Charlie și Olivia ne despărțim de Wes în fața curții bunicii cam cu o oră înainte de răsărit. Voiam să-l îmbrățișez și să-i mulțumesc că ne-a condus acasă, însă, după conversația stânjenitoare pe care am auzit-o fără să vreau în mașină, nu m-am încumetat să mă apropii de el. M-am mulțumit să-i fac cu mâna de pe alee.

Intrăm toți trei tiptil pe ușa din spate și ne oprim brusc în momentul în care o vedem pe bunica în picioare în fața blatului de bucătărie, amestecând niște ingrediente.

— Ce fac fetele? întreabă ea.

Începem cu toții să vorbim unul peste altul, fiecare venind cu o scuză diferită, însă bunica doar scutură din cap.

Mă uit la ea cu ceea ce sper să fie încurajare.

— Anna e atât de micuță! Și atât, atât de frumoasă! Însă tuburile și firele alea arată mai rău în realitate. Margot pare să fie bine, însă e foarte obosită și o dor toate.

Bunica sparge niște ouă într-un bol.

— Mă simt plină de spiritul Crăciunului, așa că am de gând să fiu fericită că v-ați întors toți cu bine acasă și să vă trimit la culcare acum. Găsiți niște saltele gonflabile în camera de joacă. Însă mă aștept să fiți plini de energie și veseli când trebuie să stăm la masă.

— Da, să trăiți, îngăimăm toți, apoi în tăcere urcăm alene la etaj către camera de joacă, care se află la mansardă. Sunt câteva paturi suprapuse așezate în camera vasta, toate ocupate. Ajunul Crăciunului e singura noapte când toți cei din familie încearcă să doarmă sub un singur acoperiș ca să putem fi toți împreună când deschidem cadourile. Cu cât familia s-a extins, cu atât mai greu a devenit să facem asta.

Extragem fiecare o saltea din grămada pe care o ține bunica pe raftul din colț. În timp ce Charlie scoate pompa electrică ca să le umfle, eu și Olivia facem rost de pături și de perne. Adorm în secunda în care mă întind pe saltea.

Când două ore mai târziu verii mei mai mici intră țipând ca să ne trezească, mă simt de parcă am dormit doar cinci minute. O să fie o zi lungă.

De-a lungul blatului de bucătărie sunt întinse rulouri cu scorțișoară, brioșe cu afine și prăjitură cu cafea când eu și Olivia ne așezăm la bar, turnându-ne cafea pe gât și încercând să ne trezim. Atmosfera e haotică. Cei mici aleargă de colo colo, degetele lor lipicioase atingând toate lucrurile și pe toți pe lângă care trec, în timp ce mătușile și unchii mișună prin bucătărie. Toată lumea arată ridicol în pijamale asortate cu motive de Crăciun. Încă de prin august, bunica găsește un model care-i place și fiecare grup e răspunzător pentru fiecare membru al familiei sale. Eu și Olivia ne-am amintit să le îmbrăcăm pe ale noastre chiar înainte de a coborî.

Tema de anul acesta e Moș Crăciun pe schiuri, pe un fundal bleu. Majoritatea mătușilor poartă versiunea asta sub forma de cămașa lungă de noapte, în timp ce unchii poartă pantaloni și bluze de pijama. Eu și Olivia avem pantaloni scurți și tricou. Cel mai rău a fost în anul în care bunica a ales salopetele care ne făceau pe toți să arătăm ca niște reni, inclusiv cu glugă și coarne atașate. Sunt unii în familia noastră care n-ar trebui să poarte salopete *niciodată.*

De îndată ce se termină micul dejun, e vremea pentru următoarea tradiție a dimineții de Crăciun.

Noaptea trecută, exact ca în orice alt Ajun de Crăciun, fiecare grup și-a ales locul în camera de familie și și-a așezat cadourile sub formă de mici stive. După ce sunt așezate cadourile și se lasă bilete, lapte și fursecuri pentru Moș Crăciun, ușa camerei de familie se închide până dimineață.

Aici vine partea cruntă: nimeni n-are voie în camera respectivă în dimineața de Crăciun până nu bea bunica două cești de cafea. Iar ea le bea încet. Așa că, acum, toți copiii sub zece ani, aliniați de la cel mai mic la cel mai mare, se agită pe hol.

Eu și Olivia ne-am mutat la masă lângă bunica, unde ea își bea cafeaua. Charlie încă nu s-a trezit, cu toate că unchiul Charles îl strigă întruna de la baza scărilor.

— E fără cofeină? întreabă mătușa Patrice.

A ales niște pijamale care arată ca niște indispensabili și care scot cam totul la iveală. O alegere proastă.

— Sfinte Sisoe, de ce să facem cafea fără cofeină? răspunde mătușa Maggie Mae.

Mătușa Maggie Mae e îmbrăcată în niște pantaloni negri și un pulover verde – poarta pijamalele în pat, însă refuză să rămână îmbrăcată cu ele – iar părul și machiajul ei sunt perfecte. Le duce Maleficelor Jo câte o ceașcă de cafea la celălalt capăt al mesei, unde ele stau cu nasurile în telefoane.

— Bunico, va trebui să închiriem sala de banchet de la hotelul Hilton, zice Olivia.

Nu există nici măcar un centimetru de spațiu în bucătăria asta, care să nu fie ocupat de cineva.

— Oo, e loc destul, zice bunica, care se bucură de fiecare clipă.

Unchiul Michael, care tocmai a coborât, joacă un pic de teatru deschizând câțiva centimetri ușa și vârându-și capul prin spațiul îngust. Rămâne așa timp de câteva secunde, apoi își retrage capul și închide ușa. Are ochii mari și copiii rămân înlemniți la locurile lor, holbându-se la el.

Gata, a început. Tortura.

— Cineva a primit o bicicletă! strigă el și copiii țipă.

Bunica își dă ochii peste cap și ia o altă înghițitură din ceașca ei, însă și ei îi place partea asta. Îmi amintesc când eu, Charlie și Olivia – împreună cu Maleficele Jo – ne frecam de perete exact cum fac cei mici acum.

Ca să nu fie mai prejos, Jake zice:

— Sunt destul de sigur că am văzut o căsuță de păpuși acolo. Una roz.

Fetele țipă. Tare.

Telefonul îmi vibrează pe masă și îl deschid pentru a vedea un mesaj de la Margot.

Margot: La a câta ceașcă e?

Nu mă pot abține să nu râd.

Eu: La jumătatea celei de-a doua. Cei mici au luat-o razna.
Margot: Exact cum făceai tu.
Eu: Ce face nepoțica mea în dimineața asta?
Margot: Tocmai am fost la ea. E minunată și sunt terminată că încă n-o pot ține în brațe. Am plâns rău. Acum am sânii cuplați la pompele astea și, ca orice altă parte a corpului meu, nici ei nu vor mai fi vreodată la fel.
Eu: Doamne, Margot, nu era chiar imaginea de care aveam nevoie la ora asta.
Margot: Hăinuțele sunt adorabile. Bineînțeles, mama are un milion de întrebări de unde au venit.
Eu: Îmi pare rău că a trebuit s-o minți.
Margot: A fost un preț mic de plătit pentru vizita ta. Îți mulțumesc că ai venit să ne vezi! Darul perfect.

Îmi trec o mână peste față pentru a-mi îndepărta lacrimile. Bunica mă urmărește, apoi pune cana jos.

— Cred că sunt gata, zice ea.

În numai câteva minute, hârtii, panglici și funde zboară prin aer de parcă ar fi surprinse de un vânt care bate cu intensitatea unui uragan. E haos, însă unul perfect. Bunica dă roată camerei, făcând comentarii despre fiecare cadou pe care-l vede și bucurându-se de haos. Se oprește lângă mine și șoptește:

— Maică-ta a trimis câteva lucruri. N-a vrut ca tu să fii cu mâinile goale în dimineața asta.

Bunica arată spre un mic teanc de lângă Olivia.

Mă uit câteva minute la pachetele cu numele meu scrise pe ele, înainte de a le deschide, încercând să nu mă emoționez prea tare. Mi-a luat o carcasă de telefon pe care mi-o doream, împreună cu o pereche de ghete și o varietate din produsele mele preferate de la Sephora. Scot vechea carcasă de pe mobil și mă chinui să o pun pe cea nouă.

Cele patru fete ale mătușii Kelsey se plimbă îmbrăcate cu noile lor rochii de prințesă, în timp ce Denver și Dallas se luptă cu Mary și Frannie cu noile lor săbii laser. Fiul unchiului Sal, Banks, își testează noua chitară, în timp ce Webb, care e tot fără pantaloni, doboară tot și pe toți în cale pe noul său hoverboard.

Olivia se chinuie să deschidă borcanul gigantic de murături. Primește un borcan ca ăsta în fiecare an și în fiecare an e primul lucru pe care-l deschide. Când Olivia avea cinci ani, a mâncat un întreg borcan de murături acasă la mătușa Kelsey, așa că în acel an, de Crăciun, mătușa Kelsey i-a făcut cadou un borcan uriaș de murături. E ceva în legătură cu faptul că primește borcanul ăsta ridicol de supradimensionat în fiecare an și se simte atât de fericită.

Ea își vâră o murătură în gură și zice:

— Cu siguranță o să am nevoie să trag un pui de somn mai târziu.

— Mda, poate ne putem furișa înainte de prânz.

Olivia se uită la harababura din jurul meu, apoi împinge cu piciorul o cutiuță spre mine.

— Ai uitat una, zice ea.

Desigur, e un pachețel învelit în hârtie maronie, cu numele meu pe el. Rup ambalajul și deschid cutia albă simplă. Înăuntru e o brățară de argint cu ceva care atârnă de ea. O apropii ca să văd ce e.

— Oo! Aia e o brățară cu pandantiv? zice Olivia.

— Cred că da.

Apoi îmi pică fisa. De brățară atârnă două litere, un S și un G. Cu siguranță mama nu mi-ar fi cumpărat asta.

— E și un bilețel pe fundul cutiei.

Olivia îmi dă un cartonaș pătrat.

Sophie,

Am văzut ieri brățara, în timp ce făceam cumpărături cu maică-mea, și m-am gândit la tine. Cred că literele astea arată bine împreună, nu-i așa?

Crăciun fericit!

Griffin

Îi arăt Oliviei cartonașul și chipul i se încruntă când îl citește.

— Nu prea știu ce să cred.

Vâr cartonașul și brățara înapoi în cutie, pentru că, mda, nici eu nu prea știu.

Of.

Charlie vine spre noi îmbrăcat într-un hanorac cu emblema Universității Arkansas pe care, probabil, l-a primit cadou azi-dimineață. Olivia ridică mâna.

— Te alungăm din clubul nostru.

— Eu sunt președintele clubului, așa că nu-i posibil, zice el, împingându-i mâna și așezându-se între noi. Unchiul Ronnie mi-a dat ăsta și îl port până când observă unchiul Sal. Însă nu eu sunt cel de care trebuie să vă faceți griji, întreab-o pe Sophie despre colegiile la care a aplicat.

Olivia se apleacă în față pentru a mă privi. Știu că se gândește la pactul nostru LSU, cel despre care nu credeam că mai e relevant.

— Unde ai aplicat?

— Am aplicat la o grămadă de locuri diferite.

— Cum ar fi Massachusetts, adaugă Charlie.

— Ție nu-ți place când se face prea frig, zice ea.

Charlie ridică mâna și încuviințează din cap, ca și cum i-ar mulțumi pentru că i-a dat dreptate.

— Nu m-am decis, zic.

Olivia se încruntă puțin, apoi se ridică din scaun.

— E Crăciunul și încă mai sunt rulouri cu scorțișoară în bucătărie. Hai să mâncăm.

***

Am atins stadiul de comă alimentară. Bunicul și unchii au picat lați în fotolii, în timp ce la televizor e un meci. Bunica și mătușile sunt încă la masa din sufragerie, consumând o cantitate de cafea egală cu greutatea lor pentru a nu adormi. Verii au preluat camera de familie, deoarece cei mici nu vor să se îndepărteze prea mult de cadouri.

— Cred că asta e prima oară când le-am văzut fericite pe Maleficele Jo, le spun Oliviei și lui Charlie.

Suntem strânși toți trei unul într-altul într-un fotoliu supradimensionat. Vizavi de noi, Maleficele Jo stau pe canapea lângă iubiții lor, Aiden și Brent.

— Trebuie să fie ceva în neregulă cu ele. Tipii, adaugă Olivia.

Tipii sunt exact cei cu care mi-am închipuit că mătușa Maggie Mae s-ar aștepta să iasă fiicele ei. Înalți, răsfățați, arătoși. Însă par și normali, iar asta ne cam derutează.

Charlie se trage mai aproape.

— Poate că sunt ca persoanele alea dubioase. Normali la exterior, însă la interior sunt cine știe ce formă de extratereștri.

— Sau poate că Maleficele Jo sunt malefice doar cu noi. Sau poate noi suntem ăia malefici, pentru că nu le vedem ca iubiții lor.

Atât Olivia, cât și Charlie se zgâiesc la mine de parcă mi-a crescut un cap în plus.

— Oare trebuie să-ți amintesc ce s-a întâmplat la plajă? zice Charlie.

Trebuie să-i facem un tatuaj pe frunte cu *N-o să trec niciodată peste asta.*

— Cu toții ne amintim ce s-a întâmplat la plajă, zice Olivia.

Charlie își dă ochii peste cap.

— Nu e doar asta. Sunt multe momente ca ăla. Vă amintiți de parcul acvatic din Dallas? De ziua în aer liber din clasa a șasea? De goana după ouă de Paște la biserică atunci când aveam șapte ani?

Vocea lui devine mai zgomotoasă cu fiecare incident pe care și-l amintește. Eu și Olivia îi facem semn să tacă.

— Maleficele Jo sunt malefice, șoptește el.

Mă ridic din fotoliu, lăsându-i să facă speculații despre Aiden și Brent și mă îndrept spre bucătărie. Prânzul s-a sfârșit și toată mâncarea, cu excepția deserturilor, a fost strânsă. Mă duc la fereastră și mă uit la casa lui Wes. El ne-a spus azi-noapte că va fi acasă la bunică-sa aproape toată ziua, însă asta nu mă împiedică să verific.

Aud mișcare în spatele meu și mă răsucesc pe călcâie, însă e doar Aiden, iubitul lui Mary Jo. Duce două pahare goale și o farfurie.

Bună, zice el, apoi merge la chiuvetă ca să pună vasele murdare.

— Bună, spun la rândul meu, iau o prăjitură de pe farfuria aflată pe blatul de bucătărie și mă las să alunec într-un scaun la masa de bucătărie.

Dă să iasă, apoi se întoarce spre mine.

— MJ mi-a spus că sora ta a născut mai devreme. Același lucru i s-a întâmplat și surorii mele acum câteva luni.

Devin brusc atentă.

— Sunt bine acum? întreb.

Se apropie de masă.

— Mda, amândoi sunt bine. Hai să-ți arăt o poză cu nepotul meu. Era atât de mic când s-a născut, însă în doar câteva luni a câștigat mult în greutate.

Aiden caută cu o mână prin pozele din telefonul lui în timp ce cu cealaltă trage un scaun. După ce s-a așezat lângă mine, îmi arată ecranul și, desigur, văd acolo un băiețel adorabil cu bărbie dublă și brațe grăsuțe și pufoase.

— O, Doamne, e atât de drăgălaș! țip eu.

Aiden se apleacă în față pentru a-mi arăta mai multe poze.

— Cum îl cheamă? întreb.

— John, zice el. La fel ca pe tata.

— Și cât de devreme s-a născut? întreb.

Aiden ridică privirea în tavan.

— A, cred că s-a născut cu vreo patru-cinci săptămâni mai devreme. A stat la terapie intensivă neonatală o săptămână, însă a fost bine și a putut să meargă acasă.

Mă simt bine să aud asta.

Mă simt bine să văd acest copilaș dolofan, care și-a început viața la fel ca Anna.

Amândoi scoatem sunete *oo* și *aa* aplecați asupra telefonului, așa că niciunul n-o vede pe Mary Jo decât în momentul în care se află chiar lângă noi.

— Gata de plecare? zice ea cu o voce stridentă.

După expresia lui Aiden, îmi dau seama că a mai auzit și înainte vocea asta.

— Sigur, sunt gata când ești și tu gata, spune el.

Se ridică și înclină capul către mine.

— Ne mai vedem.

Înclin și eu capul, apoi mă uit la Mary Jo. Mda, e ofticată.

Aiden pleacă, însă Mary Jo rămâne neclintită.

— Aș fi zis că ești prea ocupată cu atâtea întâlniri pentru a mai flirta și cu iubitul meu.

— Pe bune, Mary Jo, doar stăteam de vorbă. Îmi arăta poze cu nepotul lui. Exagerezi.

Ea își dă ochii peste cap.

— Mda, presupun că asta facem noi, Maleficele Jo. Aoleu! N-aveam habar că știu cum le spunem.

Și, până să am timp să vin cu un răspuns, ea se îndreaptă către panou și ia un marker nepermanent.

— Nu voi putea să trec pe aici dimineață pentru a scrie cu cine te întâlnești, așa că o fac acum.

O, nu.

Nu sună prea bine.

Mary Jo scrie:

18:00
Cină și film

Na, poftim! Nu *sună* rău. Apoi se întoarce și schițează un zâmbet sinistru. Același zâmbet pe care l-a avut când a încuiat ușa apartamentului nostru, lăsându-l pe Charlie pe dinafară în lenjerie de corp.

Pleacă și rămân zgâindu-mă la cuvintele pe care le-a scris de parcă e cine știe ce mesaj secret pe care trebuie să-l descopăr. În niciun caz n-are cum să fie doar cină și film.

În niciun caz.

Nu știu cât timp stau acolo, însă în cele din urmă vin la mine Charlie și Olivia.

— Nu poate fi atât de simplu, zice Olivia.

— Folosește cardul „scapă de întâlnire”. Folosește-l acum, zice Charlie.

— Da, dar mai e mătușa Maggie Mae, protestează Olivia

Apoi tăcem toți, încercând să ne dăm seama ce au pus la cale Maleficele Jo.

Sâmbătă, 26 decembrie
Întâlnirea nr. 5: Alegerea Maleficelor Jo

Eu și Olivia ne întoarcem la bunica după cea mai înceată zi de lucru și găsim casa înțesată de lume. Am crezut că două zile fără întâlnire vor mai înmuia entuziasmul, însă se pare că efectul este invers.

Fiindcă Charlie, Wes și Olivia merg la același liceu ca Maleficele Jo, au inventat un semnal pentru momentul în care ei cred că ar trebui să folosesc cardul „scapă de întâlnire”: au trasat cu degetul o linie de-a lungul gâtului.

Evident că Charlie a văzut semnalul.

Mătușa Maggie Mae stă deasupra tabelului de pariuri, care se află în mijlocul mesei.

— Camille, de ce ai ales o oră atât de devreme? Sophie nu va fi acasă atât de curând!

Mătușa Maggie Mae a fost foarte enervantă spunându-le tuturor cât de minunat e acest băiat și de ce distracție extraordinară vom avea parte.

— E cină și film, zice unchiul Sal. Aș zice că e destul de ușor să-ți dai seama când se va sfârși întâlnirea.

— Deocamdată, eu sunt în top pentru *Cea mai mișto întâlnire,* le amintește Sara tuturor.

Maleficele Jo sunt aici, de data asta fără iubiți, așa că presupun că nu e genul de întâlnire triplă. Însă tot sunt puțin neliniștită în legătură cu a fi între patru ochi cu cineva ales de ele.

Hotărăsc să le ignor și să verific ce face Margot.

Eu: Cum e Anna azi?

Margot: Același lucru. Tot în cutia aia de plastic. Și toată lumea vrea să intre acolo în timpul orelor de vizită, însă suntem atât de multe încât trebuie să alegem și bineînțeles că cea care nu-i aleasă se supără, iar apoi rămâne atât de mult timp în care pur și simplu stai și aștepți următoarea serie de ore de vizită.

O, Doamne! Sună îngrozitor. Oricât de mult aș vrea să fiu acolo, mă bucur că nu sunt.

Eu: Vrei să mă prefac că sunt bolnavă ca să-i aduc pe mama și pe tata acasă? Asta m-ar salva de întâlnirea mea din seara asta.

Margot: Ar trebui să-ți faci griji în legătură cu întâlnirea. Pare prea ușoară. Ai verificat să vezi ce film rulează?

Eu: Mda. Sunt câteva filme bune în oraș, așa că, poate, exagerez.

Margot: Nu cred.

Eu: Aa, apropo, Griffin a venit aici în Ajunul Crăciunului și mi-a lăsat un cadou.

Margot: Hmmmm… Cum te-ai simțit că l-ai văzut?

Eu: Ciudat. Ca și cum e atât de familiar, însă nu-l mai cunosc.

Margot: Măcar ai primit ceva frumos?

Eu: Dacă o brățară cu niște pandantive sub formă de inițiale e ceva bun… A, și a cumpărat-o DUPĂ ce ne-am despărțit.

Margot: Câh! Nu este.

— Sophie, trebuie să te îmbraci. Poate să ajungă în orice clipă, zice mătușa Maggie Mae.

Mă uit în jos la hainele mele. Am pe mine cea mai confortabilă pereche de blugi, care i-au aparținut lui Jake când era la gimnaziu și care nu sunt tociți în toate locurile și un tricou pe care l-am furat de la Olivia acum doi ani. Pot fi sigură că nu m-am îmbrăcat ca să impresionez.

— *Sunt* îmbrăcată, îi răspund.

Fruntea i se încrețește și știu că moare să spună ceva.

Din fericire, se abține.

Un strigăt atrage atenția tuturor. Ridicăm privirile și o vedem pe Mary, una dintre fiicele mătușii Kelsey, stând în picioare pe hol cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

— Nu pot găsi Capul lui Hannah! țipă ea.

Acele cuvinte pun pe toată lumea în mișcare. Capul lui Hannah e ceea ce a mai rămas dintr-o păpușă pe care verișoara noastră mai mare, Hannah, i-a dat-o lui Mary de ziua ei cu ani în urmă. Mary a numit-o Hannah, însă, după ce și-a pierdut membru după membru și în cele din urmă și torsul, Hannah a devenit Capul lui Hannah. Același cap o însoțește pretutindeni, iar lui Mary îi place să-și înfășoare degetul arătător în părul acesteia ca să-l miroasă în timp ce-și suge degetul mare. Capul lui Hannah are muci uscați în păr și îi lipsește un ochi, însă e cea

mai de preț posesie a lui Mary și știm cu toții că nu vom avea pace până nu-l găsim.

Familia se împrăștie, fiecare căutând într-o zonă diferită a casei. Mă îndrept direct spre camera de familie, unde ea se uita mai devreme la un film, și mă las în patru labe căutând sub canapea. Văd un cap, căzut chiar în mijloc și trebuie să mă întind pe podea ca să-ncerc să-l agăț.

După ce am Capul lui Hannah, mă grăbesc către scări.

Însă, în loc s-o găsesc pe Mary și pe cei din familie, văd un tip care sta acolo, parând puțin pierdut. După ce i-am întâlnit pe Aiden și pe Brent, el e fix așa cum m-aș aștepta să fie unul dintre prietenii lor. Copie la indigo cu păr scurt și negru, conformație musculoasă și ochi căprui calzi –, îmbrăcat cu cămașă cu nasturi și pantaloni de culoare kaki.

— Bună! Eu sunt Sophie, zic.

El se uită de la capul păpușii la mine și pot distinge dezgust în privirea lui.

— Aa! Asta îi aparține verișoarei mele mai mici. Stai puțin.

Mă îndrept spre scară și o strig pe Mary. Ea vine în fugă jos și se repede la mine în momentul în care vede ce țin în mână. În câteva secunde, acel păr castaniu și scorțos al păpușii i se înfășoară în jurul degetului și bagă degetul mare direct în gură.

O aud cum inspiră cu putere în timp ce se îndepărtează.

— Chestia aia arăta destul de nasol, zice tipul.

Are dreptate, însă îl urăsc pentru că a spus-o.

— Adoră păpușa aia, zic.

Ceilalți membri ai familiei se strecoară înapoi și Maleficele Jo își croiesc drum către noi.

— Aa, Nathan! Ești aici, zice Mary Jo.

Ea îl trage de braț, aducându-l mai aproape de mine.

— Nathan Henderson, ea este verișoara mea, Sophie Patrick.

El încuviințează din cap.

— Mă bucur să te cunosc.

Dau și eu din cap, însă nu zic nimic.

Charlie și Wes vin în spatele meu și mă întorc pentru a le vedea reacția.

Charlie se uită la Nathan, apoi ridică din umeri. Wes se apleacă spre mine și șoptește:

— E nou. S-a mutat aici acum câteva luni, așa că nu prea îl cunoaștem.

Olivia face un pas în fața mea.

— Bună, Nathan. Sunt verișoara lui Sophie, Olivia. Deci unde o duci în seara asta?

El ridică din umeri.

— Mă gândeam să luăm ceva de mâncare, apoi să mergem la un film.

— Pare distractiv, zic, apoi îi fac semn lui Nathan să se îndrepte spre ușa de la intrare.

Cu cât mai repede începem, cu atât mai repede terminăm.

Chiar înainte de a ieși din casă, Olivia îmi șoptește:

— Ne vedem la film.

Charlie și Olivia vin și ei la film pentru întâriri. Nu știu dacă l-au invitat sau nu pe Wes.

Nu mă uit la ea, însă îi fac un semn din cap, apoi îl urmez pe Nathan până la furgoneta lui, care e cocoțată la o înălțime ridicolă. El îmi ține ușa și mă ajută să urc.

— Ești gata de plecare? întreabă Nathan după ce urcăm amândoi în mașină.

Încuviințez din nou și îmi dau seama că, dacă nu încep să vorbesc curând, el o să creadă că sunt incapabilă să port o conversație.

— Deci… Am auzit că ești nou aici. De unde te-ai mutat?

— Din Dallas, răspunde el. Tatăl meu a fost transferat cu serviciul.

Mergem în tăcere alte câteva minute. Arunc o privire în furgoneta lui, încercând să-mi fac o idee în legătură cu el și zăresc un odorizant atârnat de oglinda retrovizoare cu logoul restaurantului Hooters.

— Hmm, bine.

El intră pe culoarul pentru mașini al unui fast-food.

— E bun locul ăsta? întreabă el.

Încuviințez din nou, încercând să-mi șterg scepticismul de pe chip. Nu-mi închipui că ar trebui să mă ducă la cine știe ce restaurant de cinci stele, însă speram cel puțin să nu mănânc în poală.

Conducem până la interfon și o voce se face auzită.

— Vă pot lua comanda?

Nathan se apleacă pe fereastră și zice:

— Vreau un cheeseburger dublu cu șuncă și cu de toate, o porție mare de cartofi prăjiți și o cola mare.

— Asta e tot?

El se întoarce către mine.

— Ce vrei?

— Păi, cred că șnițele de pui.

— Vrei meniul? întreabă el.

Ridic din umeri.

— Sigur.

El recită comanda mea, apoi conduce până la ghișeu. După ce avem mâncarea, el își despachetează burgerul, înainte de a părăsi parcarea.

— Uite comanda ta, zice el, înmânându-mi o pungă.

Așa că presupun că nici măcar nu vom trage pe dreapta ca să mâncăm.

Încearcă să conducă în timp ce-și înfulecă burgerul uriaș, iar maioneza, mușt arul și bucăți de roșii zboară prin aer la fiecare îmbucătură. Observ că burgerul e plin de ceapă, așa că există o șansă bună să nu rup vraja sărutului de noapte bună.

Îmi țin mâna aproape de centrul consolei în cazul în care e nevoie să apuc volanul.

Vorbim puțin, însă e cea mai primară formă de conversație și, brusc, detest faptul că cinematograful se află în cealaltă parte a orașului.

Telefonul îmi zbârnâie și arunc o privire în timp ce Nathan își soarbe ultima înghițitură de cola.

Margot: N-am primit o poză cu ăsta. E drăguț?

Eu: Hmmm… Nu prea suntem pe aceeași lungime de undă. O să fie o noapte lungă.

Margot: Nasol. Poți oricând să te prefaci că te doare capul și să te duci mai devreme acasă.

Eu: Mda, simt că deja începe să mă doară capul.

— Cui îi dai mesaje? întreabă Nathan. Fostului tău iubit? MJ mi-a povestit totul despre el.

— Nu, spun răspicat. Surorii mele. A născut acum câteva zile și e tot în spital împreună cu bebelușul.

Aștept ca el să mă întrebe cum se simt, însă nimic. Mda, cu siguranță simt că mă pocnește o migrenă.

Pentru prima oară, mă uit pe fereastră și îmi dau seama că suntem pe un drum oarecare din mijlocul pustietății.

O, Doamne! E un ucigaș în serie și o să mă ducă în pădure ca să mă omoare.

— Credeam că mergem la film, zic.

— E un cinema în aer liber chiar în afara orașului. Cred că o să-ți placă.

N-am mai fost niciodată la un cinema în aer liber. Chiar sună super – dacă aș fi cu oricine altcineva în afară de Nathan –, însă trebuie să-i anunț pe Olivia și pe Charlie că nu vom fi la un cinema obișnuit din oraș. Și să le dau indicații cum să ajungă, în cazul în care are de gând să-mi arunce cadavrul în pustiu.

Exact când le trimit un mesaj, ieșim de pe autostradă pe un drum cu pietriș și o luăm pe sub un indicator care arată cam vintage și care nu pare să fi fost restaurat. De fapt, pare că-i lipsesc majoritatea becurilor.

Bun, acum sunt convinsă că o să mor.

Mă răsucesc pe locul meu, încercând să mă adun, în momentul în care ne oprim în dreptul unei cabine mici. Înăuntru e un tip între două vârste care ne vinde biletele.

— Dați pe frecvența FM 94,3 ca să aveți sonor, zice el chiar înainte de a demara.

Mai sunt și alte câteva mașini răspândite pe acolo. Trag cu putere aer în piept. Cu siguranță sunt doar paranoică. Nu-i așa?

După ce oprim la locul nostru, Nathan dă drumul la radio. Prin difuzoare plutește o muzică siropoasă de lift. Ecranul gigantic din față e alb. Am parcat într-un loc cu pietriș, însă zona din jur e plină de buruieni și tufișuri neîngrijite. Afară e întuneric și puțin cam sinistru.

— Deci ce film rulează? întreb.

Nathan se preface că se uită în jur.

— Habar n-am. Cred că e unul de Crăciun, totuși.

— Ai mai fost aici?

El scutură din cap.

— Nu. MJ mi-a spus de locul ăsta. Mi s-a părut super.

Studiez zona și văd un magazin de suvenire în partea cealaltă a parcării. E atât de bizar. Îmi verific discret telefonul, însă nici Olivia și nici Charlie nu mi-au răspuns încă.

Mă uit atent la celelalte mașini.

— Ai observat că în celelalte mașini e numai câte un om?

Se întoarce ca să vadă și el.

— Păi, poate că partenerele lor sunt la magazinul de suvenire? Sau la baie?

Mă întorc spre magazinul de suvenire. Clădirea nu e mai mare decât bucătăria bunicii.

— Trebuie să fie destul de aglomerat acolo.

Muzica începe să se audă și văd lumini pâlpâind pe ecran. Hai că începe.

Pe ecran, două fete cu căciulițe de spiriduși și costume minuscule sunt într-un atelier înconjurate de jucării care par vechi.

— Uite niște spiridușe foarte drăguțe, zice Nathan, cu ochii lipiți de ecran.

Buza superioară mi se răsucește în sus.

— În special cea din stânga, adaugă el.

Bun, e cea mai nasoală întâlnire pe care am avut-o vreodată. Îmi verific din nou telefonul, dorindu-mi ca Olivia și Charlie să răspundă. E posibil să nu fie nevoie să mint în legătură cu migrena asta.

Apoi, un Moș Crăciun foarte musculos apare pe ecran, îmbrăcat doar cu pantaloni și cu o tichie de Moș Crăciun pe cap. Pare să fie dat cu foarte mult ulei pe pieptul gol. *Ce se întâmplă?*

Îmi ia alte 20 de secunde ca să-mi dau seama la ce fel de film suntem. Cele două spiridușe încep să spună cât de rele au fost și, în alte câteva secunde, rămân doar cu tichiuțele de spiriduși pe cap și NIMIC ALTCEVA.

Repet: NIMIC ALTCEVA.

Și nu mă faceți să vorbesc despre sunetele care se aud în difuzoare.

Mă răsucesc pentru a mă uita la Nathan, care și-a dezlipit privirea de pe ecranul uriaș din fața noastră. Cel puțin pare surprins.

— Cum de n-am știut despre locul ăsta până acum? întreabă el.

Și asta e ultima picătură. Sar din mașină și fug la magazinul de suvenire, aproape împiedicându-mă de fiecare băț și piatră din calea mea în timp ce caut în lista de contacte a telefonului.

Wes răspunde la al doilea apel.

— Ce s-a întâmplat? zice el.

— Poți veni să mă iei? Te rog! Te rog frumos! Acum.

Vocea mea e cam cu două octave mai sus decât în mod normal.

— Unde ești? întreabă el.

— Îți trimit o poză. Sunt bine, însă nu pot sta acolo și nu vreau să vin înapoi cu el. E un magazin de suvenire. Voi fi acolo. Of, și Maleficele Jo sunt malefice.

Termin apelul și îi trimit o poză exact în momentul în care intru în magazinul de suvenire. Ochii îmi sunt asaltați de postere, cărți și jucării și, *of Doamne,* de lucruri care îmi doresc să nu fi existat.

În spatele tejghelei e o femeie care pare surprinsă să mă vadă. Pare la fel de în vârstă ca bunica, însă are părul de un blond-portocaliu și e strâns într-un coc de vreo 30 de centimetri în creștetul capului. Pe ecusonul ei scrie *Alma.* Are o țigară într-o mână și fumul o înconjoară asemeni unei aureole.

— Bună, scumpo. Cu ce te pot ajuta?

— Aveți o toaletă?

Îmi arată o ușă din stânga ei. Arunc o privire pe fereastră și îl văd pe Nathan venind repede spre magazinul de suvenire.

Arăt înspre el și spun:

— Spuneți-i tipului ăluia că întâlnirea noastră s-a încheiat. Tocmai vine cineva să mă ia de aici.

Apoi fug la toaletă.

O aud pe Alma transmițându-i mesajul meu, însă asta nu-l oprește pe Nathan să bată cu pumnii în ușa toaletei.

— Haide, Sophie! N-am știut. Jur! Te voi duce acasă.

Toaleta e mică și miroase oribil. Stau în mijloc cu mâinile lipite de părțile laterale ale corpului pentru a nu atinge nimic.

— Pleacă! Am chemat un prieten să mă ia de aici.

Fără prea mare tragere de inimă, mă mai roagă puțin, dar îl ignor. Îi sunt recunoscătoare că nu testează încuietoarea fragilă a ușii.

În cele din urmă, îl aud spunând:

— Cum vrei.

Apoi se lasă tăcerea.

Câteva minute mai târziu, se aude un alt ciocănit în ușă.

— Iubito? A plecat, dacă vrei să ieși.

Ezit, apoi deschid puțin ușa. Femeia scoate un scaun și îl așază lângă tejghea.

— Ia loc cât aștepți să vină să te ia.

Îi mulțumesc și îmi mențin privirea în podea în timp ce merg spre tejghea. Îmi verific telefonul și văd un mesaj de la Wes în care spune că e pe drum, iar asta mă mai liniștește puțin.

— Vrei să vorbești despre asta, drăguțo? întreabă femeia.

Sunt gata să-i spun nu, însă nu știu de ce încep să vorbesc și nu mă mai opresc. Îi spun despre Griffin, întâlniri, bunica, Harold cel cu 100 de Mâini, Wes, Margot și bebeluș. Ea nu pare șocată de logoreea mea, doar dă din cap și își aprinde altă țigară.

— Deci băiatul ăsta, care te-a adus aici...

— Nathan.

— Da, Nathan. Crezi că a făcut asta pentru că o persoană malefică i-a spus să facă asta?

Scot un hohot de râs ascuțit.

— Maleficele Jo. Verișoarele mele gemene, Jo Lynn și Mary Jo. Maleficele Jo sunt malefice, zic, imitându-l pe Charlie.

Nu mă voi mai îndoi niciodată de el.

Femeia încuviințează mai departe din cap.

— Însă băiatul care vine să te ia...

— Wes.

— E doar un prieten.

Îmi mușc buza inferioară.

— Da. Poate mai mult decât atât. Poate nu. Nu știu sigur. Sunt atât de derutată.

Trage un fum lung și văd cum jarul arde aproape jumătate de țigară.

— E frumos că băiatul ăsta bate atâta drum ca să te ia de aici. Vrei să ieși cu el?

— Asta chiar nu depinde de mine, zic. E cu altcineva.

Ea se încruntă.

— Păi, nu mi se pare corect.

Niște lumini trec de-a lungul vitrinei micului magazin de suvenire și văd furgoneta lui Wes. Însă, înainte de a mă ridica de pe scaun, el dă buzna pe ușa de la intrare.

Pot să-mi dau seama când sesizează despre ce fel de magazin e vorba, deoarece roșește ușor.

— El a ales locul ăsta sau Maleficele Jo? întreabă Wes. Și unde e el acum?

— Maleficele Jo, dragule, răspunde Alma în locul meu. Și băiatul ăla a plecat imediat după ce prietena ta de aici s-a încuiat în baie.

El vine mai aproape de mine.

— Ești în regulă?

— Da!

Nu pot sări de pe scaun destul de repede.

— Chestia asta e atât de stânjenitoare.

Înainte să plecăm, mă opresc și o îmbrățișez pe Alma.

— Vă mulțumesc!

Ea mă îmbrățișează la rândul său și-mi șoptește:

— Poate că tu ar trebui să fii cea care-și alege întâlnirile.

După ce ieșim din magazin, îmi vâr mâinile în buzunare.

— Nici măcar nu găsesc cuvinte pentru chestia asta, zic cu voce joasă.

— Habar n-aveam că există așa ceva, zice și el, zgâindu-se la ecranul ridicol de mare.

Îi dau ușor un pumn în braț și el se uită la mine, roșind. Apoi încep să râd. Wes râde și el și nu peste mult timp ne prăpădim amândoi de râs.

În cele din urmă, părăsim cinemaul în aer liber și ne întoarcem pe autostradă și înapoi spre casă.

— Bine, spune tot, zice el.

Îl pun la curent cu tot ce s-a întâmplat.

— Chestia ciudată e că chiar cred că și el a fost la fel de șocat ca mine. Însă chiar dacă a fost, tot nu m-aș fi putut întoarce cu el. Pe bune, în viața mea nu m-am simțit atât de stânjenită!

Wes scutură din cap.

— Mă bucur că m-ai sunat. Ce crezi că o să spună bunica ta?

M-am gândit mai tot timpul la asta în timp ce-l așteptam pe Wes.

— Știi că vor face pe proastele și vor spune că Nathan a fost cel care a ales filmul. *O, bunico! Habar n-am avut!*

— Apoi Maggie Mae va zice ceva de genul *Băiatului ăluia îi lipsește o doagă!*

Wes imită atât de bine accentul mătușii mele încât, din nou, mă prăpădesc de râs. Îmi întinde telefonul lui.

Intră pe grup și spune-le că întâlnirea s-a încheiat. Toată lumea o să se enerveze.

Deschid conversația și parcurg mesajele în care fiecare își calculează pariurile legate de întâlnire. Majoritatea membrilor familiei par să creadă că voi rezista până cel puțin până la ora 18:30.

— Pe bune? îi spun lui Wes.

El râde și ridică din umeri. Mă întorc la telefon și scriu:

Sophie: Sunt Sophie. Întâlnirea e gata de vreo 20 de minute.

Telefonul începe să zbârnâie imediat, însă îl arunc pe banchetă.

După câțiva kilometri, Wes zice:

— Credeam că o voi lua razna tot drumul până aici. M-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți explic ce se întâmplă, însă am fost atât de speriată. E a doua seară pe care ți-am dat-o peste cap.

— E OK. Mă bucur că m-ai sunat.

Face o pauză scurtă, apoi adaugă:

— N-ai dat nimic peste cap.

Mă întorc și mă uit pe geam la noaptea întunecată care trece pe lângă noi. Dacă nu sunt atentă, Wes o să mă dea pe mine de tot peste cap.

***

— Sunt aici, zice Wes în timp ce oprim în spatele uneia dintre mașinile Maleficelor Jo.

Intru pe ușă cu Wes chiar în spatele meu. Mary Jo și Jo Lynn stau lângă blatul de bucătărie împreună cu bunica. Fiecare are în față o felie de plăcintă cu mere și o cupă de înghețată.

Îmi dau seama că sunt aici pentru a verifica stricăciunile produse. Însă nu le pot lăsa să câștige în acest fel.

— Îmmm, chestia asta arată bine! Pot primi și eu o felie?

Mă întorc către Wes.

— Vrei și tu una?

— Bineînțeles! zice el cu voce tare, făcându-mi cu ochiul. Nu refuz niciodată ce face bunica!

Bun, deci nu suntem cei mai buni actori.

Bunica sare de pe scaunul ei și începe să ne pregătească câte o farfurie.

— Cum a fost întâlnirea? Te-ai întors mai devreme decât mă așteptam. A fost bun filmul?

Maleficele Jo sunt pe poziții. Zâmbesc.

— Mie mi-a plăcut, însă nu sunt sigură că și lui Nathan. A devenit puțin cam sensibil și a trebuit să plece, așa că l-am sunat pe Wes să vină să mă ia.

Jo Lynn dă să spună ceva, însă Mary Jo îi dă un cot în coaste.

— Păi, asta nu-i bine, zice bunica și aruncă o privire compătimitoare spre Maleficele Jo.

— Deci chiar ți-a plăcut? zice Jo Lynn. Ne-am gândit că ți-ar plăcea. Ne-am gândit că e chiar genul tău de film.

Bun, așadar vor să joace murdar.

Îmi înclin capul într-o parte.

— De fapt, în film erau două fete care îmi aminteau mult de voi. Erau pe aproape, se îmbrăcau la fel și le plăceau aceleași lucruri. Ar trebui să mergeți să vedeți filmul.

Wes scoate un hohot de râs ascuțit, însă și-l înăbușă repede.

Privindu-mă în aceeași manieră ucigătoare, Maleficele Jo se îndepărtează de lângă blatul de bucătărie la unison și o îmbrățișează pe bunica.

— Trebuie să plecăm, bunico. Mulțumim pentru plăcintă, zice Mary Jo.

— Și pentru înghețată, adaugă Jo Lynn.

Apoi pleacă.

Eu și Wes ne așezăm pe locurile lor, iar bunica ne pune fiecăruia câte o farfurie în față.

— Deci cum a fost? întreabă bunica de îndată ce auzim că ușa s-a închis. Le iubesc pe fetele astea, însă ele nu trec niciodată pe aici fără părinții lor. Trebuia să se întâmple un dezastru.

— Bunico, a fost bine. Serios.

Bunica trece pe lângă Wes și îl bate ușor pe umăr.

— Ei bine, mă bucur că a putut conta pe tine. Mulțumesc că te-ai dus să o iei.

Și înainte de a pleca din cameră zice:

— Camille a trecut mai devreme pe aici, dacă ești curioasă în legătură cu seara de mâine.

Eu și Wes ne răsucim amândoi în același timp și privim înspre panou.

Arată-ți spiritul de echipă pentru că ai bilete
la un meci de hochei!
Shreveport Mudbugs contra Odessa Jackalopes
Să fii gata la 14:30

— Măiculiță! zic.

Apoi citesc din nou.

— Un meci de hochei?

Habar n-aveam că există o echipă de hochei în Shreveport.

Wes încuviințează.

— Meciurile astea sunt faine.

— N-o să mint, însă, dintre toate chestiile pe care credeam că mătușa Camille le va alege pentru mine, hocheiul e ultimul lucru pe care l-aș fi bănuit.

Dragostea absolută și desăvârșită a mătușii Camille pentru animale e ceva arhicunoscut, așa că aș fi pariat că întâlnirea asta va avea loc la un adăpost de animale.

— Deci mergi și tu la meciurile lor? întreb.

Vreau să-mi trag singură un șut în fund când îmi dau seama că mă sufoc în timp ce-l întreb asta. Trebuie să am o discuție serioasă cu mine însămi.

— Uneori. Compania tatălui meu e unul dintre sponsori.

Se uită la mine timp de o secundă, apoi adaugă:

— Să văd dacă Olivia și Charlie sunt interesați.

Înainte de a avea timp să mă gândesc cât de mare va fi distracția, Charlie și Olivia intră împreună pe ușa din spate a bucătăriei. Vorbești de lupi…

— Pe bune, ne-ai dat mesaj că e posibil ca tipul ăla să fie vreun criminal, apoi nu mai zici *nimic* până la mesajul de pe telefonul lui Wes, spune Olivia. Ne cam ești datoare cu niște detalii.

Ridic o mână și îi fac semn să tacă.

— Seara asta a fost… interesantă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Charlie în timp ce-mi fură farfuria și termină de mâncat plăcinta.

Wes varsă tot, înainte să deschid gura. Charlie dă din cap atotcunoscător.

— V-am spus. Malefice.

— Da, Charlie. Nu mă voi mai îndoi niciodată de tine.

— Dintre toate modurile în care am crezut că „o cină și un film” s-ar putea sfârși prost, ăsta nu mi-a trecut niciodată prin minte.

Olivia se apropie de panou, apoi se întoarce făcând ochii cât cepele.

— Oh, da! Hai să mergem și noi! Wes, fă rost de bilete de la tatăl tău, zice ea. Poate putem sta unu lângă alții.

Mda. O să fie foarte distractiv.

Duminică, 27 decembrie
Întâlnirea nr. 6: Alegerea mătușii Camille

Cei adunați pentru micul dejun au plecat, bunica e la etaj și se pregătește pentru biserică, iar bunicul trage puiul de somn de dimineață în fotoliul său din camera de zi, așa că m-am gândit că e momentul perfect pentru a mă pune la curent cu noutățile de la Addie.

— Deci Griffin mi-a lăsat un cadou, îi spun.

— Ce anume?

— Stai puțin, îți trimit o poză.

Scot brățara din cutie și o pun pe mână astfel încât literele să stea lipite de încheietura mâinii. Fac un instantaneu și i-l trimit lui Addie.

— Ai primit?

Ea rămâne tăcută timp de o secundă, apoi întreabă:

— Alea sunt inițialele voastre?

— Mda.

Îi citesc biletul cu care a venit brățara.

— Poftim? zice ea.

— E ciudat?

— Păi, e ciudat pentru că sună ca și cum ți-a cumpărat-o după ce te-ai despărțit de el. Și e puțin cam *câh* că a așteptat până în ziua de dinaintea Crăciunului pentru a-ți cumpăra un cadou.

Mă gândesc la cadoul împachetat de sub bradul nostru de acasă cu numele lui scris pe el, pe care i l-am cumpărat acum trei săptămâni.

Ușa bucătăriei se deschide și se închide, însă nu mă ridic în picioare. Sunt șocată în momentul în care îl văd pe Wes stând în ușă.

— Te sun înapoi într-un minut, îi spun lui Addie și sfârșesc convorbirea înainte ca ea să apuce să întrebe de ce.

— Bună, zic. Ce s-a întâmplat?

Vorbesc prea tare? Cred că vorbesc prea tare. De când am auzit fără să vreau conversația lui cu Charlie din mașină și de când mi-a sărit în ajutor, mă simt stânjenită în prezența lui.

El se așază lângă mine pe canapea și întinde un mic tub de luciu de buze.

— Cred că ți-a căzut ăsta din geantă. L-am găsit dimineață în camionetă.

— O! Da, e al meu!

Mda. Vorbesc prea tare.

Întind mâna să-l iau și el se uită la încheietura mea. Înainte de a-l opri, el îmi ridică mâna destul de sus pentru a putea studia brățara.

— E nouă?

Și văd momentul în care realizează ce reprezintă talismanul.

— Mda, răspund.

Lasă mâna să-mi cadă.

— Păi, în fine. Voiam doar să-ți dau ăsta înapoi. Și să văd ce mai fac Margot și Anna.

Acum s-a închis în sine. Vreau să arunc brățara asta în cealaltă parte a camerei. E ca și cum Griffin mi-ar fi făcut un semn cu chestia asta.

— Margot și Anna sunt la fel. Am vorbit mai devreme cu ea și mi-a mai trimis câteva poze. Mama a zis că vor mai sta puțin în spital, însă e normal, pentru că s-a născut prematur.

Wes încuviințează și privește în gol.

— Ai putut să faci rost de bilete la meciul de hochei? întreb.

Dă din cap că da, însă tot fără să mă privească.

— Mda, tata avea niște bilete în plus.

Se ridică de pe canapea și se îndreaptă spre ușă.

— Păi, presupun că ne vedem acolo.

Vreau să-i spun *Întoarce-te, te rog* sau *Cred că brățara asta e ciudată* sau orice alt lucru, însă tot ce reușesc să îngaim e „Bine”.

La un moment dat, în timp ce mă uit la ușă, apare bunica îmbrăcată pentru biserică.

— Păi, am plecat. Mă întorc repede.

Fac un salt de pe scaunul meu. Am nevoie de ceva care să-mi distragă atenția.

— Stai! zic și bunica se oprește în dreptul ușii din spate. Dă-mi câteva minute să mă schimb. Vin cu tine.

Biserica e veche, mare și foarte frumoasă. Mă strecor pe un loc liber la trei rânduri de altar. Mă uit drept în față, așteptând ca lucrurile să înceapă, însă bunica se întoarce pe băncuță, verificând cine e aici, de parcă ar face prezența.

Mă aplec mai mult și șoptesc:

— Pe cine cauți?

Părul ei cenușiu îmi gâdilă obrazul.

— E locul perfect să ochești băieți. De asta ai tu nevoie, de un băiat bun care merge duminica la biserică.

Iar acum vreau s-o rup la sănătoasa. Încearcă să-mi facă lipeala în biserică?

— Ia uite, zice ea suficient de tare pentru a atrage atenția celor din rândurile apropiate.

Cu toții se întorc să vadă înspre ce arată.

— Nepotul lui Shirley stă lângă ea și s-a făcut un tânăr tare arătos.

Bunica îmi dă un ghiont.

— Sophie, ce crezi despre el?

Acum toată lumea îl studiază pe nepotul lui Shirley. Îmi acopăr fața cu mâinile, ca nimeni să nu vadă că am roșit.

Femeia din fața noastră se apleacă peste băncuță.

— Stă cu ea pentru că a fost exmatriculat din cauza drogurilor, zice femeia.

Șoptește cuvântul *droguri* atât de încet, încât de-abia îl aud.

— Ah, păi, asta nu-i bine, zice bunica.

Uitându-mă printre degete și urmărind acest dezastru, văd femeia aplecându-se și mai tare. Mi-e teamă că o să ne cadă în brațe.

— L-ați văzut pe nepotul meu, Thomas? E drăguț!

Ea face semn cu capul într-o manieră teatrală înspre tipul așezat lângă ea, care pare la fel de speriat ca și mine. Îi transmit cât reușesc de bine prin mimica feței un mesaj de genul *Îmi pare rău că bunicile noastre sunt atât de jenante.*

El încuviințează și se întoarce cu spatele.

Bunica o bate ușor pe femeie pe umăr și zice:

— Ce băiat arătos!

Din fericire, acordurile orgii cresc și umplu încăperea și restul cuvintelor bunicii sunt înghițite de corul din balconul de deasupra noastră.

***

Mă aflu la masa din bucătărie în timp ce bunica stă în fața aragazului, pregătind o oală mare de spaghete și se simte de parcă e calmul dinaintea furtunii.

Până la prânz, toată lumea va fi aici pentru masa de duminică.

— Ăștia doi devin ridicoli, zice bunica, arătând spre panoul de întâlniri.

Unchiul Sal și unchiul Michael încă se luptă referitor la cine alege întâlnirea numărul opt. Sunt biletele puse unele peste altele, fiecare încercând să-și pună numele primul.

— Va trebui să impui o regulă în legătură cu asta, pentru că n-am cum să merg la două întâlniri într-o zi.

Bunica plescăie din limbă.

— Se rezolvă.

Se întoarce la gătit, iar eu aștept ca Addie să-mi trimită un mesaj.

Se aude un ușor *ping* în momentul în care pe ecran apare numele lui Griffin și mi se strânge stomacul. N-am mai avut deloc vești de la el din Ajunul Crăciunului.

Deschid mesajul.

Griffin: Ai primit cadoul pe care ți l-am lăsat?

Am început un mesaj de mulțumire de vreo zece ori, însă n-am apucat să i-l trimit. În mare, pentru că nu știu ce să cred despre cadou.

Eu: L-am primit. Mulțumesc. Când l-ai lăsat aici?

Griffin: M-am întors în Ajunul Crăciunului, însă n-ai fost de găsit, așa că i l-am lăsat bunicii tale.

Probabil plecasem deja să le vedem pe Margot și pe Anna. De aceea a știut bunica că eram plecați.

Griffin: Vreau doar să-ți spun din nou că pentru mine e OK dacă încerci să-ți dai seama ce simți, însă sunt și bucuros că n-am mai văzut alte poze cu tine împreună cu alți tipi.

N-am un răspuns pentru asta. Apoi nu mă pot abține să nu râd când mă gândesc cum ar fi arătat o poză de la întâlnirea de aseară cu Nathan. Poate una cu noi în camioneta lui cu mâncarea cumpărată de la fast-food împrăștiată în poală și cu scene dintr-un film pentru adulți derulându-se în fața noastră pe ecran? Sau poate ar fi trebuit să postez una cu mine și Alma și cu jucăriile pentru adulți din spatele nostru?

Însă ceea ce mă deranjează cu adevărat în legătură cu mesajul lui Griffin e faptul că el e în regulă că merg la întâlniri.

Unei părți din mine nu-i pasă dacă el e în regulă cu asta sau nu – asta mă privește pe mine, nu pe el. Iar altă parte din mine se întreabă, dacă chiar aș fi îndrăgostită de cineva, oare chiar mi s-ar părea normal să-l văd mergând la întâlniri cu altcineva?

Din fericire, sunt salvată de răspuns în momentul în care bunica mă roagă să scot pâinea cu usturoi din cuptor.

În câteva minute, lumea începe să se reverse prin ușa din spate și nivelul de zgomot crește de zece ori. M-am gândit la cum am de gând să mă comport în momentul în care le văd pe Maleficele Jo, însă nu sunt pregătită când mătușa Maggie Mae și unchiul Marcus intră pe ușă doar cu Jo Lynn. Continui să mă uit la ușă, așteptând-o pe Mary Jo, însă nu-și face deloc apariția.

— Bun, ceva e ciudat, zice Olivia în spatele meu. Ele sunt mereu împreună. Adică mereu.

— Știu, zic.

— Și aveam pregătit un discurs! Aveam de gând să le țin o prelegere în legătură cu ce ți-au făcut aseară.

Înainte de a-i spune să nu-și facă griji pentru mine, Charlie intră în grabă și se oprește chiar în fața noastră.

— Vă întrebați de ce nu e aici Mary Jo?

Olivia îi dă un pumn în umăr.

— Bineînțeles, varsă tot.

El se dă mai aproape.

— Aiden s-a despărțit aseară de ea.

— De ce? întreabă Olivia șocată.

— Din câte am auzit, ea l-a acuzat că a flirtat cu Soph. L-a pierdut. Se pare că face tot timpul asta și el s-a săturat.

— Nu flirta cu mine! zic. Îmi arăta poze cu nepotul lui.

Of, Doamne! N-ar trebui să-mi pară rău pentru ea, însă unei părticele din mine îi pare. Știu cât de îngrozitoare e o despărțire.

— Încetează acum, Soph, zice Charlie. Văd expresia asta pe chipul tău și nu ne pare rău pentru ea.

Bunica trece pe lângă noi și ne face semn să tăcem, spunându-ne să ne așezăm la masă.

— Deci crezi că bunica o să facă un panou de întâlniri și pentru ea? întreabă Olivia mai târziu, în timp ce așază farfuriile pe masă.

Sunt în urma ei cu tacâmurile.

— Habar n-am! zic.

Ne mutăm la masa auxiliară pe care a scos-o bunica săptămâna trecută și pe care eu, Olivia, Charlie, Sara, Graham și Jake am revendicat-o. Jake o numește UPDMM (Un Pas Depărtare de Masa cea Mare) spre deosebire de MC (Masa Copiilor) și ȘSSÎ (Șirul Scaunelor cu Spătar Înalt).

În cele din urmă, mătușa Patrice observă scaunul de bar liber de lângă blatul de bucătărie.

— Unde-i Mary Jo? întreabă ea.

Toți cei de la UPDMM se opresc din ce făceau și ridică privirile.

Mătușa Maggie Mae se răsucește pe scaunul ei.

— S-a trezit simțindu-se rău, așa că i-am spus să stea acasă și să se odihnească. O să fie ca nouă în cel mai scurt timp.

— Oare chiar crede că poate păstra vreun secret în familia asta? șoptește Sara.

— Subestimezi faptul că tuturor le e frică de mătușa Maggie Mae. Cu toții vorbim despre asta, însă nu în fața ei, adaugă Jake.

Graham încuviințează în tot acest timp.

Fac pariu că nici măcar bunica nu spune nimic.

Iar acum îmi pare și mai rău pentru Mary Jo. Chiar dacă la început am urât atenția de care am avut parte odată cu panoul de întâlniri, nu pot nega faptul că așa m-am apropiat mai mult de familia mea într-o manieră ciudată. Mi se pare destul de drăguț că atâtea persoane se preocupă de fericirea ta. Și e posibil ca Mary Jo să rateze așa ceva.

***

Bineînțeles că familia rămâne după prânzul bunicii ca să vadă cine mă duce la hochei.

Ei bine, toată lumea cu excepția mătușii Maggie Mae și a anturajului ei.

— Mâine lucrez până târziu, zice unchiul Ronnie. Cineva trebuie să mă pună la curent cu momentul când vine să o ia la întâlnire, ca să nu-l ratez.

Charlie stă lângă Graham. Se apleacă spre mine și zice:

— Meciurile astea de hochei durează cam două ore. Dacă începe la trei, atunci meciul se va termina pe la cinci. Și de la sală până aici e un drum de vreo 20 de minute cu mașina.

Graham ridică o mână.

— Asta dacă nu renunță la jumătate, așa cum a făcut aseară. Credeam că o să aștepte măcar până la sfârșitul filmului înainte de a-i da papucii tipului.

Jake a câștigat pariul de aseară – doar pentru că a auzit *cină,* și nu *film* – și s-a lăudat în fața tuturor toată ziua cu asta. Charlie și Graham sunt hotărâți să-l învingă diseară.

Mă dau mai aproape.

— Vreți un pont? Mătușa Camille a ales, probabil, pe cineva cu bun-simț, așa ca nu prevăd să plec devreme.

Charlie și Graham zâmbesc în timp ce-și strecoară numele la orele 17:25 și 17:30.

— Dar îmi datorați jumătate dacă câștigați, zic înainte de a mă îndepărta.

— Hei, țipă unchiul Ronnie din cealaltă parte a camerei. Aveți ceva informații despre care noi nu știm?

Charlie scutură din cap.

— Te rog! Sophie e greu de citit. Nu știi niciodată ce o să facă la întâlnirile astea.

Mă întorc spre unchiul Ronnie și ridic din umeri.

— E ceva adevăr în asta.

Wes își face apariția înainte de ora stabilită pentru întâlnire.

— Bună, zic eu în momentul în care se oprește lângă mine și Olivia.

El dă din cap spre mine.

— Bună.

Înainte de a mai spune ceva, sună soneria și liniștea se lasă peste toți cei adunați.

— Chestia asta devine ridicolă, oameni buni, zic în timp ce-mi croiesc drum printre membrii familiei ca să ajung la ușă.

Câțiva se înghesuie ca să-și plaseze pariul.

Deschid larg ușa și sunt surprinsă să văd în partea cealaltă un chip cunoscut.

— Bună! zic cu entuziasm.

— Bună, zice Wyatt în timp ce intră pe ușă și mă îmbrățișează scurt.

L-am cunoscut pe Wyatt vara trecută, când mătușa Camille ne-a târât pe toți să o ajutăm cu treaba aia cu adopția de animăluțe de companie.

Eu și Wyatt am îmbăiat toți câinii înainte de începerea evenimentului, pentru ca ei să aibă cele mai mari șanse să fie adoptați.

E un tip de treabă și avem cel puțin un lucru în comun – incapacitatea de a o refuza pe mătușa Camille –, însă, în mare, sunt liniștită că această întâlnire o să-mi rezerve foarte puține surprize.

— Stai! Fault! strigă unchiul Michael. Ei deja se cunosc. Prin urmare asta nu poate fi o întâlnire pe nevăzute.

Mătușa Camille se grăbește să vină în față.

— Greșit. Ea n-a știut că o să iasă cu el în seara asta. Și tocmai asta e definiția unei întâlniri pe nevăzute.

Eu și Wyatt doar ne uităm la ei. Au luat-o cu siguranță razna și e abia 14:30.

— Ne-am întâlnit doar o singură dată înainte, zice Wyatt. Chiar nu ne cunoaștem.

Ridic mâinile.

— Dacă nu plecăm acum, vom rata începutul meciului. Și, din moment ce n-am mai fost la un meci de hochei, *chiar* nu vreau să se întâmple asta. Ne vedem cu toții mai târziu.

Îl apuc pe Wyatt de mână și îl trag prin ușa deschisă.

— A, și nu mă așteptați. E posibil să ne oprim la o înghețată în drum spre casă.

Le fac cu ochiul lui Charlie și lui Graham.

Unchii mei se strâng laolaltă și încep să șușotească îngrijorați.

Mătușa Camille flutură din mână de pe verandă și zice:

— Ne vedem cu toții acolo!

— Vine cu noi? îl întreb pe Wyatt în timp ce ne îndreptăm spre mașina lui.

Wyatt privește înapoi peste umăr, apoi la mine. Are tenul foarte palid, așa că nu poate ascunde ușoara roșeață care i se răspândește de-a lungul obrajilor.

— Habar n-am. M-a întrebat dacă vreau să te duc la meci și am zis că da. Apoi mi-a dat niște bilete. Asta-i tot ce știu.

Stăm de vorbă pe drumul către sală. El merge la același liceu cu Olivia, Charlie și Wes, însă nu-i cunoaște bine, pentru că liceul e foarte mare. Mi-e greu să-mi imaginez așa ceva, pentru că liceul meu e atât de mic. Stăm de vorbă despre ultimul an de școală și despre alegerea colegiilor și, în scurt timp, am și ajuns.

Wyatt vine cu mașina la poarta destinată deținătorilor de abonamente.

— Mătușa ta ne-a dat și un permis pentru parcare, zice el.

Chestia asta mă năucește. Nici măcar nu știam că există aici o echipă de hochei. Iar acum aflu că mătușa Camille e fană înfocată a meciurilor de hochei?

După ce parcăm, ies din mașină și studiez zona cu atenție.

— De ce au toți câini cu ei?

Eu și Wyatt ne învârtim în cerc și, da, aproape toată lumea care se îndreaptă spre intrare are un câine în lesă. Câini mici. Câini mari. Și intermediari. Dintr-odată alegerea întâlnirii mătușii Camille capătă și mai mult sens.

— Habar n-am, răspunde el.

Apoi se oprește brusc și arată înspre un banner mare afișat pe partea laterală a clădirii și pe care scrie.

ADUCEȚI-VĂ POTĂILE!
Toți câinii sunt bine-veniți la meci
(Prezența stăpânilor, opțională)

— Uau, face Wyatt.

Wyatt înmânează tichetele spre a fi scanate și ne croim drum înăuntru. Zona holului e plină de mese de prezentare a veterinarilor ori a misiunilor locale de salvare a animalelor, precum și a saloanelor de toaletare a animalelor de companie. Sunt chiar și câteva animăluțe de companie disponibile spre adopție. Dacă n-aș ști că m-ar omorî mama, cu siguranță aș pleca de aici cu cineva drăguț și blănos.

Chiar înainte să intrăm prin tunelul scurt ce ne va duce la locurile noastre, o vedem pe mătușa Camille la o masă a aceluiași grup de salvare a animalelor pentru care am ajutat-o vara trecută.

Ne oprim și îi facem cu mâna.

— Nu e minunat? țipă ea din cealaltă parte a încăperii.

— E foarte interesant! strig la rândul meu, puțin îngrijorată în legătură cu volumul vocii mele.

N-ar trebui să-mi fac probleme. Totuși e imposibil să te faci auzit printre atâtea lătraturi.

Wyatt studiază biletele în timp ce ne croim drum în interiorul arenei. Muzica se aude tare și e veselă, iar crainicul anunță

strigând Parada Cățeilor pe Gheață care va avea loc la prima pauză.

— Vreți să vă ajut ca să vă găsiți locurile? îl întreabă pe Wyatt un bărbat cu un tricou cu Mudbugs.

— Vă rog, zice Wyatt, apoi îi înmânează biletele.

— A! Sunteți într-o lojă.

Bărbatul arată înspre mai multe zone pătrate chiar lângă peretele de sticlă securizată. În fiecare zonă pătrată se află un colțar și două fotolii mari și pufoase ca al bunicului.

— Sunteți în cea din mijloc. Chiar la centrul terenului.

— Bine, mulțumim, răspunde Wyatt.

Facem amândoi ochii mari unul la celălalt, apoi îl urmez către locurile noastre.

Fiecare zonă e închisă cu un mic perete de cam aceeași înălțime cu colțarul, cu doar o mică deschizătură pentru a te putea strecura înăuntru. E și o măsuță de cafea, pe care se află o tavă cu două sticle de apă.

Wyatt merge până la peretele de sticlă securizată și zice:

— Foarte mișto. Ca și cum am fi pe gheață.

Ridic un bilet lipit de sticlele de apă, pe care scrie *Bucurați-vă de meci! Cu drag, mătușa Camille.*

— Presupun că dacă există un fel de a vedea primul tău meci de hochei, ăsta este, zic cu un zâmbet.

E frig, mult mai frig decât mă așteptam, și nu pot opri frisonul care-mi străbate trupul.

Wyatt își scoate jacheta și mi-o pune pe umeri.

— Nu, îți va fi prea frig fără jachetă, zic, încercând să i-o dau înapoi.

El îmi împinge mâna ușor.

— Am cămașă cu mânecă lungă pe sub pulover. Sunt în regulă.

Strâng jacheta mai bine și mă așez pe un fotoliu. Loja e faină, însă e un loc prea mare doar pentru noi. Mă uit spre mulțimea de chipuri – umane și canine – care se înalță în spatele nostru pe locurile obișnuite și mă simt de parcă m-aș afla într-un acvariu.

— Simt că vom fi la fel de urmăriți ca meciul, spun.

Wyatt se întoarce pentru a privi în sus către tribune.

Chiar atunci mătușa Camille intră în lojă.

— Deci? zice ea.

Nu știu sigur dacă se referă la lojă sau la cei patru cățeluși pe care-i are în brațe.

— O, doamne! Uite ce adorabili sunt! țip eu. Îi iau unul din brațe și îmi îngrop nasul în blănița lui.

Ea îi dă lui Wyatt pe ceilalți trei cățeluși, apoi gesticulează spre o altă femeie, ale cărei brațe sunt la fel de pline.

— Adu-i aici, Donna!

Donna dublează numărul de cățeluși din loja noastră. Ei se cațără pe mobilier, dărâmând sticlele de apă și rostogolindu-se unii peste alții pe covor.

— Eu și Donna o să strângem semnături în timpul meciului pentru a renova parcul pentru câini, așa că acești puiuți cu blăniță trebuie să stea undeva.

— A, bine, spun eu.

Un cățeluș îi roade șireturile lui Wyatt, în timp ce altul stă atârnat pe blugii mei.

— Ține-ți poarta închisă și totul va fi bine, zice mătușa Camille, apoi ea și Donna își iau tălpășița.

— Ar fi trebuit să ne așteptăm la asta, zice Wyatt.

— Cu siguranță, răspund.

Cățelușii explorează mica zonă pătrată și amândoi observam că unul a făcut deja pipi pe covor.

— Crezi că pot fugi? întreabă el.

Ridic din umeri.

— Poate ar trebui să-i ajutăm?

Glumesc doar pe jumătate.

Exact în momentul în care eu și Wyatt reușim să ne facem loc ca să ne așezăm, o aud pe Olivia țipând de undeva din spatele nostru:

— Soooopppphhhieeee!

Mă întorc și analizez fiecare rând, până o găsesc. Sunt tocmai sus, practic în cel mai îndepărtat loc de noi.

Ridicându-mi un braț, îi fac cu mâna și ea mă salută la rândul ei. Mă așteptam să-i văd pe Charlie și pe Wes, amândoi zâmbind și făcându-mi cu mâna de pe scaunele lor, însă nu mă așteptam să-i văd și pe Sara, pe Graham și pe Jake.

— Acolo sus sunt cei din familia ta? întreabă Wyatt.

Mă întorc spre el.

— Da. Habar n-am avut că vor veni toți. Chestia asta cu întâlnirile a ajuns într-un punct foarte ciudat, în care familia mea pare extrem de interesată.

Wyatt râde și se așază lângă mine.

— Cred că e fain să ai o familie mare. A mea nu umple nici măcar masa din sufragerie.

Luminile se estompează și un reflector luminează suprafața gheții, scoțând în evidență o fată, într-o rochie roșie elegantă și patine, care cântă imnul național.

Fix când termină de cântat, Olivia zice:

— Bună!

Mă răsucesc pe fotoliu. Membrii familiei mele stau la poarta lojei, părând la fel de nerăbdători să intre, precum sunt cățelușii să iasă. Wes stă în spatele grupului, de parcă n-ar ști ce caută acolo.

Probabil că și Wyatt le descifrează expresiile, pentru că spune:

— Vreți să stați cu noi aici?

Oricine l-ar auzi și-ar da seama că e doar amabil, însă ei sar imediat înăuntru.

Charlie se trântește pe un fotoliu cu un cățeluș în poală.

— Frate, așa trebuie să urmărești meciurile astea.

Graham și Jake stau sprijiniți de perete, astfel încât să poată vorbi cu fetele din loja vecină. Sara și Olivia stau pe podea, cu toate că acel covor arată cam îndoielnic și, în câteva secunde, amândouă sunt acoperite de cățelușii.

N-am mai urmărit niciodată un meci de hochei, nici măcar la televizor, așa că îmi petrec un timp egal în timpul primei reprize privind jocul de pe gheață și asigurându-mă că niciun cățel nu scapă. E greu să nu fii hipnotizat de acțiunea care are loc chiar în fața ta… atât cât se poate, în timp ce dojenim și opt cățelușii neastâmpărați.

Crainicul strigă:

— Superioritate numerică! și toată lumea aclamă.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

Wyatt deschide gura să răspundă, însă Jake se trântește lângă mine.

— Numărul 23 din cealaltă echipă e pe bancă acum pentru că l-a accidentat pe altul, deci asta înseamnă că noi avem mai mulți jucători pe gheață decât ei, zice el.

Graham se așază pe podea în fața mea și ia trei cățeluși în poală.

— E cel mai bun moment să încercăm să marcăm.

Jucătorii se izbesc de peretele de plexiglas și suntem la câțiva centimetri de acțiune. Mulțumită comentariilor lui Jake și Graham, am acum cunoștințe elementare despre superioritate numerică, simulări și contraatac.

Wyatt se apleacă pe după Jake și zice:

— Mă duc până la toaletă. Când mă întorc, vrei să iau ceva de la standul cu gustări?

Jake spune:

— Floricele de porumb!

Eu îi dau un cot într-o parte.

— Ce e?

Mă uit urât la el.

— Nu vreau nimic, Wyatt. Mulțumesc!

Wyatt încuviințează și părăsește loja. Jake începe o conversație foarte tehnică cu Graham despre o penalizare pe care tocmai a primit-o Mudbugs, iar eu mă las să alunec pe fotoliu și mă mut mai aproape de Wes. El abia dacă e în interiorul zonei noastre, așezat pe brațul fotoliului, cu ochii ațintiți pe teren.

— Bună, zic.

El îmi aruncă o privire rapida și spune:

— Frumos meci! zic cu mult prea mult entuziasm.

El încuviințează.

— Mda, până acum am avut un sezon bun.

— Păi, eu sunt la jumătatea întâlnirilor, zic în lipsa de altceva.

Nu știu ce a crezut când a văzut brățara, însă vreau să știe că tot nu mă împac cu Griffin.

Se uită la mine și nu-i pot descifra expresia.

— Știu că vei fi fericită când lucrurile se vor întoarce normal.

Ridic din umeri.

— Nu știu. Nu așa mă așteptam să-mi petrec vacanța, însă trebuie să recunosc că lucrurile au fost mai bune decât mi-am imaginat.

Simt că vorbesc codat. De ce nu pot fi la fel de directă cum a fost el în mașină cu Charlie? *Mai bine stau degeaba cu voi trei decât să fac ceva cu Griffin.*

— Mda, sunt sigur că Griffin și-a dat deja seama că a făcut o greșeală prostească.

Înainte de a-l lămuri pe Wes, Mudbugs înscrie și sala explodează. Majoritatea suporterilor arunca pe gheață cu niște languste mici și roșii din plastic, apoi niște puști simpatici pe patine le adună pe toate cu niște lopeți aproape la fel de mari ca ei.

Wyatt se așază lângă mine.

— Se pare că m-am întors la timp, zice el, făcând semn cu capul spre teren.

Wes se ridică și se mută pe canapea lângă Charlie, Jake și Graham.

— Îmi pare rău că am fost invadați, zic.

Chiar îmi pare rău. Nu-i corect față de Wyatt.

El ridică din umeri.

— E-n regulă. Era oricum loc și pentru ei.

Mătușa Camille apare exact la sfârșitul primei reprize.

— O, ce bine! Asta simplifică lucrurile, zice ea când vede ce de lume s-a strâns în loja noastră.

Acum intru în panică ori de câte ori vreo rudă care mi-a aranjat o întâlnire zice ceva ce nu înțeleg.

— Ce anume va simplifica lucrurile?

— Fiecare cățeluș are o persoană! E mult mai ușor la defilare.

Pe gheață, stăpânii animăluțelor se aliniază împreună cu câinii lor. În difuzoare se aude piesa *Who Let the Dogs Out?*[14] și câinii o iau razna de fiecare dată când se aud lătraturile de la refren.

Mătușa Camille începe să ne împartă niște lese. Fiecare să aleagă un cățeluș și să mă urmeze!

— Ce se întâmplă? întreabă Olivia.

Graham face ochii mari de tot.

— Mergem pe gheață cu câinii ăștia?

— Și dacă vreunul din ei face caca? întreabă Charlie.

Wes râde.

— Presupun că, dacă-i al tău, trebuie să faci curat.

Mătușa Camille ne conduce până la o ușă alăturată lojei și o ține deschisă în timp ce ne îndreptăm spre suprafața de gheață. N-am mai mers pe gheață și abia apuc să fac doi pași că și

[14] *Cine a dat drumul câinilor?* (Baha Men, 2000) *(N.t.)*

alunec. Brațele mi se agită în aer, încercând să găsească ceva de care să se agațe, însă fără folos. O iau la vale.

Foarte puțin înainte de a mă face de râs, cineva mă apucă de talie și mă ridică în picioare. Mă aștept să fie Wyatt, însă e Wes.

— Târăște-ți picioarele în loc să încerci să mergi normal, zice el, apoi îmi dă drumul.

Dar încă nu mi-am recăpătat echilibrul și încep iarăși să o iau la vale.

Mâinile lui se fixează pe șoldurile mele, ținându-mă imobilizată pe gheață.

— Dacă îți dau drumul, o să cazi? întreabă el.

Îmi țin răsuflarea.

— Cred că acum mă descurc.

El șoptește:

— Ține minte: îți târăști picioarele, nu mergi normal.

Apoi pleacă de lângă mine.

Îi urmez sfatul și merg târându-mi picioarele către linia de start, cu inima bătându-mi cu repeziciune. Sara țipă:

— Ia uitați-vă la blănosul ăla mititel și drăgălaș îmbrăcat în costum de langustă!

Olivia se duce lângă ea și încep să scoată exclamații de genul *ooh* și *aah* privind la ceilalți câini, în timp ce eu mă rog ca picioarele să nu mi-o ia din nou la vale. Cățelușei mele nu pare să-i placă senzația de rece, așa că stă așezată pe picioarele mele. Asta nu mă ajută deloc.

Wyatt vine lângă mine în timp ce ne croim drum în jurul patinoarului.

— E totul în regulă? întreabă el.

Încuviințez repede din cap, sperând ca obrajii să nu mi se fi înroșit prea tare. Lătratul răsună pe gheață și trecem pe lângă mai multe pete galbene.

În cele din urmă, terminăm defilarea în jurul patinoarului, aparatul de lustruit gheața mergând încetișor în urma noastră, și ne întoarcem în lojă cu puțin înainte ca meciul să se reia. Ori de câte ori un jucător de la Mudbug lipește fața unui adversar de peretele de sticlă din fața noastră, Graham și Jake lovesc în geam. Bieții tipi sunt izbiți din ambele părți.

Fac efortul ca, în timpul celei de-a doua reprize, să rămân lângă Wyatt. Încercăm să vorbim despre acțiunea din fața noastră – despre câinii care latră și fanii care strigă „Ești varză”

ori de câte ori cealaltă echipă pierde pucul, însă simt că purtăm o bătălie pierdută din start. Sunt mai degrabă atentă la mișcările din lojă ale lui Wes, decât la ceea ce spune Wyatt, aflat chiar lângă mine.

Când ajungem la a doua pauză, simt că meciul durează de prea mult timp.

— Cu ce vor egala distracția din prima pauză? întreabă Sara.

E din nou așezată pe podea, acoperită de cățeluși, și știu că încearcă să-și dea seama cum să ia unul acasă.

Un bărbat patinează pe gheață imediat ce jucătorii au plecat la vestiare. Poarta un smoching și ține un microfon în mână, iar vocea sa răsună în toată sala.

— Doamnelor și domnilor, a sosit clipa!

Melodia *Kiss Me* începe să se audă în difuzoare și niște inimi roșii încep să sară pe ecranul imens ce stă atârnat deasupra patinoarului. Mi se strânge stomacul.

— E momentul Camerei Sărutului! strigă crainicul.

Camera se oprește asupra unui cuplu mai în vârstă, iar aceștia zâmbesc și fac cu mâna, apoi se apleacă unul spre celălalt pentru un sărut scurt. Camera se mută din nou spre mulțime, oprindu-se asupra unui cuplu ce pare jenat. Se ciocnesc cap în cap și încep să râdă.

Alte câteva cupluri se sărută și melodia se sfârșește, însă crainicul zice:

— Avem un cuplu foarte special cu noi în seara asta! Sophia și Wyatt!

Și apoi, *o, Doamne,* apărem noi pe marele ecran.

— Sunt la prima lor întâlnire! Să sperăm că nu-i prea devreme pentru primul sărut!

Vreau să intru într-o gaură de șarpe și să mor. Oamenii din tribune strigă la noi să ne sărutăm și toți cei din loja noastră râd și ne fac poze. Ei bine, toți în afară de Wes. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc cât de mult mi-am dorit să mă sărute alaltăieri-seară.

— Ei bine, ce crezi? întreabă Wyatt.

Obrajii lui sunt de un roșu-aprins.

Mă uit la Wes și privirile noastre se întâlnesc. Apoi el părăsește loja.

Mă uit din nou la Wyatt și încuviințez, fără să știu ce să fac. El se apleacă. Chiar înainte ca buzele sale să le atingă pe ale mele,

întorc ușor capul și gura lui atinge ușor colțul gurii mele. E o mișcare rapidă și, probabil, nimeni, în afară de noi doi, nu știe că acesta nu e un sărut adevărat. Mulțimea se dezlănțuie.

Ne îndepărtăm unul de celălalt și, din fericire, imaginea noastră nu mai e proiectată pe ecran.

— Chestia asta a fost foarte ciudată, șoptește el.

Râd.

— O s-o omor pe mătușa Camille, zic.

Pe gheață, niște puști încearcă să bage pucul în poartă de la linia de centru pentru un premiu. Studiez tribunele din spatele nostru, să văd dacă Wes s-a întors la locul lui. Mor de curiozitate să-i văd reacția.

Însă a plecat.

***

Charlie aproape că ne împinge în mașină imediat ce se termină meciul.

— Suntem la o diferență de jumătate de oră de estimarea mea, strigă el. Mișcați-vă, oameni buni!

— Unde a dispărut Wes? întreabă Olivia.

— A zis ca s-a întâlnit întâmplător la standul cu gustări cu niște tipi pe care-i cunoștea. Cred că se duceau la o petrecere, răspunde Graham.

Dezamăgirea mă străpunge ca un pumnal. Asta e tot? Sau e din cauza sărutului despre care probabil crede că s-a întâmplat, deși nu a fost chiar așa? Scutur din cap pentru a-mi limpezi mintea, apoi eu și Wyatt le facem cu mâna celorlalți.

După ce ne urcăm în mașina lui, Wyatt se întoarce să mă privească înainte de a porni motorul.

— Întâlnirea asta a fost cam ciudată, nu?

Scot un hohot de râs, liniștită că a detensionat atmosfera.

— Da. Meciul a fost mișto, însă am simțit că era atâta presiune în lojă. Apoi au venit și cei din familie. Îmi pare foarte rău!

El zâmbește și pornește mașina.

— E-n regulă. Să nu mi-o iei în nume de rău, însă știu că ai fi preferat să mergi la întâlnirea asta cu Wes.

Rămân cu gura căscată.

— Ce vrei să… Eu și Wes suntem doar… prieteni.

S-a terminat cu discreția.

— Mi-am dat pur și simplu seama că se petrece ceva ciudat cu voi. Păreai foarte interesată de ce făcea el și se pare că și el era la fel de interesat de tine.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu o parteneră mai bună pentru tine.

El râde.

— E-n regulă. Serios. Jake mi-a explicat ce s-a întâmplat cu tine săptămâna asta. Hai să spunem doar că mă bucur că familia mea e mică.

Stăm de vorbă tot restul drumului până parcăm pe strada bunicii. Charlie a stat în coada noastră tot drumul de întoarcere; i-am zărit camioneta ori de câte ori făceam un viraj și acum îl vad în oglinda laterala gesticulând furios înspre casă. O privire aruncată la ceas îmi arată ca mai am patru minute ca să intru, altminteri pierde pariul.

Wyatt parchează mașina în fața casei bunicii, însă îi fac un semn înainte de a opri motorul. Pare surprins, dar își revine repede.

— Jake ți-a spus și despre pariuri? îl întreb.

— Păi, nu, n-a menționat partea asta.

Îl pun repede la curent, iar el pare să nu-și mai găsească vorbele.

— Suntem chiar la limita de timp a lui Charlie. Vrei să-l faci să transpire puțin?

El râde.

— Absolut.

În cele din urmă, deschidem ușile și coborâm.

Charlie se plimbă prin curte.

— Ești cam la limită, Soph, șoptește el.

Eu și Wyatt mergem în pas lejer pe aleea din față. Înainte să ajungem pe verandă, ușa se deschide, și unchiul Sal împreună cu Graham se zgâiesc la noi.

— Trebuie să ajungi în casă ca să anunțe câștigătorul? șoptește Wyatt.

Încuviințez din cap.

— Încă un minut și ceva și unchiul Sal câștigă pariul de azi.

Wyatt își înlănțuie brațul de al meu.

— Charlie arată de parcă e gata să cedeze nervos. Hai să urcăm treptele *foarte* încet.

Trecem pragul înainte ca limita de timp a lui Charlie să se sfârșească și ne ajunge din spate urletul de bucurie al lui Charlie. Unchiul Sal își aruncă brațele în aer și se întoarce în bucătărie.

Ceilalți membri ai familiei au până la urmă decența de a mă lăsa să-mi iau rămas-bun de la Wyatt în liniște. Se duc în casă, bombănind în legătură cu foaia de pariuri.

Wyatt se apleacă și mă îmbrățișează scurt și prietenește.

— Succes cu Wes!

Râd și spun:

— Suntem doar prieteni. Serios!

El mă privește neîncrezător, iar eu roșesc. Apoi pleacă, salutându-mă cu mâna.

Abia a ieșit pe ușă, că îl și aud pe unchiul Bruce strigând din bucătărie:

— Soph, ce părere ai dacă îți mai aranjăm niște întâlniri?

Mă îndrept spre bucătărie și văd mai multe persoane adunate în jurul panoului.

Mătușa Maggie Mae aranjează întâlnirea de mâine; am hotărât că există o mare probabilitate să folosesc cardul „scapă de întâlnire”.

— De ce? întreb.

Nu pot să citesc ce scrie pe panou din cauza unchilor mei. Însă până la urmă se dau la o parte.

E posibil ca afară să fie frig,
însă focul ar trebui să te încălzească!
16:00

Pe masa de lângă panou e un mic coș cu batoane de ciocolată, biscuiți cu graham și bezele mari și pufoase.

— Chestia asta nu-mi spune prea multe, spun și mă uit cu atenție în jur.

N-o văd pe mătușa Maggie Mae pe nicăieri sau măcar pe vreun alt membru al familiei ei.

— Mda, ar trebui să folosești cardul. Folosește-l acum, zice Olivia. De ce începe întâlnirea asta la ora patru după-amiază? Ceva e ciudat aici.

Bunica scutură deja din cap.

— N-o face, Sophie. Măcar vezi pe cine a ales! Care mai e distracția, dacă anulezi cu o zi înainte?

Mă răsucesc pe călcâie și o privesc în față.

— Pentru că nu vreau sub nicio formă să ies cu cel ales de mătușa Maggie Mae.

Nu pomenesc nimic de faptul că, oricine ar fi cel care vine să mă scoată în oraș, el este probabil ales de una dintre Maleficele Jo, și nu de mătușa Maggie Mae.

— Poți anula întâlnirea mâine-dimineață. Nu lua nicio decizie în seara asta, zice ea, apoi pleacă din bucătărie, înainte să apuc s-o contrazic.

Unchiul Ronnie scoate o bucată albă de hârtie plină de pătrate goale. Se uită la panou, apoi la foaia de pariuri.

— Aleg intervalul de la 16:00 la 16:15. Îmi place să pariez la sigur.

Fug sus și o sun pe mama. N-am prea mai vorbit cu ea sau cu Margot, însă știu că au multe lucruri să-mi spună.

Ea răspunde la al doilea apel.

— Bună, mama! Ce face Anna?

— La fel. Îi monitorizează nivelul de oxigen.

Pare obosită.

— E ceva normal?

— Pentru un bebeluș prematur, da, e normal.

— Și Margot?

Ezită o secundă, apoi zice:

— Este bine. Tot foarte slăbită. Amețește când depune efort, așa că încercăm să o convingem să stea cât mai mult la odihnă.

— Asta nu sună bine.

— E doar nerăbdătoare, mă asigură mama. A promis s-o lase mai moale.

Mai stăm de vorbă câteva minute, apoi mama spune:

— E timpul să merg să văd ce face Anna. O să-i fac o poză și ți-o trimit.

— Bine, dacă poți, sărut-o pentru mine.

— Bineînțeles, zice mama, apoi închide.

Ezit o clipă, înainte de a mă duce jos. N-am cum evit senzația că lucrurile nu sunt atât de bune pe cât vrea ea să cred.

Luni, 28 decembrie
Întâlnirea aranjată nr. 7: Alegerea mătușii Maggie Mae

N-ai spune că o pepinieră poate fi aglomerată în prima luni de după Crăciun și ai avea dreptate. Oricât încercam eu și Olivia s-o convingem să nu deschidă, bunica e hotărâtă să se țină de program.

Doar jumătate dintre angajați sunt la serviciu și stau pur și simplu, așteptând să facă ceva. Eu și Olivia suntem la casă, rugându-ne să vină vreun client ca să ne salveze din plictisul în care am căzut.

Bunica intră pe ușă.

— Azi toate statuile de grădină sunt la jumătate de preț. Din fericire, putem scăpa de toți piticii ăia urâți pe care i-a cumpărat bunicul vostru de la agentul ăla de vânzări când am fost plecată din oraș.

— Chestiile alea sunt hidoase. Nu cred că putem scăpa nici gratis de ele, zice Olivia.

Mă uit la Olivia.

— Fac pariu că pot vinde mai mulți decât tine. Ea ridica o sprânceană.

— S-a făcut.

Bunica se lovește cu degetul arătător în bărbie.

— Păi, am un card cadou în plus la Superior Grill. Ce ziceți dacă-i dau 25 de dolari cui vinde mai mulți?

Eu și Olivia batem cuba. S-a făcut.

Două ore mai târziu, sunt la conducere. Cu o vânzare.

Olivia se străduiește chiar acum să-i vândă unul unui bătrân care a venit să cumpere îngrășământ.

— Domnule Crawford, unul dintre piticii aceștia frumoși ar arăta adorabil în grădina dumneavoastră! zice ea cu prea mult entuziasm.

El se uită ca o căprioară surprinsă în lumina farurilor mașinii. Nu vrea sub nicio formă chestia aia urâtă, însă e mult prea drăguț s-o refuze pe Olivia. Mai ales că e atât de insistentă.

În cele din urmă îl convinge și face un mic dans al victoriei când acesta ia statuia sub braț.

— Suntem la egalitate acum! zice ea.

— Mda, însă e foarte posibil să fie ultimul client pe ziua de azi.

— Atunci ar trebui să ne petrecem timpul cu înțelepciune – analizându-i pe tipii care lucrează aici. Bunicul trebuie să aleagă pe cineva pentru petrecerea bunicii și aceștia sunt, practic, singurii pe care-i cunoaște.

Chestia asta mă face să revin la realitate. Am fost atât de îngrijorată în legătură cu cine alege bunica pentru petrecerea de Revelion, încât nu m-am gândit deloc la petrecerea propriu-zisă. Așa că-l studiez cu mare atenție pe fiecare tip care trece pe lângă noi.

Și, pentru că azi lucrăm cu personal redus, nu sunt prea multe opțiuni.

— Randy, Jason, Chase și Scott sunt singurii prezenți și doi dintre ei sunt căsătoriți. Pe deasupra, sunt foarte sigură că Chase are probleme cu legea, spun eu. Va trebui să vorbești cu bunicul. Vezi dacă are nevoie de ajutor ca să aleagă pe cineva.

— Toată familia va veni la petrecerea bunicii. Probabil că nici nu va trebui să stai cu tipul ăla.

Sunt de acord și scot programul să văd cine lucrează săptămâna următoare. Olivia se uită peste umărul meu.

— Wes și Charlie vor lucra marți, zice ea.

— Văd asta, îi răspund.

Oare știe cât de ciudate sunt acum lucrurile dintre mine și Wes?

Bărbia ei se odihnește pe umărul meu.

— Wes și familia lui sunt invitați la petrecere, așa că are sens, dacă bunicul îl alege. Însă știe, probabil, că sunteți doar prieteni.

Mda, habar n-are că mie îmi stă mintea la Wes. Poate că-i mai bine să nu pomenesc că era să ne sărutăm.

— Îți faci griji în legătură cu seara asta? întreabă ea.

— Puțin. E vorba de mătușa Maggie Mae. Adică de ce a pus întâlnirea la ora 16:00?

Ea se învârte cu scaunul, iar eu ametesc doar privind-o. Clopoțelul de la ușă sună și ridicăm amândouă privirile, încântate că e posibil să avem un client. Însă nu-i un client. E Drew, iubitul Oliviei, iar Seth e împreună cu el.

— Pare aglomerat azi, zice Drew, apoi râde. Eram în apropiere și ne-am gândit să trecem să vă vedem.

Seth se sprijină de tejghea.

— Bună! Ce mai face sora ta?

— E bine, zic. Și nepoata mea.

Seth se dă mai aproape de mine.

— Excelent. Mi-am făcut griji când mi-ai spus ce s-a întâmplat.

— Mda, și eu.

E o pauză stânjenitoare.

— În fine, anunță-mă dacă ai timp liber cât încă mai ești pe aici, zice el.

Aștept să mă năpădească entuziasmul – sau măcar puțină roșeață în obraji –, însă nimic.

Cred că-și dă seama că i-am dat papucii, fiindcă adaugă:

— Dar știu că ai multe de făcut.

Sunt ușurată. Seth e de treabă și aș fi fraieră să nu mă gândesc la o altă întâlnire cu el. Însă, dacă m-ar presa, cred că răspunsul meu ar fi negativ și nu știu de ce sau ce înseamnă acest lucru.

— Poate ieșim toți din nou în oraș când se termină cu întâlnirile, zice Drew. Olivia a zis ca n-o mai lasă pe Sophie să dispară, așa că se pare că vom merge la Minden. Seth poate veni cu noi.

Nu-i prima oară când pomenesc de asta și brusc nu mai pot suporta:

— Dar n-am dispărut.

Olivia mă privește amuzată.

— Ne-am trimis mesaje, însă n-am mai petrecut timp împreună de luni bune. Charlie zice și el același lucru. Nu vrei niciodată să vii aici și, de câte ori am pomenit că venim noi acolo, ai găsit o scuză jalnică. Nu te las să scapi așa ușor după ce te întorci acasă.

Face un semn cu degetul între ea și Drew.

— Te-ai pricopsit cu noi.

Apoi arată spre Seth.

— Și e posibil să te fi pricopsit și cu el.

Ei râd și Seth zice:

— Mulțumesc că ne-ați pus într-o situație jenantă!

Eu încă încerc să înțeleg ce a spus ea.

Drew și Seth se pregătesc să plece și Olivia îl conduce pe Drew până la ușă. Îl trag deoparte pe Seth.

— Vreau să-ți cer o favoare, îi spun. Există vreo șansă să te conving să cumperi un pitic de grădină?

Arăt înspre înfiorătoarele statuete sprijinite de perete, iar el pare cuprins de frică la vederea lor.

— Par posedați.

— Sunt inofensivi. Eu și Olivia am făcut un pariu. N-o lăsa să te vadă până nu ieși pe ușă, altminteri îl va pune pe Drew să cumpere doi.

Câteva minute mai târziu, Seth și Drew se îndreaptă spre mașina lor, în timp ce eu și Olivia îi urmărim de pe verandă.

Seth se urcă pe locul din dreapta. Și înainte să demareze, el coboară geamul și ridică piticul.

— Poftim? Nu-i corect! strigă Olivia la el.

— Se pare că te-am întrecut cu unul! îi spun și fac un dans al victoriei.

Ne întoarcem înăuntru – eu la casă, Olivia la aranjatul piticilor rămași –, iar în câteva secunde îmi zbârnâie telefonul.

— O, nu! zic.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Olivia. E Margot?

— Nu. Am fost etichetată într-o postare și mi-e frică să mă uit la ea.

Olivia dă ochii peste cap.

— A… Eu am fost.

Eu fac ochii mari.

— Sunt chiar aici. N-ai vrut să mi-o arăți mie prima? Sau, cine știe, să mă întrebi dacă vreau s-o postezi?

Vocea mea a urcat la nivelul unui țipăt.

— Ai fi spus nu, zice cu un zâmbet imens pe chip. Și am simțit că aveam nevoie de ceva care să ne distragă atenția.

— Ce ai făcut?

Olivia ridică din umeri, apoi țipă:

— A, ia uite, vine doamna Townsend! O să cumpere de toate.

Apoi dispare, fugind după o doamnă bătrâna și scundă care vine pe aleea principală.

Trag cu putere aer în piept și îmi deschid telefonul să văd ce porcărie a făcut.

Și iată.

E o poză cu ecranul gigantic de la meciul de hochei de ieri cu comentariul: *Suficient de fierbinte pentru a topi gheața! Sper că echipa de hochei Mudbugs poate patina pe apă*! apoi sunt zece emoticoane cu flăcări. Wyatt mi-a sărutat doar colțul gurii timp de două secunde, însă poza face să pară că ne-am unit buzele pentru eternitate. Suntem încadrați de o inimă mare și roșie

proiectată pe ecranul uriaș, cu multe inimioare pe margini. Dacă Wes n-a văzut asta pe viu, cu siguranță o s-o vadă acum.

Câh!

Și exact ca în toate celelalte postări, Griffin a fost etichetat în comentarii de mai multe ori.

— Olivia! strig.

Ea flutură ușor din mână, înainte de a o trage înapoi în seră pe biata doamnă Townsend.

Aștept un mesaj de la Griffin, însă nimic.

Exact când eu și Olivia plecăm, telefonul îmi vibrează în mână. Aproape că reușesc să-l ignor, dar zăresc numele mamei pe ecran.

— Mamă?

— Bună, Sophie.

Vocea ei pare tremurătoare.

Mă prăbușesc pe treptele de la intrare și Olivia se așază lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? șoptește ea.

Țin telefonul între noi, astfel încât să poată auzi.

— A fost foarte rău astăzi, zice mama. Voiam doar să te țin la curent cu ce se întâmplă aici.

Încă n-am auzit ce s-a întâmplat și deja simt că sunt pe cale să vomit.

— Spune-mi tot.

Mama trage cu putere aer în piept.

— Saturația de oxigen a Annei e în jur de 80. Asta nu-i bine.

— O, Doamne! Deci ce au de gând să facă?

— Păi, au de gând s-o sedeze și s-o cupleze la un aparat de respirat artificial. Trupușorul ei trebuie să se odihnească pentru a căpăta putere și aparatul va respira o perioadă în locul ei.

Un hohot de plâns înăbușit se face auzit. Mă simt de parcă aș fi fost lovită în stomac.

— Sophie, pare mai rău decât este în realitate, îți dau cuvântul meu. Doctorii cred că, dacă o lasă puțin, atunci ea ar trebui să fie bine. Din fericire va fi cuplată la respiratorul artificial o zi sau doua, apoi o vor deconecta.

— Ar trebui, zic cu o voce stridentă.

Asta e cel mai bun lucru pe care-l pot spune? Că *ar trebui* să fie bine?

— Păi, pentru moment nu pot oferi niciun fel de garanție, însă par foarte încrezători.

Simt un nod în gât.

— Cum se simte Margot?

Mama trage din nou aer în piept și acum mă pregătesc pentru ce urmează.

— Ți-am spus aseară că ea e foarte slăbită și ametită. A pierdut mult sânge când a născut și nu și-a revenit cum ar fi trebuit. Are hemoglobina șase, ceea ce înseamnă foarte puțin. Probabil va avea nevoie de o transfuzie de sânge. Doctorii sunt cu ea acum, așa că ar trebui să aflăm în curând ce au de gând să facă.

Olivia mă apucă de mână. Inima îmi bate insuportabil de tare.

— Mamă, vor fi bine?

— Știu că îți spun acum niște lucruri nu prea plăcute, însă ai cuvântul meu că doctorii ne-au asigurat că e ceva previzibil. Toată lumea se așteaptă ca amândouă să treacă peste asta și speră să fie trimise, în curând, acasă. E o piatră de încercare.

Mai degrabă un munte.

— Ar trebui să vin? întreb.

— Nu, drăguțo, zice mama. Stai acolo și te țin eu la curent. După ce Margot și bebelușul sunt acasă, ne vom întoarce să-i facem o vizită. N-o poți vedea pe Anna în acest moment, iar Margot are nevoie de odihnă.

— Mă suni să-mi spui tot ce se întâmplă, da?

— Da, sigur, zice ea. A, oricât de mult mi-ar displăcea, nu cred că ne vom întoarce pentru petrecerea aniversară a bunicii. Pur și simplu nu putem pleca de aici până nu știm că totul e în regulă.

— Tata ce face? Mi-a dat câteva mesaje însă n-am prea stat de vorbă cu el.

Mama scoate un hohot înăbușit de râs.

— Îi vine să se urce pe pereți. Detestă faptul că nu poate aranja chestia asta.

Vocea ei scade până la nivelul unei șoapte.

— Tatăl lui Brad încearcă întruna să-l convingă să-și facă o asigurare.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc în momentul în care mi-l închipui pe tata înghesuit într-unul din fotoliile alea incomode de spital, în timp ce tatăl lui Brad îndrugă verzi și uscate.

— Deci se simte groaznic.

— Cam așa ceva. O să te anunț în legătură cu Margot. Nu-ți face griji, bine?

— Bine.

Când închidem, Olivia mă îmbrățișează, apoi mă ridică în picioare.

— Hai să mergem la bunica. Trebuie să ajungă cel cu care te întâlnești.

Întâlnirea din seara asta e, efectiv, ultimul lucru la care mă gândesc. N-am cum să merg. Mă îndrept spre sud, să văd ce fac Margot și Anna.

***

Sus, la etaj, îmi arunc hainele într-o geantă de voiaj. Îi aud pe toți jos, exact ca seara trecută, râzând și pălăvrăgind. Chestia asta îmi dă dureri de stomac.

Numele mamei apare pe ecran, iar eu înșfac telefonul.

— Bună! zic.

— Bună, drăguțo!

— Ce fac ele? întreb imediat.

— Doctorii cred că o transfuzie o va ajuta pe Margot să-și revină. Cu toate că-mi doresc să nu aibă nevoie de transfuzie, mă bucur că pot face ceva ca să se simtă mai bine.

Nu-mi place asta. Simt că totul se destramă.

— E doar o altă piatră de încercare. Te voi ține la curent. Oricât de înfricoșător sună, transfuzia nu va dura mult. Anna pare să se odihnească așa cum trebuie. Îi vor verifica nivelul de oxigen mâine-dimineață. Mâine va fi o zi mai bună.

Vorbesc cu mama alte câteva minute, apoi ea încheie convorbirea.

Da, nu mai e de așteptat până mâine.

Caut sub pat în momentul în care aud bufnitura cuiva care aruncă la coșul de baschet în curtea de alături. Mă strecor până la fereastră și iată-l stând pe alee. Wes e în blugi și hanorac și arată foarte bine. Nu aruncă la coș, doar bate mingea în timp ce privește în stradă.

La ce se uită?

Indiferent cât de tare îmi lipesc fața de fereastră, tot nu văd la o distanță mai mare de trei metri în fața lui. Sunt gata să renunț și să mă întorc la împachetat, când o mașină parchează pe alee.

Wes merge până la geamul din dreptul șoferului și se apleacă. Nu pot vedea cu cine stă de vorbă și asta mă macină. Stă așa câteva minute, apoi se îndreaptă și se duce la locul din dreapta. Chiar înainte de a urca ridică privirea spre fereastra mea. Mă las la podea.

Număr până la zece. Încet. Apoi mă ridic destul de mult pentru a privi pe fereastră. Zăresc șoferul exact înainte ca mașina să dispară din raza vizuală.

E Laurel.

Mă las să alunec din nou jos și mă sprijin de peretele de sub fereastră. El pleacă cu Laurel.

— Sophie! zice Olivia, apărând în cameră. E patru fără zece. Ai de gând să cobori?

Am nevoie de un efort supraomenesc ca să mă ridic.

— Am terminat cu asta. Mă duc să văd ce fac Margot și Anna.

Olivia se uită la geanta din mâna mea.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. E posibil să stau acolo până se termină vacanța. Nu m-am hotărât.

Adun toate hainele de pe podea și le vâr în geantă.

— Bine. Ai de gând să le spui celorlalți? Sau pur și simplu pleci?

Nu-mi scapă tonul vocii ei. Crede că sunt nepoliticoasă sau rece sau cum oi fi, însă în moment ăsta vreau doar să fiu cu părinții mei, cu Margot și cu Anna.

— O sun pe bunica de pe drum. Nu vreau să mă împiedice.

Mă opresc în drum spre ușă.

— Îmi faci un serviciu? Îmi pui geanta în mașină ca să nu mă trezesc cu vreo întrebare?

Ne uităm una la alta destul de mult, apoi îmi ia geanta și pleacă fără să mai spună ceva.

O urmez jos, încă îmbrăcată cu blugii și tricoul pe care le-am purtat azi la muncă. Părul meu e prins într-o coadă încâlcită și nu sunt deloc machiată. Trebuie să-l fac să plece pe cel cu care am întâlnire și să-mi văd de drum.

Unchiul Charlie aruncă o privire spre mine, apoi se întoarce spre Charlie.

— Du-te și schimbă-mi pariul. Aleg locul patru.

Unchiul Ronnie râde din partea cealaltă a camerei.

— Prea târziu. E deja luat.

Exact la ținanc, sună soneria și Sara se grăbește la ușă, deschizând-o larg. Toți amuțesc.

— În niciun caz, îngaimă Charlie.

În pragul ușii larg deschise stă Griffin.

Charlie face un pas în fața mea și zice:

— Nu, nu! În niciun caz! Asta nu!

Griffin face un pas înainte.

— Sophie, stai de vorbă cu mine o clipă. Dacă nu vrei să ieși cu mine, înțeleg.

— Ce se întâmplă? șoptește unchiul Sal în spatele meu. Pare un tip destul de simpatic.

Banks zice:

— E fostul iubit.

— A, răspunde unchiul Sal, tărăgănând sunetul.

Mă uit la mătușa Maggie Mae care zâmbește.

— Sophie, Griffin a luat legătura cu mine și efectiv m-a implorat să-l aleg pe el.

Bunica vine în spatele meu și mă cuprinde cu o mână.

— Nu trebuie să te duci, iubito.

Ochii lui Griffin mă imploră.

— Stai de vorbă cu mine doar câteva minute, înainte de a lua o decizie. Te rog.

Încuviințez, doar pentru că trebuie să ies din cameră, însă mă întorc în momentul în care dau să ies.

— Folosesc cardul, zic, apoi închid ușa în urma mea.

Ieșim pe verandă pentru un pic de intimitate. Când el se oprește, mă întorc cu fața la el, păstrând o distanță de câțiva metri între noi.

— Mătușa ta are dreptate, zice el. Am sunat-o pe Mary Jo s-o întreb cine îți alege întâlnirile până la sfârșitul săptămânii, iar ea mi-a dat numărul de telefon al mamei ei.

A, sigur că i l-a dat. Dintre toți verii la care ar fi putut apela, tocmai pe asta a ales-o?

— Nu pot merge la întâlnire cu tine în seara asta, zic.

Văd cum deschide gura – probabil pentru a protesta și îl întrerup înainte de a apuca să spună ceva.

— Chestia asta n-are nimic de-a face cu tine. De fapt, anulez restul întâlnirilor și merg la spital. Sora și nepoata mea nu sunt prea bine și trebuie să fiu cu ele.

— Atunci te duc eu cu mașina, spune el.

— Nu-i nevoie să faci asta, zic în timp ce cobor treptele și mă îndrept spre mașina mea.

El mă prinde din urmă.

— Ești supărată. Ar fi mai sigur să conduc eu până acolo. Apoi te poți întoarce cu părinții tăi.

Mă opresc în mijlocul aleii și mă uit la el.

— Mă duci tu cu mașina? Pur și simplu, conduci trei ore ca să-mi văd sora? După care?

Capul i se înclină într-o parte.

— Orice e nevoie. Dacă trebuie să te aștept acolo, te aștept. Sau, dacă vrei să plec, plec.

Mă uit la el câteva secunde, apoi fac semn cu capul spre camioneta lui.

— Bine.

Ne îndreptăm spre trotuar, exact în momentul în care ușa casei se deschide. Charlie și Olivia ies.

— Stai să-mi iau geanta, îi zic lui Griffin.

Mă îndrept spre mașină și mă întâlnesc acolo cu Charlie și Olivia.

— Ieși cu el? întreabă Olivia.

Capul lui Charlie pivotează înainte și înapoi între mine și Griffin.

— Nu merg la întâlnire, zic. Griffin mă duce până la spital.

Olivia tresare. Amândouă ne gândim că n-au trecut nici măcar zece minute de când s-a oferit să mă conducă ea.

Îmi iau geanta de pe bancheta din spate.

— Uite ce e, știu că te-ai oferit să mă duci, însă sunt sigură că ai alte lucruri…

— Când credeam că suntem iar cum am fost, mă respingi. Exact ca înainte.

Mă răsucesc pe călcâie.

— Poftim? *Eu* te-am respins? Faci mișto de mine?

Charlie se interpune între noi.

— Stați așa, stați așa, zice el cu mâinile întinse. Hai să nu spunem niciun lucru pe care-l vom regreta.

— Poate ar fi trebuit să spunem ceva acum doi ani când a fugit de familia ei, îi zice Olivia lui Charlie. Poate n-ar fi dispărut de tot, dacă atunci am fi dat cărțile pe față.

— O, Doamne, chiar faci mișto?

Îmi vine să țip.

Câțiva din membrii familiei au ieșit pe verandă. Bunica e la jumătatea treptelor.

— N-am fugit niciodată de familia mea, zic. N-am vrut nimic altceva decât să fiu cu tine și cu Charlie. Și cu Wes. Însă e greu să faci asta când voi v-ați izolat de mine. Habar n-ai cum era când trebuia să plec în fiecare duminică, știind că voi trei veți rămâne împreună în fiecare zi. Aveați alți prieteni, pe care eu nu-i cunoșteam. Și cluburi din care eu nu făceam parte. Și petreceri la care eu nu eram invitată. Iar voi n-ați încercat niciodată cu adevărat să mă faceți să simt că eram inclusă în chestia asta. Credeți că am dispărut? Voi sunteți cei care m-au respins.

Sunt gata să izbucnesc în lacrimi. Îmi dau seama că sunt șocați.

Griffin se plimbă de colo colo.

— Dă-mi voie să-ți iau geanta, zice el, ridicând-o de lângă mine.

— Uite cum stă treaba, nu pot să fac asta acum. Vorbim când mă întorc, spun, plecând de lângă ei.

Îl urmez pe Griffin până la camionetă, iar el se oprește în fața ușii deschise din dreapta. Înainte să mă urc, mașina lui Laurel virează pe aleea lui Wes, la doar câțiva metri în fața noastră.

Îl pot vedea în timp ce se uită la mine și la Griffin, înainte ca mașina să treacă razant pe lângă aleea lui și să dispară din raza noastră vizuală.

Mda, trebuie să plec de aici.

— Hai să mergem, îi spun lui Griffin.

Griffin ocolește prin partea din față a camionetei și urcă. Nu mă uit înapoi când părăsește aleea.

Suntem în mașină de doar zece minute și tăcerea e stânjenitoare. În cele din urmă, el întreabă:

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu. Nu prea.

— Ești pregătită să te întorci acasă acum? Știu cât ți-e dor de familia ta când ești aici.

Mă înfior. Cearta cu Olivia e încă prea proaspătă în mintea mea.

— De fapt, a fost bine pentru mine. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-au lipsit.

Și Wes.

El scoate un mormăit.

— Mda, se pare că a fost foarte distractiv, zice el sarcastic. Deci cine e tipul ăla de alături? Erai într-o poză cu el. Ați ieșit la întâlnire?

Trag cu putere aer în piept și îi dau drumul încetișor. Cum e posibil să fi fost cu Griffin timp de un an și să nu-i fi spus niciodată despre unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei?

— Am crescut împreună. Am fost prieteni de mici și e cel mai bun prieten al lui Charlie. Și, nu, n-am fost la întâlnire cu el.

Simt că ar trebui să știu tot despre Griffin, însă nu-mi dau seama ce înseamnă acea ușoară încuviințare din cap. Mă foiesc pe locul meu, tulburată de cât de familiară și, cu toate astea, cât de stranie e senzația de a fi din nou în camioneta lui.

Din fericire, pornește radioul și o melodie country alungă tăcerea.

De fapt, e una dintre piesele de care făcea mișto Olivia în timpul ultimei călătorii spre spital.

— Cântecul ăsta e ca un film desprins din realitate, zic, sperând să mai destind atmosfera.

El se uită la mine de parcă am zis cea mai mare prostie.

— Ce înseamnă asta?

Încep să-i explic, însă îmi dau seama după expresia feței că nu se prinde.

— Nu contează.

Patru piese mai târziu, începem să vorbim despre școală, singurul subiect care pare sigur și familiar.

— Am primit vești bune săptămâna trecută, spune el.

Mă răsucesc pentru a-l privi.

— Ah, da?

Aprobă din cap.

— Am primit o preadmitere la TCU[15].

Fac ochii mari.

— Asta e super! Nici măcar n-am știut că ai aplicat acolo.

---

[15] *Universitatea Creștină din Texas. (N.r.)*

Și de ce n-am știut? Am vorbit despre școli din Texas, însă n-a pomenit niciodată de TCU. Nici măcar nu se află pe lista mea.

— Mda, păi, n-am vrut să spun nimic în cazul în care nu eram admis.

— Deci acolo vrei să mergi?

— Dacă pot face rost de bani, da. Asta e prima alegere.

Alți 15 kilometri trec în tăcere.

— Ce plănuiseși pentru seara asta? întreb.

Zâmbește.

— Am ales o oră mai timpurie pentru a te duce înapoi acasă. Mă gândeam că puteam petrece ceva timp împreună acasă la tine, așa cum voiai să facem inițial săptămâna asta. Doar tu și eu. Apoi putem trece pe la câmp mai târziu. Eli și ceilalți fac un foc de tabără în seara asta.

Îi zâmbesc larg, însă cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dispare zâmbetul mai repede.

El își ia privirea de la drum și se uită la mine.

— Asta voiai să facem săptămâna asta, nu? Asta ai spus. Eu doar încerc să-ți ofer ceea ce vrei.

— Asta am spus.

Însă de ce nu mi-a putut oferi asta înainte?

Oftează. Semnalizează și o ia pe următoarea ieșire.

— Trebuie să alimentez.

Oprim la benzinărie și hoinăresc prin magazin, căutând ceva de rontăit. Griffin mi se alătură și ne luăm fiecare ceva de băut și câte o pungă de chipsuri.

Când mă întorc la camionetă, telefonul îmi zbârnâie în buzunar. E o notificare că Griffin m-a etichetat într-o postare.

Arunc o privire spre el, însă nu se uită la mine. Deschid telefonul și văd că e un selfie pe care tocmai l-a făcut cu noi în timp ce stăteam la coadă la casă. El ține telefonul sus și privește la cameră, însă eu mă uit în telefonul meu. Comentariul zice: *Mă bucur că pot fi aici pentru iubita mea.*

Ce nai... A stat la jumătate de metru de mine, a făcut poza asta, apoi a postat-o fără să-mi spună?

Aștept până ne întoarcem pe autostradă, înainte de a spune ceva. Ridic telefonul și spun:

— Sincer acum, chestia asta e puțin cam ciudată.

— Ești supărată că am postat-o? întreabă el.

— Nu înțeleg. Eram la benzinărie în drum spre spital să-mi văd sora și nepoata. Nici măcar nu mă uitam la cameră. De ce ai postat-o?

Fața i se întunecă. Iar acum nu pot decât să presupun motivele pentru care s-a oferit să mă ducă cu mașina.

— E doar o poză, zice Griffin. Nu-i da mai multă importanță decât are de fapt. Doamne, nu știu de ce lucrurile nu pot fi pur și simplu ușoare cu tine.

— *Bucuros că pot fi aici pentru iubita mea*? În primul rând, nu sunt iubita ta. Ne-am despărțit. Și, în al doilea rând, dacă chiar ești aici pentru mine, n-ai folosi ce se întâmplă cu familia mea ca să faci un comentariu stupid la postarea ta.

Mâna i se încleștează pe volan.

— Despre asta vorbeam cu Parker. Lucrurile sunt mereu atât de serioase cu tine. Nu erai așa.

Încerc să pătrund sensul cuvintelor lui. Am crezut că mi-am pierdut familia și cei mai buni prieteni și am încercat să umplu acel gol cu Griffin, cu panoul de opțiuni pentru colegii și cu orice alt lucru pe care nu mi l-am dorit cu adevărat.

— Știi ceva? Ai dreptate. Nu eram așa. Această ultimă săptămână mi-a arătat cât am pierdut din mine.

Pare sceptic.

— Deci e vina mea că acum ești plictisitoare?

Izbucnesc într-un hohot de râs nervos.

— Nu. E vina mea.

În camionetă se lasă tăcerea și cred că amândoi știm că, după călătoria asta, s-a terminat totul între noi. Îmi sprijin capul de scaun, încercând să-mi dau seama când mi s-a schimbat atât de tare viața.

Mă gândesc la tot ce mi-a spus Olivia în ultima săptămână – că m-au pierdut, că au simțit că m-am întors la ei.

Poate n-am fost eu singura care a rănit.

— S-a terminat, nu-i așa? zice Griffin în cele din urmă.

— Da. Așa e.

Când ajunge în parcarea spitalului, nici măcar nu oprește motorul. Atinge butonul pentru deblocarea ușilor și zice:

— Sper să se simtă mai bine.

— Mulțumesc că m-ai adus, îi spun, luându-mi geanta.

Și demarează, înainte să ajung la ușa spitalului.

***

Îmi croiesc drum pe aceleași coridoare, urc în aceleași lifturi și pe aceleași scări rulante ca înainte, însă de data asta mă îndrept direct către salonul lui Margot. Ajung într-o sală de așteptare și dau peste mama, tata și părinții lui Brad. Cu toții sar în picioare.

— Sophie! țipă mama.

— Ce faci aici? strigă tata.

Însă mă îmbrățișează până mă sufocă.

— A trebuit să vin, zic. În niciun caz Margot nu urma să treacă prin asta fără ca eu să fiu aici.

Mă țin destul de mult înainte să-mi dea drumul. Ne așezăm, mâna mamei strângând-o pe a mea, în timp ce brațul tatei se odihnește pe spătarul scaunului meu.

— Deci spuneți-mi ultimele noutăți.

Mama începe.

— Acum îi fac transfuzia. Brad e cu ea. Chiar e o chestie foarte simplă, de fapt, și ar trebui să fie aproape gata. Trebuie să introducă tot sângele în decurs de patru ore, altminteri sângele din punguță se strică sau cam așa ceva.

— Au zis că o să fie în formă maximă în 24 de ore, adaugă tata.

— Și Anna?

Mama zâmbește.

— E mai bine. Tocmai i-au verificat nivelul de oxigen și totul arată bine.

— Ai condus singură până aici? întreabă tata.

— M-a adus Griffin, zic.

Ei ridică din sprâncene.

Mama se uită în jurul ei în încăpere.

— Păi, unde e el acum?

— Presupun că în drum spre casă. Am hotărât amândoi în drum spre spital că lucrurile s-au terminat între noi.

Simt un neașteptat sentiment de ușurare spunând asta cu voce tare.

Tata mă mângâie ușor pe umăr.

— Și ești în regulă cu asta?

— Da, sunt.

Mama e gata să mă întrebe altceva, în momentul când auzim un zgomot puternic de după colț.

— Am zis să o iei la stânga la ultima cotitură.

— Dar *chiar* am luat-o la stânga la ultima cotitură.

— Deci acuma trebuie s-o luăm la dreapta!

Câteva secunde mai târziu, familia mea extinsă ocupă întreaga sală de așteptare. Bunica, mătușile și unchii mei îi îmbrățișează pe rând pe mama și pe tata. Olivia, Charlie, Jake și Graham sunt și ei aici.

Olivia aproape mă răstoarnă când mă îmbrățișează. Apoi Charlie ne îmbrățișează pe amândouă. Ea se retrage încetișor, însă mă ține de amândouă mâinile. Charlie ne ține pe amândouă de umeri.

— Am tot discutat până aici și ne-am dat seama că n-am privit niciodată chestia asta din perspectiva ta. Nu mi-am dat seama cât de greu a fost pentru tine. Ne-a fost atât de dor de tine. Ar fi trebuit să mă asigur că știi asta, zice ea.

— Da, nu e la fel fără tine, zice Charlie. Și, indiferent de situație, nu mergi la școală în Massachusetts.

— Ar fi trebuit să vă spun că mă simțeam lăsată pe dinafară. Și mie mi-a fost dor de voi toți.

Mă uit în jurul meu în sala de așteptare.

— Cum s-a întâmplat chestia asta?

— Păi, zice Charlie, după ce s-a auzit unde mergi și de ce, am început să facem planuri ca să venim și noi aici.

— N-a putut veni toată lumea. Unii au trebuit să rămână acolo pentru a avea grijă de cei mici, zice Olivia.

Tata, care de obicei pare uluit când e înconjurat de familie, pare ușurat că mai e și altcineva care să stea de vorbă despre asigurări cu tatăl lui Brad. Mama și mătușa Lisa stau împreună, iar mama pare să o pună la curent cu toate....

Noi trei ne mutăm pe scaunele de vizavi de ele. Mătușa Lisa se ridică și mă îmbrățișează.

— Nu-mi vine să cred că ați venit, îi spun.

Ea mă privește nedumerită.

— De ce? La fel de mult cum îți dorești tu să fii aici cu sora ta, la fel de mult ne dorim și noi să fim aici cu sora *noastră.*

Ea se așază la loc lângă mama și o ia în brațe.

Nici măcar nu m-am gândit la chestia asta.

— Unde-i Griff? întreabă Charlie.

— În drum spre casă, mă strâmb eu. Hai să spunem că drumul ăsta cu mașina n-a fost atât de distractiv ca ultimul.

Charlie mă privește șocat.

— Vrei să spui că Griff nu e așa de gașcă ca noi trei? Spune-mi că nu-i așa!

Îi împing brațul.

— Ha. Ha.

O femeie în halat albastru se oprește în mijlocul camerei.

— O, Doamne, spune ea. Ce familie numeroasă.

Nu știu cum mă aștept să arate când se deschide ușa, însă ea arată… exact ca Margot cea obișnuită.

— Bună! zice ea când mă vede.

Mă grăbesc către patul ei. Părinții rămân în urmă, acordându-ne puțin spațiu.

— M-ai speriat de moarte, zic. Ești bine?

Nu pot opri lacrimile care îmi inundă ochii și trebuie să mă abțin să nu sar în pat lângă ea. Însă, indiferent de situație, a meritat să vin până aici să-i văd culoarea din obraji și să-i aud intensitatea vocii.

— Sunt bine. Mult mai bine acum, că mi se pompează mai mult sânge. Vor să o las mai moale în următoarele câteva ore, însă, dacă îmi scade tensiunea, voi putea să mă ridic și să mă plimb de colo colo.

Stăm la ea câteva minute, apoi mama începe să ne dea la o parte astfel încât toți membrii familiei să aibă ocazia s-o vadă. După asta părăsesc salonul, îi înșfac pe Olivia și pe Charlie și mergem să ne uităm la Anna prin peretele de sticlă.

— Nu-mi place să văd toate chestiile alea atașate de ea, spune Charlie.

— Da, însă e frumoasă, zice Olivia și oftează.

— O iubesc, spun la rândul meu.

După ce familia se strecoară afară din salonul lui Margot, ajung cu toții lângă peretele de sticlă să se uite împreună cu noi la Anna. Profit de ocazie să mă furișez și să petrec mai mult timp cu Margot.

Mama e singura care a rămas în salonul ei când mă întorc. Găsește o scuză să se ducă să ia niște cafea, apoi rămân doar eu cu Margot.

Mă urc în pat lângă ea exact cum am făcut acum câteva nopți.

— Ai fost s-o vezi? întreabă ea.

— Da. Are cel mai mare club de admiratori. Toți ceilalți bebeluși sunt geloși.

Margot râde.

— Nu-mi vine să cred că ați venit toți aici. Foarte frumos din partea voastră.

— Amândouă sunteți foarte iubite.

— Și noi te iubim. Mama mi-a spus despre Griffin. Chiar ești bine?

— Chiar sunt.

— Păi, foarte bine, atunci, pentru că mai ai de mers la câteva întâlniri. Ți-ai dat seama cu cine ți-a fixat bunicul întâlnirea pentru petrecerea lor?

O privesc amuzată.

— Sunt aici. Nu mă întorc decât cu mama și cu tata.

Ea se trage într-o parte pentru a mă privi.

— Oricât de bucuroasă sunt să-ți văd chipul, nu cred că vrei să stai aici. Sunt bine. O să mă simt excelent până mâine. Și doctorii vor s-o deconecteze pe Anna de la aparatul de respirat artificial.

— Nu te pot părăsi, mă văicăresc eu. Și nu mă pot întoarce să-l văd pe Wes cu Laurel.

— Sper să ieșim de aici în câteva zile. Te poți întoarce să stai cât vrei. O să te simți groaznic la spital. Și mor de nerăbdare să văd cum se sfârșesc întâlnirile astea. Du-te și termină-le pentru mine.

Îmi așez obrazul pe umărul ei.

— Doar pentru că n-am chef, aș putea să te refuz chiar acum, zic.

Mă întorc în sala de așteptare câteva minute mai târziu și mă opresc în fața bunicii.

— Margot crede că ar trebui să mă întorc și să termin întâlnirile.

Bunica își împreunează mâinile.

— Păi, bineînțeles!

Unchiul Michael scoate o foaie de hârtie goală.

— Are cineva un pix? Putem începe chiar acum pariurile pentru întâlnirea mea.

Unchiul Sal ciulește urechile din cealaltă parte a camerei.

— Dar mâine e întâlnirea mea.

— Bunico… spun eu.

Ea ridică mâna.

— Ne vom gândi la asta când ajungem acasă.

O oră mai târziu, ne luăm cu toții rămas-bun. Bunica, Olivia, eu și Charlie ne îngrămădim în mașina lui Michael. Îmi dau seama că mai am doar trei întâlniri. Apoi vacanța de Crăciun se va sfârși și totul se va întoarce la normal.

Exact ce îmi doream când au început toate astea.

Așa că de ce mi-e groază că se sfârșește totul?

Marți. 29 decembrie

Întâlnirea aranjată nr. 8: Alegerea unchiului Michael/ unchiului Sal

Primul lucru pe care-l fac când deschid ochii e să-mi verific telefonul. Am dormit cu el în mână, în cazul în care suna mama cu vești despre Margot și Anna, însă în mod evident am dormit bușteан, pentru că n-am auzit notificarea mesajului pe care l-a trimis acum o oră.

Mama: Margot e mult mai bine! Se plimbă întruna. Se pregătește să meargă s-o vadă pe Anna. Te sun mai târziu. Te iubesc!

Mă cufund din nou în pat și oftez profund. Margot e mai bine. Acum trebuie doar ca Anna să fie deconectată de la aparatul de respirat artificial.

Deschid conversația cu Margot și îi trimit un mesaj.

Eu: Mama a zis că te simți mai bine!

Răspunsul ei e imediat.

Margot: Azi mă simt mult mai bine! Simt că aș putea să alerg la maraton.

Eu: N-ai alergat niciodată nici măcar până în capătul aleii.

Margot: Bine, exagerez, evident, însă ai prins ideea. Mă simt foarte bine. Acum vreau doar ca bebelușa mea să înceapă să respire singură și poate ieșim din spital.

Eu: Vin să te vizitez după ce te întorci acasă și o voi ține pe Anna în brațe vreo zece ore.

Margot: Ha, ha, abia aștept.

Ceva mai târziu, Olivia dă buzna în cameră și sare în pat.

— Cum de ai atâta energie dimineața? o întreb. Ne-am întors acasă de doar câteva ore.

Ea își aranjează perna, apoi se întoarce către mine.

— E un dar, pe bune.

Mă privește timp de câteva secunde.

— Deci ce s-a întâmplat cu Griffin?

O pun la curent cu despărțirea petrecută în timpul drumului cu mașina. Ea are acea privire cu o sprânceană ridicată pe care i-o invidiez.

— Ești sigură că ești bine? Știu cât de mult îl plăceai. Scot o răsuflare puternică.

Îl plăceam, însă chiar sunt împăcată cu faptul că nu mai suntem împreună.

Ea încuviințează.

— Păi, azi e o nouă zi, iar unchiul Sal și unchiul Michael sunt amândoi jos.

Îmi frec fața cu mâinile.

— Mă vor pune să aleg, nu-i așa?

Olivia mă trage până cobor din pat.

— Habar n-am, hai să vedem!

Nu sunt doar unchiul Michael și unchiul Sal aici, ci jumătate de familie. Bunica a așezat un mic dejun complet pe blatul de bucătărie și toate scaunele și locurile de la masă sunt ocupate.

Unchiul Sal și unchiul Michael stau amândoi pe scaun în fața panoului unde sunt scrise întâlnirile mele și își beau cafelele.

— Aha, uite-o! zice bunica. Ei bine, uite cum facem. Sal și Michael vor scrie fiecare întâlnirea pe care au planificat-o, apoi vom vota. Pentru cei care nu sunt aici, Charlie va obține votul lor prin sms.

Charlie e la masă și pare pe jumătate adormit.

— Votăm toți? întreb.

Bunica se uită la mine.

— Bineînțeles! Suntem toți implicați în asta, prin urmare așa e corect. Amintește-ți că faci chestia asta pentru Margot!

— Îhî. Știam că vei găsi tu o cale să folosești chestia asta împotriva mea.

Apoi o îmbrățișez și spun:

— Să înceapă votul.

Chiar n-are niciun rost să mă mai împotrivesc.

Eu și Olivia ne strecurăm între mătușa Camille și mama lui Charlie, mătușa Ayin.

Unchiul Sal sare de pe scaunul lui și se duce la tabla albă. Acolo, o linie neagră împarte tabla în două și el începe să scrie în partea de sus.

Când unchiul Sal se dă deoparte, citim toți ce scrie pe tablă.

Încălzirea în bucătărie!
14:00

— Presupun că e o întâlnire care are de-a face cu gătitul? zic.

În încăpere se aud multe șușoteli.

Unchiul Sal se așază la loc, iar unchiul Michael scutură din cap.

— *Încălzirea în bucătărie?* Asta-i tot ce ai putut găsi mai bun?

— Păi, hai să vedem ce ai tu, răspunde unchiul Sal.

Unchiul Michael face mare caz în momentul în care ia o cârpă și șterge spațiul deja curat de sub linia neagră. Apoi se zgâiește la suprafața nescrisă, cu pumnul sub bărbie de parcă s-ar gândi profund.

Scrie fiecare literă atât de încet, încât îmi vine să urlu de nerăbdare. În cele din urmă, se dă deoparte, părând foarte mulțumit de sine.

Sophia Patrick va fi o membră a Casei Lane-ister
Vom dărâma toate popicele pentru că ni se rupe!
Așa că fă o poză și fii gata la 6!
Va fi scandalos!

— Știu pentru cine votez! strigă mătușa Camille.

Unchiul Sal se întoarce pentru a o privi.

— Pe bune?

Ea ridică din umeri.

— E prea drăguț, Sal. Și știi asta.

Citesc ce scrie pe tablă de trei ori.

— Deci… E o întâlnire la popicărie? întreb.

— Da! Și pentru că ești în echipa mea, Casa Lane-ister, va trebui să te îmbraci corespunzător!

— Asta e o trimitere la *Urzeala tronurilor?* întreabă Charlie.

Expresia lui Michael exprimă cam cât crede el că e de prostească întrebarea pusă de Charlie.

Olivia începe să țopăie.

— Vreau să merg! Te roooooooggggg! se văicărește ea, apoi se uită la unchiul Sal. Scuze! Și a ta pare mișto.

— Suntem prea mulți, însă e posibil să-ți fac rost de un loc la *I Can't Believe It's Not Gutter*[16], zice unchiul Michael. Totuși va trebui să te îmbraci ca și cum ai fi pe coperta unui roman de dragoste.

Acum chiar că sunt în ceață.

— Ce legătură are surogatul ăla de unt cu coperțile romanelor de dragoste?

El se uită la mine fără să-i vină a crede.

— Pentru că Fabio, tipul de pe coperțile romanelor de dragoste a fost în toate reclamele alea la surogatul de unt.

— Înscrie-mă și pe mine! țipă Olivia.

— Cum de ești tu într-o echipă de popice, dacă nici măcar nu locuiești aici? îl întreabă unchiul Sal pe Michael.

— Doar pentru că nu locuiesc aici nu înseamnă că n-am prieteni aici. Există un lucru care se numește *rețea socială,* unde oamenii care locuiesc departe unii de alții pot ține încă legătura. Poate ai auzit de așa ceva?

Unchiul Sal își dă ochii peste cap.

— Mă rog. Și întâlnirea mea va fi mișto!

— Păi, ambele par să fie niște întâlniri mișto! Însă noi tot trebuie să votăm.

Bunica se ridică în picioare în fața tablei.

— Ridicați mâna, dacă votați pentru întâlnirea culinară.

Bineînțeles că unchiul Sal ridică mâna împreună cu jumătate dintre copiii lui. Cele patru fete ale mătușii Kelsey își ridică și ele mâinile, însă nu cred că știu măcar pentru ce votează.

— Ridicați mâna, dacă ar trebui să meargă la popicărie!

Durează doar o secundă sau două, apoi bunica zice:

— Bine, cam toată lumea alege popicăria.

Charlie arată telefonul.

— Și aici vot unanim pentru popicărie.

Olivia iese în față.

— Unchiule Michael, ai nevoie de ajutor pentru alegerea partenerului de întâlnire? Pentru că e posibil să am o sugestie.

---

[16] Expresia inițială este *I Can't Believe It's Not Butter,* joc de cuvinte între „butter" (unt, în limba engleză) și „gutter" (rigolă, șanț). *I Can t Believe It's Not Butter!* (Nu-mi vine să cred că nu este unt!) este o cunoscută marcă de margarină introdusă prima oară în 1981 și care s-a bucurat de foarte multă publicitate la vremea respectivă. Clipurile sale publicitare îl au ca protagonist pe actorul și modelul de origine americano-italiană Fabio Lanzoni. *(N.t.)*

El scutură din cap.

— Totul e sub control.

O trag de mânecă.

— Cine e sugestia ta?

Ea se apleacă în față și șoptește:

— Te-am urmărit.

Ea face o pauză de o secundă, apoi arată cu capul spre ușa din spate.

— Și l-am urmărit și pe el.

Wes stă în cadrul ușii. Îl vede pe Charlie și se îndreaptă spre bar, așezându-se lângă el pe un scaun care tocmai s-a eliberat. Wes se întoarce spre încăpere, studiind-o atent, iar când ochii lui se opresc asupra mea, schițează un mic zâmbet.

— Mda. V-am urmărit pe amândoi, zice Olivia din nou.

***

Bunica ne-a dat zi liberă, pentru că suntem obosite în urma călătoriei de azi-noapte cu mașina și trebuie să mergem la cumpărături. După ce s-a hotărât că voi merge la popicărie, Olivia i-a luat deoparte pe Charlie, Wes, Graham, Jake și Sara.

Acum 30 de minute, au sunat la pista de bowling și și-au înscris echipa. Au tot oscilat o vreme, însă în cele din urmă s-au hotărât asupra unei teme din *Grease,* Doamnele și Jucătorii de baseball (T-ball[17]). Ne îndreptăm cu toții spre magazinul de haine la mâna a doua, să vedem dacă găsim ceva care se potrivește temei, fetele într-o mașină, băieții în urma noastră.

Hoinărim printre rafturi când Wes și Charlie apar din partea cealaltă.

— Bună, băieți, zice Olivia puțin cam prea tare.

Se uită la Wes, apoi la mine, apoi iar la Wes. Nu e discretă. Deloc.

Eu și Wes n-am mai fost unul în preajma celuilalt de când a plecat de la meciul de hochei. El face semn cu capul, apoi ne privim în ochi.

Zâmbesc și fac și eu semn din cap.

---

[17] *Grease,* film din 1978, cu John Travolta și Olivia Newton-John. *Tee-ball* este versiunea modificată a baseballului. Mingea nu mai este lansată de un aruncător și este așezată pe un suport. Astfel, este mai simplu de lovit. Este foarte popular în Statele Unite ale Americii. *(N.t.)*

— Deci ești încântat că mergi la popice în seara asta?

— Da. Ai văzut ceva jachete negre ieftine de piele? zice Wes.

— Pentru că noi suntem Jucătorii de T-ball, adaugă Charlie, apoi se prăpădește de râs.

Ce copil e.

— Te ajut eu, Charlie. Vino aici, zice Olivia, trăgându-l la raionul pentru bărbați aflat în partea cealaltă a magazinului. Wes, fii atent la *Urzeala tronurilor.* Ajut-o pe Soph să-și găsească ceva de îmbrăcat.

Apoi îmi face cu ochiul.

Cu siguranță nu-i deloc discretă.

— Nu te-am mai văzut de câteva zile, rup eu în cele din urmă tăcerea stânjenitoare.

El încuviințează.

— Da, a fost cam multa agitație. Charlie mi-a spus ce s-a întâmplat ieri cu Margot și Anna. Mă bucur că amândouă sunt mai bine.

— Da, și eu. A fost îngrozitor.

El încuviințează.

— Mi-a spus și despre discuția pe care ați avut-o înainte să pleci cu Griffin.

Asta mă face să râd.

— Discuție e frumos spus!

El zâmbește.

— Da, presupun. Dar, Sophie, pe bune, detest faptul că te-am făcut să simți că nu te doream prin preajmă. Dacă aș fi știut ce gândeai, aș fi…

El se întrerupe.

— Ce anume?

Doamne, de ce am rămas fără suflare? Trebuie să mă adun.

— M-aș fi asigurat ca știi cât de mult ne doream să fii cu noi.

Roșesc. O simt. Mă întorc și încep să scotocesc prin raftul din spatele meu.

— Cred că o să mă îmbrac ca Arya Stark, cu toate că se presupune că ar trebui să fiu o Lannister.

El râde.

— Lui Michael o să-i placă.

Chiar înainte de a trece mai departe, Wes zice:

— Se pare că până la urmă ai primit acel sărut.

Mă opresc. Sunt cu spatele la el și mă uit cum Olivia îl ajută pe Charlie să-și găsească o jachetă, gândindu-mă dacă să mă întorc sau nu și să-i răspund. În cele din urmă găsesc curajul.

— Da, presupun că da. Însă nu era cel pe care mi-l doream.

Sunt șocată că am spus asta. El pare la fel de surprins.

— Cum a fost călătoria de aseară? întreabă el.

— A fost finalul de care aveam nevoie.

Iar acum sunt plină de încredere.

El încuviințează din nou și văd un mic zâmbet răspândindu-i-se pe chip.

— Mă bucur. Pari fericită.

Sper să-mi spună ce se întâmplă între el și Laurel, însă n-o face.

— Wes, vezi dacă îți vine vreuna, strigă Charlie din partea cealaltă a magazinului.

Wes mă mai privește o dată, apoi pleacă.

Olivia se întoarce la mine.

— Putem în sfârșit să vorbim despre asta? întreabă ea.

Știm amândouă că vorbește despre Wes.

Ridic din umeri și scotocesc printr-un morman de pantofi din fața mea.

— Am fost atât de buimăcită săptămâna asta. Și lucrurile erau încă proaspete în legătură cu Griffin. Habar n-am dacă se gândește la mine așa. Îmi fac griji că e prea devreme să-mi placă altcineva.

Olivia își dă ochii peste cap.

— În primul rând, Wes nu-i un tip pe care l-ai cunoscut întâmplător. Îl știi de o viață. Ai fost jumătate de viață îndrăgostită de el.

Deschid gura pentru a nega, însă ea ridică mâna.

— Știu că n-ai dat curs sentimentelor din cauza mea. Și mă simt rău pentru că, poate, ați pierdut tot acest timp fiindcă mie mi-a plăcut Wes doar cinci minute.

— Probabil e un lucru bun, zic. Aveam 14 ani. N-ar fi durat. Mai ales pentru că locuim în orașe diferite și mergem la școli diferite. Uite ce s-a întâmplat cu prietenia noastră.

Se încruntă puțin la mine.

— Aș vrea să dau timpul înapoi.

Scutură din cap.

— Acum suntem bine. Asta-i tot ce contează.

— Însă sincronizarea capătă sens acum. Tu ai aproape 18 ani și amândoi intenționați să mergeți la același colegiu… La LSU, nu? Că doar n-aveți de gând să mergeți la milioane de kilometri depărtare, nu?

O împing în umăr.

— LSU a fost prima școala de pe tabelul meu cu opțiuni, așa că presupun că e o opțiune serioasă.

— Deci… când în cele din urmă vei recunoaște că vrei să mergi la aceeași școală ca și noi, voi veți locui în clădiri care sunt, practic, alăturate. Iar noi vom fi colege de cameră. Și totul va fi perfect.

— Nu știu. E prea ciudat? Adică e posibil să fie ciudat. Și e posibil să nu depindă de mine. Acum două seri a fost cu Laurel.

— Sau s-ar putea să fie incredibil. Însă nu vei ști dacă nu vei risca. Și a fost cu ea doar o jumătate de oră. Bunicii lui Laurel i-au luat un cadou de Crăciun, pentru că habar n-au în ce relații sunt ei, așa că a fost cu ea ca să ia acel cadou, apoi ea l-a adus acasă.

Aha.

Când ajungem la casă, constatăm că Olivia a cumpărat niște jachete roz pentru ea și Sara, în timp ce eu am luat cel mai apropiat lucru pe care l-am putut găsi ca să mă îmbrac precum Arya Stark. După ce am studiat atent toate imaginile pe Google, am hotărât să arăt ca ea din niște episoade mai recente și am avut destul de mult noroc să găsesc o pereche de pantaloni de culoare oliv-închis și o jachetă maro de piele. Nu mai am nevoie decât de o sabie.

Eu și Olivia ne oprim lângă mașina mea, iar Charlie se îndreaptă spre camioneta lui Wes, însă Wes mai zăbovește puțin.

— Deci presupun că ne vedem diseară, zice el.

— Da, voi fi singura cu sabie.

Apoi scutur din cap.

— Bine, poate nu voi fi singura.

El râde.

— Ei bine, eu voi fi singurul care am stricat o jachetă din imitație de piele în perfectă stare, scriind de-a lungul spatelui cu vopsea albă cuvântul *T-Ball.*

Wes e suficient de aproape, astfel că, dacă aș vrea, aș putea întinde mâna și l-aș putea atinge. Chiar vreau să-mi strecor mâna într-a lui.

Însă n-o fac, iar el nu întinde mâna după mine. Apoi, în cele din urmă, se îndepărtează.

După ce mă întorc în mașină, Olivia începe să râdă.

— Voi doi mă omorâți cu zile.

***

Lumea s-a întors la bunica să vadă cine mă ia la întâlnirea de la popicărie. Și mizele sunt deosebit de mari, deoarece pariurile de seara trecută au fost reportate pentru azi.

N-am crezut niciodată că mă voi sătura să merg la întâlniri, însă o declar în mod oficial.

Doamnele și jucătorii de T-Ball arată destul de bine și trebuie să mă străduiesc să nu fiu tristă pentru că am sabie în loc de jachetă lucioasă roz.

Unchiul Ronnie studiază pătrățelele de pariuri, se uită la mine timp de un minut, apoi revine la pătrățelele de pariuri.

— Deci ca cine din serial ești îmbrăcată? întreabă el.

— Sunt îmbrăcată ca Arya. Când îmi va veni rândul să lovesc popicele, o să repet întruna numele tuturor celor cu care m-am întâlnit săptămâna asta, cum face ea cu cei pe care vrea să-i ucidă.

Unchiul Ronnie ridică capul.

Schițez un zâmbet larg către el.

— Glumeam doar!

El se îndepărtează încet de mine.

Unchiul Michael coboară în goană scara. Cel puțin acum nu mă mai simt nelalocul meu. Arată exact ca Jaime Lannister, cu excepția faptului că are părul negru, și nu blond. Poartă chiar și o mână falsă de „aur”.

— O să poți juca popice cu chestia asta? întreabă Charlie.

Cu toate că Charlie arată bine cu părul dat cu gel și cu acel tricou pe sub jacheta neagră, îl cunosc destul de bine ca să-mi dau seama ca e invidios. Când eram mici, s-a îmbrăcat patru ani la rând în pirat doar ca să aibă parte de sabie.

Unchiul Michael își scoate mâna falsă, apoi o pune la loc.

— Nu-ți face griji pentru mine, zice el, apoi mă privește de sus în jos. Suntem echipa Lane-ister! Nu te-ai uitat la niciuna din pozele pe care ți le-am trimis?

Zâmbesc.

— M-am uitat, însă m-am hotărât că mă simțeam mai puțin Cersei și mai mult Arya.

— Mă rog.

Unchiul Michael stă în pragul ușii deschise și studiază atent strada. Poate că tipul ăsta va fi unul care nu apare, gândesc cu optimism.

Câteva minute mai târziu își aruncă mâinile în aer și strigă „În sfârșit!” înspre tipul de pe aleea din fața casei.

— A trebuit să dau ocol de trei ori străzii ca să găsesc loc de parcare! zice tipul. Cred că cineva dă o petrecere sau ceva asemănător.

Dar stai să vadă cine așteaptă înăuntru să-l cunoască.

Pătrunde pe ușă și unchiul Michael zice:

— El e Jason Moore.

Jason vine mai aproape. Are mâna întinsă, zâmbește larg și o confundă pe Sara cu mine.

Înainte ca ea să-și dea seama, Jason îi strânge deja mâna.

— Bună, mă bucur să te cunosc!

Lui Jason îi sticlesc ochii, iar ea pare la fel de fermecată de el, dacă nu chiar derutată. Îmi doresc să-i pot împinge pe ușă și să-i las să se ducă ei la întâlnire.

— Îî, și eu, însă eu sunt Sara. Verișoara lui Sophie.

Ea își înclină capul într-o parte. Privirea lui se îndepărtează de ea și cade pe mine. Și, da, nu-i mai sticlesc ochii.

— Ah.

Fără prea mare tragere de inimă dă drumul mâinii Sarei și întinde mâna spre mine.

— Sophie. Mă bucur să te cunosc.

Familia începe să șușotească. Charlie scoate o foaie de hârtie și începe să schimbe pariurile. Unchiul Michael pare panicat.

— Cam cât durează chestia asta? întreabă unchiul Sal.

Unchiul Michael scutură din cap.

— Nu se spune.

Unchiul Ronnie se apropie de unchiul Sal și zice:

— Michael a ales de la 10:00 la 10:15.

— OK, mai bine am lua-o din loc, zice unchiul Michael și ne împinge pe toți înspre ușă.

Chiar înainte de a ieși, mă întorc spre Sara și-i șoptesc *Vrei să vii cu noi în mașină?*

Pentru o fracțiune de secundă cred că se gândește la asta, însă în cele din urmă scutură din cap.

— Ne vedem acolo, șoptește ea.

Poate bunica nu-i singura petitoare din familie.

Eu, Jason și Michael ne urcăm în mașina lui Jason. Nu mă așteptam să mergem împreună cu mașina, însă în acest moment nu mă mai surprinde nimic.

Eu și Jason pălăvrăgim în drum spre sala de bowling și aflu că e boboc la aceeași școală ca Olivia, Wes și Charlie. Face Arte Media împreună cu Charlie și aud povești după povești despre lucrurile bizare pe care le face Charlie în numele divertismentului.

Îmi doresc să pot spune că nimic nu mă surprinde, însă nu-i așa.

Îmi dau seama când ajungem la destinație, deoarece toți din parcare sunt costumați.

— Nu suntem singura echipă *Urzeala tronurilor,* nu-i așa? îl întreb pe unchiul Michael.

— Nu, zice el. Mai e și casa Bowl-ton.

Arată înspre un grup de tipi care se îndreaptă spre ușă și care poartă blugi negri și tricouri cu imaginea „omului jupuit” pe spate.

— Apoi mai sunt și lorzii Pin-terfell.

Mă privește din nou de sus în jos, apoi adaugă:

— Presupun că ar trebui să joci cu ei, la cum ești îmbrăcată. Mai e Echipa Fără Nume. Însă noi am fost primii!

Mă întorc spre Jason și-l întreb:

— Ai mai făcut asta?

N-am aflat încă de unde-l cunoaște unchiul Michael.

— Nu. Însă fratele meu e în echipa lui Michael, așa că am auzit de chestia asta. Însă poveștile parcă nu spun totul.

— Vă costumați de fiecare dată când vă întâlniți? îl întreb pe unchiul Michael.

— Nu, doar pentru petrecerea de sfârșit de an.

Intrăm, iar eu și Jason trebuie să închiriem mănuși. Suntem singurii care avem nevoie. Toți ceilalți nu doar că au pantofi

proprii, însă se pare că au și propriile mingi de bowling. Și, în majoritatea cazurilor, tema echipei lor a fost gravată pe minge.

Ne așezăm unul lângă celălalt, încălțându-ne cu pantofii roșu cu alb, în momentul în care apare un grup de țipi pe jumătate îmbrăcați. E ca și cum ar avea în față un evantai invizibil care le suflă părul într-o manieră perfectă.

— Olivia se va supăra că nu-i în echipa aia.

Jason râde.

— Aș crede că, dacă ești dat cu ulei, joci mai greu bowling.

Iar ei sunt dați bine cu ulei. Ei, practic, lucesc în lumina fluorescentă.

În timp ce Michael și colegii lui de echipă programează numele tuturor pe tabela de marcaj de deasupra eu și Jason îi privim pe ceilalți. Pe culoarul de lângă noi e un grup costumat în preoți și călugărițe care se numește Tăvălugii Sfinți. Am văzut și echipa E-Bowl-a, care e un grup de doctori în halate, unii care par niște țărănoi în echipa Gutt-er-done și drogații echipei Smoke-A-Bowl.

Însă favorita mea e echipa Spare Wars.

— Sunt cam dezamăgită că nu se îmbracă așa tot timpul, îi spun lui Jason.

— Bun, acum, că suntem toți aici, e timpul să facem o poza de echipă, zice unchiul Michael.

El îi adună pe toți laolaltă și ne pune pe mine și pe Jason în centru și în față.

— Pentru că suntem Lane-isterii, vreau să văd aroganță și îngâmfare.

Se uită din nou chiorâș la ținuta mea.

— Sau am putea toți să stăm cu săbiile ațintite asupra trădătoarei din mijloc?

— Ha, ha, reacționez eu.

După câteva discuții, eu și Jason ne încrucișăm brațele peste piept și ne așezăm spate în spate, apoi ne întoarcem cu fețele spre femeia care face poza. Ea poartă o fusta-creion neagră, o bluză albă, ochelari negri și are parul prins în coc.

— În ce echipă e? întreb.

— În echipa Ballbarians, răspunde Hank, fratele lui Jason. Nu-i nimic mai sexy decât o bibliotecară care joacă bowling.

Ea face mai multe poze, apoi unchiul Michael le încarcă pe toate pe conturile lui de pe rețelele sociale, etichetându-i pe toți din grup.

Telefonul mi se aprinde de notificări și-l deschid. Primul lucru pe care-l văd când intru în contul meu e o poză de-a lui Griffin cu o fată dintr-o clasă mai mică, pe care o cheamă Sabrina. Stau fiecare pe un scaun pliant în fața unui foc de tabără cu fețele una lângă cealaltă.

Nu-i niciun comentariu, doar o mulțime de emoticoane cu flăcări.

E super jalnic.

Și, din fericire, nu simt nimic când o văd.

Doamnele și jucătorii de T-Ball sosesc în cele din urmă și sunt repartizați patru culoare mai încolo fața de al nostru. Olivia încearcă să-i strângă pentru o poza de grup.

Mă grăbesc să ajung la ea și-i spun.

— Vrei s-o fac eu?

Ea îmi înmânează telefonul, apoi se așază între Charlie și Wes. Uitându-mă la familia mea și la Wes prin ecran, nu mi-am dorit niciodată mai mult să fiu o doamnă îmbrăcată în roz.

Fac mai multe poze, apoi îi înmânez telefonul Oliviei.

— Stai, zice Wes. Hai să facem una cu noi patru.

— Da! țipă Olivia.

Eu și Olivia ne așezăm în mijloc, apoi Wes se așază lângă mine. Mă cuprinde cu brațul și mă trage mai aproape. Știu că am un zâmbet ridicol, însă nu mă pot abține Parcă suntem din nou Cei Patru Fantastici.

— Oo, ar fi trebuit să fiu în echipa aia, zice Olivia după ce terminăm cu pozele.

A zărit în cele din urmă echipa I Can’t Believe It’s Not Gutter. Râd.

— Sophie, strigă unchiul Michael. E rândul tău!

După două runde, e evident că nu mă pricep. De fapt, după două runde, scorul meu e tot zero.

Zero.

Nici Jason nu-i mult mai bun, însă măcar scorul lui e format din două cifre.

— Câte jocuri facem în total? întreb.

— Două, răspund toți din echipa mea în același timp. Încearcă să fie drăguți cu mine, cu toate că scorul meu trage echipa în jos, însă văd cum un tip își îngroapă fața în mâini.

E rău că urmăresc jocul celor aflați patru culoare mai încolo? Probabil. Însă nu sunt singura care nu se poate abține să nu se uite la Doamnele Roz și la jucătorii de T-Ball. Jason s-a uitat la Sara de vreo zece ori.

Când e din nou rândul meu, aproape că-i pot auzi pe toți membrii echipei mele oftând în timp ce mă aliniez în fața punctelor de pe podea.

— Trebuie să-ți deplasezi piciorul în același timp în care-ți miști mâna cu care ții mingea de bowling, zice Wes de lângă mine.

Are o minge imaginară în mână și face un pas înainte cu piciorul drept în același timp în care își balansează în față mâna dreaptă.

— Trebuie să faci aceeași mișcare.

— Ajuți cealaltă echipă? strigă Charlie. Îl ignorăm amândoi.

Wes face semn cu capul spre mine.

— Încearcă, însă nu da drumul repede la minge.

Țin mingea în fața mea și încerc să repet ceea ce tocmai mi-a arătat, însă sincronizarea mea e complet greșită. Mă retrag și încerc din nou, însă rezultatul e același. Apoi el vine în spatele meu, punându-mi mâna stângă pe șold și dreapta pe cot.

— Bine, hai să mai încercăm o dată, îmi zice în ureche.

Încuviințez, pentru că sensul cuvintelor lui mi-a scăpat cu totul. El mă trage de cot exact când fac un pas în față cu piciorul drept și mă urmează în timpul balansului.

— Acum dă drumul la minge.

Trag cu putere aer în piept și mă întorc la linia de start. Apoi pornesc. Mingea sare de două ori pe culoar, înainte de a se rostogoli foarte încet spre popice. Mă întorc și mă uit la Wes.

— Nu pot să văd. Spune-mi cum se termină.

El râde în timp ce privește înaintarea înceată a mingii în spatele meu. Coechipierii mei zâmbesc încă, așa că probabil mingea nu-i încă în șanț.

Wes încuviințează și șoptește:

— Nu te opri… nu te opri.

Când aud sunetul popicelor lovite, mă întorc la timp pentru a vedea cum cad șapte popice.

Țopăi de bucurie, apoi îmi arunc brațele în jurul gatului lui Wes.

— Am reușit!

Mâinile lui îmi cuprind talia și mă trage mai aproape de el.

— Ai un talent înnăscut, îmi zice el în ureche.

Wes îmi dă drumul, împingându-mă să iau bila pentru cea de-a doua încercare. Bineînțeles, de data asta o arunc drept în șănțuleț. Dar sunt pe tabelă!

Wes se întoarce la grupul lui, iar eu mă așez lângă unchiul Michael.

— Am ales pe cine nu trebuie pentru seara asta, nu-i așa? zice el cu un zâmbet. Acum înțeleg de ce s-a oferit Olivia să ajute.

Ridic din umeri.

— Jason e simpatic. Mă bucur că l-am cunoscut.

Apoi fac un semn cu capul înspre Jason și Sara, care stau de vorbă în spatele nostru.

— O să fie bine, cred.

— Da, nu prea mă pricep la chestiile astea, râde unchiul Michael. Băiatul din vecini simte același lucru?

— Nu știu.

— S-a zgâit la tine toată noaptea.

Îl lovesc pe unchiul Michael în braț.

— Pe bune?

El râde din nou și încuviințează din cap.

— Pe bune.

Wes nu se întoarce pe culoarul nostru restul jocului, însă ne surprindem privindu-ne pe furiș de mai multe ori. Și în cele din urmă, când sunt numărate toate scorurile echipei, Lane-isterii nu sunt ultimii din coadă. Suntem aproape... însă nu suntem la fund. O luăm ca pe o victorie.

Eu și Jason ducem înapoi la ghișeu încălțările închiriate.

— A fost distractiv, zice el în timp ce așteptăm ca fata de la ghișeu să ne aducă pantofii. Cu toate că n-a ieșit așa cum credeam.

Îl îmbrățișez scurt. Chiar e un tip de treabă și în orice altă împrejurare aș fi norocoasă să ies cu el.

— Petrecerea aniversară a bunicii mele e mâine-seară la Eastridge.

Mă uit la Sara, apoi din nou la el.

— Toți membrii familiei vor fi acolo. Ar trebui să vii și tu.

El zâmbește.

— Chiar ești o tipă super, Sophie. Mi-ar plăcea foarte mult să vin la petrecerea bunicii tale.

El mă îmbrățișează scurt, apoi se îndreaptă spre ușă.

— Tocmai ți-a dat papucii? zice Olivia în spatele meu.

Mă răsucesc pe călcâie. Întreaga familie e acolo, arătând de parcă e gata să meargă la o bătălie pentru mine.

— Nu, nu-i asta. Am hotărât să mergem mai departe și să încheiem întâlnirea aici.

Charlie se uită la ceas.

— La naiba! Am ratat cu o jumătate de oră!

Apoi își face de lucru cu telefonul, anunțând, probabil, pe grup sfârșitul întâlnirii.

— Unchiul Ronnie a câștigat din nou. Cum e posibil așa ceva? bombăne el ca pentru sine.

— Chiar am nevoie de cineva care să mă ducă acasă, le spun.

Evit să mă uit la Wes, pentru că știu că tot ce simt mi se poate citi pe față.

Olivia mă cuprinde pe după umeri și mă întoarce spre ușă.

— Bineînțeles. Dar, mai întâi, hai să mergem la o pizza.

Jake șchioapătă în fața noastră, pentru că încă poartă acea gheată în piciorul drept.

— Hai să mergem să luăm sushi, zice Jake. Mereu luam pizza.

— Votul meu e pentru Whataburger, zice Graham, însă Olivia respinge propunerea.

— Nu mergem la Whataburger.

Graham scutură din cap.

— Măcar o dată mi-ar plăcea să aleg.

Gâlceava continuă în parcare. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

Brațul Oliviei e încă pe după umerii mei și a micșorat pasul, astfel încât să rămână ceva distanță între noi și restul grupului.

— Chiar ești bine? întreabă ea.

— Chiar sunt.

Olivia îmi șoptește:

— Am văzut toată mișcarea aia *Lasă-mă să-ți arăt cum se joacă bowling.* Clasic.

Pufnesc și o lovesc cu cotul.

Charlie și Wes stau lângă camioneta lui Wes, iar restul familiei e lângă SUV-ul lui Graham. Olivia mă trage spre camioneta lui Wes.

El deschide ușa din dreapta și mă întreabă:
— Gata de plecare?
— Cu siguranță.

Miercuri, 30 decembrie
Întâlnirea aranjată nr. 9: Alegerea bunicului

— Vești bune, zice Olivia. Trebuie să muncim doar vreo două ore în această dimineață, apoi bunicul ne dă liber după-amiază să mergem cu bunica la coafor și la manichiură pentru petrecerea de diseară.

Chestia asta mă înviorează.

— Doar stăm cu ea să se facă frumoasă sau ne facem și noi frumoase?

Oliviei îi sticlesc ochii.

— A zis că, dacă nu le spunem celorlalte verișoare, ne face cinste. I-am spus că știm că suntem preferatele lui și că am păstrat informația asta ascunsă *ani* întregi. Nu trebuie să-și facă griji că trăncănim acum.

Mă ridic din pat.

— N-o să te mint, o pedichiură sună fantastic în momentul de față. Însă știi că bunica se va opune.

— Deja se opune, de aceea ne trimite bunicul cu ea. Altfel nu crede că va merge.

Când ajungem în bucătărie, bunica e în fața chiuvetei. Verific panoul și nu sunt deloc surprinsă când văd:

Petrecerea aniversară a bunicii!
19:00!

— La mulți ani, bunico! spun tare.

Ea se întoarce de la chiuvetă, iar eu și Olivia o îmbrățișăm.

— Știi cumva cu cine mi-a fixat întâlnire?

Ea scutură din cap.

— Habar n-am. Însă ar trebui să fie interesant!

Înșfăcăm niște brioșe de pe un platou de la bar, apoi ne îndreptăm spre mașina Oliviei.

La magazin timpul trece greu. Dureros de greu. Olivia m-a lăsat singură și s-a dus în seră cu Drew. Sunt sigură că se sărută în spatele azaleelor. Bunicul le-a dat de lucru lui Charlie și lui Wes în spate, trebuind să hotărască ce plante vor fi folosite pe post de decorațiuni la petrecerea de diseară.

Telefonul îmi zbârnâie cu un mesaj de la Margot. Am fost foarte atentă să n-o sâcâi, pentru că are atâtea pe cap, însă chiar mi-a fost dor să stau de vorbă cu ea.

Margot: Vești bune! Au început noaptea trecută să reducă cantitatea de oxigen pe care Anna o primea de la aparat, iar acum primește doar 25% și se descurcă bine! Să sperăm că mâine îi scot și tuburile!

Eu: ASTA E CEA MAI BUNĂ VESTE!!!!!!!

Eu: Sunt atât de ușurată!!!

Margot: Habar n-ai! E îngrozitor să-ți vezi bebelușul conectat la atâtea mașinării.

Îmi doresc să fiu acolo s-o îmbrățișez. Și pe Anna.

Margot: Am auzit că ești la fel de nepricepută ca bunica în ce privește petitul.

Eu: Familia asta are o problemă serioasă cu bârfa.

Margot: Nu-mi place că ratăm petrecerea bunicii. Ai idee pe cine a ales bunicul?

Eu: Nu. Și sunt puțin îngrijorată.

Bunica intră pe ușa prăvăliei cu mâinile împreunate în față.

— Ei bine, am vești bune, țipă ea.

Probabil așteaptă o reacție din partea mea, însă noi doar ne uităm una la alta. În cele din urmă, zice.

— Am aflat cu cine te întâlnești mâine-seară!

— Chiar acum ai aflat? întreb. Ai fost la casa de bătrâni ca s-o vezi pe Gigi.

— Da, știu! Ciudat cum se mai aranjează lucrurile. Așa a fost să fie.

Apoi merge în pași de dans către biroul ei, iar eu rămân întrebându-mă pe cine Dumnezeu a văzut ea la casa de bătrâni. E aproape prânzul când îl văd pe Wes. Arată foarte bine azi îmbrăcat în blugi și cu tricoul cu inscripția magazinului bunicii. Se sprijină de tejghea în timp ce Charlie se lasă pe scaunul de lângă mine. Charlie e murdar tot de pământ de flori.

— Ai avut un accident? îl întreb.

El își îndepărtează praful de pe haine.

— Hai să spunem doar că m-am luat la trântă cu un palmier sago și a câștigat palmierul.

Wes râde.

— Nu credeam că e posibil să se ia la bătaie cu o plantă din ghiveci, însă Charlie mi-a dovedit că m-am înșelat.

— Planta aia cântărea cam 60 de kilograme! Și n-am văzut ultima treaptă, zice Charlie.

Olivia își lasă telefonul să cadă în poșetă și zice:

— Ei bine, băieți, vă lăsăm vouă toate astea. Am plecat de aici.

Charlie sare în picioare.

— Cum de ați primit liber?

Îl lămuresc în timp ce-mi ridic rucsacul de pe podea:

— O ducem pe bunica să-și facă părul și unghiile.

— E absolut nedrept. Aș fi și eu dispus să o duc pe bunica de colo colo toată ziua.

Olivia și Charlie se ciondănesc tot drumul până în fața prăvăliei în legătură cu cine e nepotul sau nepoata preferată, iar eu rămân în urmă ca să stau de vorbă cu Wes.

— Există vreo șansă să fi fost la casa de bătrâni Garden Park azi-dimineață? întreb.

Îmi dau seama de răspuns după expresia feței lui.

— Nu. De ce?

Scutur din cap, sperând să nu mi se vadă dezamăgirea. Fără motiv.

— Nu contează.

Olivia strigă din fața ușii de la intrare.

— Ajută-mă să o conving pe bunica să urce în mașină! Zice că nu vrea să meargă.

— Ne vedem mai târziu, îi spun lui Wes, apoi mă grăbesc afară s-o ajut pe Olivia.

Nu facem decât să tragem toți de bunica să se urce în mașina Oliviei.

— Mi se pare ridicol să-mi petrec toată ziua la salonul de înfrumusețare, zice bunica după ce se așază în sfârșit pe scaunul din dreapta. Ar trebui să fiu la club să-i ajut să aranjeze pentru diseară.

Petrecerea se ține într-un salon de banchet al clubului Eastridge Country. Bunica a vrut să fie o petrecere mică, însă

numai cei din familie suntem mulți, așa ca am avut nevoie de mai mult spațiu.

— Mama și toate mătușile se ocupă de asta, zice Olivia. Vor să-ți facă o surpriză.

Bunica scoate un *pfff,* însă în cele din urmă încetează să se mai plângă.

— Ți-a spus bunicul cu cine mi-a fixat întâlnirea? o întreb.

Ea scutură din cap.

— Nu, și l-am bătut la cap toată dimineața în legătură cu asta. Adică pe cine cunoaște el și care să nu fie rudă cu tine?

Scot un hohot de râs ascuțit.

— Te pot întreba același lucru în legătură cu întâlnirea mea de Revelion!

Îmi face cu ochiul.

— Acea întâlnire va fi cea mai bună. Așteaptă doar.

Nici măcar nu încerc să-mi maschez geamătul. Telefonul îmi zbârnâie și un zâmbet mi se răspândește pe chip când văd numele lui Margot. Patru poze cu Anna apar una după alta.

Îi dau bunicii telefonul, să vadă și ea. E destul de îngrozitor să vezi tubul ăla mare vârât în gurița ei și e încă sedată, însă e rumenă în obraji și sănătoasă. Consider ca e semn bun.

Bunica îmi înapoiază telefonul.

— Nu mai durează mult și va fi la fel de grăsuță și fericită ca voi toți.

— Sper asta.

Margot: Doctorii vor începe s-o deconecteze! Nivelul ei de oxigen arată bine. Pumnii strânși!

Eu: Ținem cu toții pumnii strânși!

La salon, o convingem pe bunica să-și vopsească unghiile într-o nuanță de roz-pal cu puțin sclipici. Eu și Olivia alegem aceeași culoare. Ei îi spală și coafează părul iar o femeie îi aplică puțin machiaj.

Când ne întoarcem acasă la bunica, ne mai rămâne cam o oră și ceva să ne îmbrăcăm și să ajungem la club. Olivia are haine de schimb la ea, așa că împărțim baia de oaspeți și ne ajutăm una pe cealaltă cu machiajul.

— La câte întâlniri nasoale am avut săptămâna asta n-ar trebui să-mi fac griji în legătură alegerea bunicului, însă îmi fac,

spun în timp ce Olivia îmi aplică cu grijă tuș negru lichid la coada pleoapelor superioare.

Aplicarea tușului lichid solicită o îndemânare pe care n-o posed.

— Sstt! sau voi strica treaba, zice ea. Și nu contează. Poți să-i dai papucii, pentru că suntem toți acolo. Oricum, pariurile au luat-o razna rău de tot. Toată lumea se bate pe 10:00–10:30.

Mi-aș da ochii peste cap dacă aș putea, însă ea mi-a întins prea tare pleoapele.

— Voi spulbera șansele tuturor și voi sta cu cine o fi până după miezul nopții.

Olivia face un pas înapoi și se uită la mine.

— Pe bune? Trebuie să-mi schimb pariul?

— Of, Doamne, nu.

Și pentru că toți se agită în legătură cu sarcinile de ultim moment pentru petrecere, holul de la intrare e din fericire liber, cu excepția mea, a bunicii, a bunicului, a Oliviei și a lui Charlie. Însă, judecând după cât de lipit de telefon stă Charlie, n-am nicio îndoială că toți din familie fac pariuri.

— Bunicule și bunico, arătați foarte sexy, zice Olivia.

Și chiar arată. El poartă niște pantaloni negri și o cămașă albă cu nasturi pe sub un pulover verde marin. Ea poartă niște pantaloni de culoarea cărbunelui, cu cizme înalte negre și o bluză argintie.

— Arătați senzațional! zice Olivia cu cel mai prost accent britanic.,

— Ne-am aranjat drăguț, cred, zice bunicul, uitându-se la bunica.

Ea se uită la el, făcând niște pliuri în colțul ochilor, iar eu simt că-mi vine să zâmbesc.

Sună soneria. Bunicul își împreunează mâinile și chipul i se luminează de o bucurie imensă. Sunt însă pur și simplu șocată în momentul în care ușa se deschide și-l văd pe Wes. Nu-mi pot ascunde zâmbetul care-mi acaparează fața.

— Ce?

— Wes ce faci aici? zice bunicul. Unde-i Peter?

Apoi dezamăgirea mă lovește ca un ciocan. Peter e un tip care lucrează la magazin. Se afla în grupul posibililor candidați pe care i-am bifat eu și Olivia

— Lui Peter i s-a făcut rău chiar când închideam. Foarte rău. A vomat peste tot în camera de odihnă.

Se uită la mine cu o privire confuză. Realizez că-mi poate citi dezamăgirea de pe față și vreau să mă grăbesc să-i spun că se înșală, că voiam să fie el.

Se uită din nou la bunicul și continuă:

— Așa că i-am spus că vin să vă anunț.

Bunicul pare distrus.

Of, Sophie! Te-am dezamăgit.

— Mă duc la el și-l îmbrățișez.

— Deloc, bunicule. Oricum, ar fi fost ciudat să am o întâlnire la petrecerea bunicii. Așa a fost să fie, serios.

Bunicul mă îmbrățișează și el, apoi se întoarce către Wes.

— Ei bine, poate nu-i totul pierdut! Te poate însoți Wes. Știu că sunteți doar prieteni, însă…

Înainte ca bunicul să termine, Laurel apare în spatele lui Wes.

— Bună! zice ea, apoi se întoarce către Wes. Mama ta mi-a spus că ai venit până aici. Sunt gata când ești și tu.

Wes o aduce pe Laurel la petrecere. Conștientizarea acestui lucru mă izbește ca un pumn în stomac. Ochii lui se îndreaptă scurt spre mine, apoi pare că vrea să spună ceva. În schimb, se întoarce spre bunicul.

— Ne vedem acolo, cred.

Apoi pleacă amândoi.

***

După spusele lui Charlie, care este acum pe bancheta din spate a mașinii Oliviei, sunt discuții aprinse în legătură cu câștigătorul pariului din seara asta. Unii spun că oricine a fost cel mai aproape de șapte a câștigat, în timp ce alții cred că pariul e nul și invalid, pentru că n-a existat o întâlnire propriu-zisă.

— Pasați pariul în contul zilei de mâine și câștigătorul primește dublu, spune Olivia.

El transmite mesajul mai departe, apoi zice:

— E-n regulă, toți sunt de acord.

— De ce era Laurel cu Wes? Credeam că s-a terminat, îl întreabă Olivia pe Charlie.

— Nu știu, însă ăsta e primul lucru pe care am de gând să-l întreb când ajungem acolo, răspunde el.

Olivia se întoarce către mine.

— Îmi pare rău! A zis că au terminat-o... și n-a pomenit că o să vină cu ea în seara asta.

Scutur din cap. Nu-i vina Oliviei. Eu am fost cea care a citit prea mult în fiecare gest și cuvânt neînsemnat. Însă ce înseamnă că a-l vedea pe Wes cu Laurel m-a lovit mai tare decât postarea lui Griffin cu Sabrina?

Charlie se uită la noi.

— De ce îți ceri scuze? Ce îmi scapă?

— Nimic! spun.

Nu vreau să păstrez secrete față de Charlie, dar nici nu vreau ca Charlie să știe de ce sunt supărată.

— Îmi pare rău că i s-a tras clapa, improvizează Olivia. Și că Wes n-a fost disponibil.

Din fericire, Eastridge nu-i departe de casa bunicii, așa că sunt scutită de alte discuții despre Wes și Laurel. Când ieșim din mașină, trag cu putere aer în piept. Și, pentru că Cei Patru Fantastici s-au reunit, am de gând să mă obișnuiesc să mă aflu în preajma lui Wes, oricât de tare mă deranjează lucrul ăsta. Presupun ca toamna asta la LSU va arăta puțin altfel decât a descris-o Olivia.

Olivia își înlănțuie degetele cu ale mele și mă strânge de mână. Suntem cu câțiva pași în urma lui Charlie.

— Îmi pare *atât* de rău, zice Olivia încetișor. Chiar am crezut că s-a terminat totul între ei.

— Am văzut ce am vrut să văd, spun. El a fost mereu doar un prieten bun și numai eu m-am gândit la mai mult decât trebuia.

Charlie se oprește și arată spre un palmier de la colțul străzii.

— Ăla e palmierul care aproape m-a omorât.

Plantei îi lipsesc jumătate din frunze și ghiveciul are o fisură uriașă în lateral, pe unde pământul se revarsă.

— Se pare că a fost o luptă pe cinste, zic.

— Cred că toate plantele de la magazin sunt aici, zice Olivia în timp ce pătrundem în club.

E ca și cum am intra într-o grădină botanică.

Sala principală e înțesată de lume. Pe o scenă se află o formație și în fața scenei e amplasat un ring de dans. Peste tot sunt mese rotunde și bufetul e instalat de-a lungul peretelui din

spate. Fiecare masă are flori proaspete de culoare roz și albe în centru și, oriunde te uiți, sunt multe fotografii mărite de-ale bunicii, de-a lungul anilor, sprijinite de șevalete.

Bunica și bunicul stau în picioare la intrare, unde un șir uriaș de oameni așteaptă să-i ureze „La mulți ani!”. Oricât de mult bombăne ea că nu-i place să atragă atenția, îmi dau seama că e fericită că toată lumea e aici.

Ne plimbăm prin încăpere, căutând mesele aranjate pentru membrii familiei și aproape fiecare persoană pe lângă care trecem ne oprește să ne salute și să ne întrebe: „Ai cui sunteți?” Până ajungem în celălalt capăt, am fost îmbrățișați, sărutați și ciupiți de obraji cât să ne ajungă o viața întreagă.

Unchiul Ronnie și mătușa Patrice sunt pe ringul de dans, executând un amestec ciudat de mișcări și un mic grup e adunat într-o parte.

— Zicala aia care spune *dansează ca și cum nimeni nu te privește* ar trebui să fie *dansează când nu se uită nimeni,* zice Charlie. Și cum pot dansa așa pe muzică veche?

Eu și Olivia ne uităm la ei îngrozite. E prea devreme să se miște astfel, mai ales cu mulțimea asta de bunici care privesc.

— Hai să ne luăm ceva de mâncare, zice Olivia.

— Nu știu dacă mai am poftă de mâncare după ce am fost martoră la dansul ăsta demonstrativ, răspund în timp ce ea mă trage spre bufet.

Nu surprinde pe nimeni că majoritatea mâncărurilor așezate pe masa din fața noastră sunt italienești. Sunt tăvi mari de lasagna, spaghete, chiftele, minisendvișuri și salate de paste. Și, deși toate sunt destul de bune, nu se compară cu mâncarea bunicii.

Ne așezăm la masă cu Jake, Sara, Graham și Banks. Oricât încerc să nu-i caut din priviri pe Wes și pe Laurel, tocmai asta mă pomenesc că fac.

Stau în apropiere, separat de grupul nostru. De mai multe ori am văzut-o pe Laurel stând singură la masa, uitându-se în telefon, în timp ce Wes e cu Charlie lângă ringul de dans. Niciunul nu pare să fie conștient de prezența celuilalt, așa cum sunt eu de prezența lor.

Din fericire, bunica ne trage spre ringul de dans imediat ce am terminat de mâncat și trupa începe să interpreteze melodii pe care le cunosc. Până la urmă, încetez să-mi mai fac griji în

legătură cu Wes și Laurel și mă bucur de dansul alături de bunica.

Iar bunica știe *să se miște!* Nu peste mult timp intensitatea luminii se diminuează și toată lumea se înghesuie pe acel pătrat de lemn. Dansăm și dansăm, abandonându-ne pantofii în mormanul care s-a strâns lângă scenă. N-am fost niciodată mai bucuroasă că n-am partener. Fac poze și filmulețe scurte toată seara și le trimit lui Margot și mamei.

Bunicii mei dansează pe aceeași melodie pe care au dansat prima oară la nunta lor și toată lumea din încăpere lăcrimează.

S-a făcut târziu, iar eu studiez atent masa plină cu diverse feluri de cannoli când Wes apare lângă mine. Am văzut-o pe Laurel plecând acum jumătate de oră, însă e prima oară când Wes se apropie.

— Pe care ai pus ochii? întreabă el.

— Păi, oscilez între cele cu ciocolată și cele cu unt de arahide, zic. Sau poate iau de două feluri.

El râde.

— Ar trebui să iei de două feluri.

Ne umplem fiecare câte o farfurie cu deserturi și mă urmează înapoi la masă. Pun farfuria jos și dau să-mi trag scaunul, însă mâna lui pe brațul meu mă oprește.

— Hai să dansăm mai întâi, zice el.

Trupa interpretează o melodie lentă. Pe ringul de dans sunt mai multe perechi, inclusiv Jason și Sara.

— Bine, zic și îl urmez pe ringul de dans.

Stăm față în față și el își pune mâinile pe talia mea, trăgându-mă mai aproape. Foarte aproape. Destul de aproape încât nu trebuie să fac altceva decât să-mi pun mâinile pe umerii lui și după gât. Ne mișcăm în ritmul muzicii și nu îndrăznesc să mă uit prin încăpere ca să văd care din membrii familiei ne privesc. Îmi doresc mai mult ca niciodată să fim în altă parte. Undeva unde să nu fim subiectul a mai mult de cinci conversații diferite în momentul ăsta.

— Laurel a plecat acasă? întreb, apoi îmi vine să mă dau cu capul de toți pereții.

De ce o aduc în discuție? Ce prostie.

— S-a dus să se întâlnească cu niște prieteni, răspunde el.

— Aha, zic.

E un răspuns jalnic, însă e singurul la care mă pot gândi când tot ce vreau e să-l apuc de cămașă și să strig *Spune-mi totul!*

Și-mi dau seama că el vrea să spună mai multe. Chiar deschide gura, însă nu-i iese niciun cuvânt. În cele din urmă zice:

— Părinții și bunicii ei au fost și ei invitați aici. Au fost cu toții ceva mai devreme. M-a întrebat aseară, când eram acasă la bunicii ei, dacă am putea veni împreună aici ca să lămurim lucrurile. Am stat de vorbă pe drum când veneam încoace și am fost amândoi de acord că vrem lucruri diferite. A plecat cu familia ei ca să ajungă la altă petrecere în partea cealaltă a orașului. Cred ca pot spune că între noi s-a terminat.

Chestia asta pare importantă. Însă citesc prea mult printre rânduri? Sau simte nevoia să se destăinuie.

— Când l-am condus acasă pe Peter și mi-a spus ca n-o să ajungă la întâlnirea cu tine, Laurel era deja pe drum.

O Doamne! Pot citi o mie de lucruri în ceea ce-mi spune. Un milion.

— A fost cum nu se poate mai bine. Nu știu ce întâlnire ar fi fost aia cu toată familia mea aici, spun eu.

— Peter era destul de ofticat.

Schițează un ușor zâmbet.

— Exact cum am fost eu când nu l-am putut înlocui.

Înainte de a spune ceva, Charlie se ivește lângă noi, își pune o mână pe umărul lui Wes și cealaltă pe umărul meu. Vreau să țip.

Se uită la Wes.

— Două opțiuni: una, ducem toate plantele astea înapoi la magazin mâine-dimineață la prima oră, așa cum am stabilit, sau a doua, o facem în seara asta după petrecere și nu va trebui să mai mergem la muncă până la ora zece.

În cele din urmă, Wes își ia privirea de la mine și se uită la Charlie.

— În seara asta. Mi-ar plăcea să dorm mai mult mâine.

— La fel! zice Charlie, bătându-ne ușor cu palma peste umeri. Petrecerea e aproape pe terminate, așa că hai să începem cu plantele de afară. Aduc eu camioneta.

Apoi pleacă.

Melodia se termină ca la comandă și mâinile lui Wes se desprind de pe talia mea. Îmi retrag și eu mâinile, cu toate că

acesta e ultimul lucru pe care-l doresc. Chiar înainte de a pleca, spune:

— Încă o întâlnire, apoi ai terminat.

***

Am impresia că avem nevoie de zece drumuri de la mașină până la bunica să ducem toate resturile de la masă împachetate de cei de la Eastridge, însă tot e mai bine decât ce fac Wes și Charlie. Ultima dată când l-am văzut pe Charlie dădea roată acelui palmier gigantic asemeni unui pistolar implicat într-un schimb de focuri.

Eu pariez pe palmier.

Bunica se lasă într-un fotoliu și își masează picioarele goale.

— Știam eu că cizmele alea nu sunt o idee bună.

Eu și Olivia trebuie să rearanjăm totul în frigider, pentru ca mâncarea în plus să poată intra. Bunicul intră cărând un imens aranjament floral și îl așază în mijlocul mesei. Vine în spatele meu și mă învăluie într-o îmbrățișare.

— Îmi pare rău că nu s-a aranjat treaba cu întâlnirea, Sophie, spune el încetișor.

Mă întorc și-l iau și eu în brațe.

— M-am distrat de minune! Petrecerea a fost minunată și mă bucur că am putut să fiu cu familia mea.

El pare mulțumit de răspuns, apoi se duce la bunica și o sărută pe creștet.

— La mulți ani, iubita mea!

Ea îi ține mâna într-a ei, apoi o duce la gură, sărutându-i încheieturile.

— Mulțumesc pentru petrecere!

Bunicul se duce la etaj și bunica se cufundă în fotoliu.

— Aș putea dormi chiar aici. Sunt prea obosită să mă ridic.

— Ei bine, sunt sigură că am mâncat o cantitate de chiftele egală cu greutatea mea. În secunda în care închid ochii, cred că intru în comă alimentară, zice Olivia.

Bunica își împreunează mâinile.

— A, era să uit!

Se duce la panou și începe să scrie.

Dragă Sophie,

Adevărată comoară!
Lasă-mă să-ți spun că mi-a făcut plăcere ședereа ta aici
La fel ca mama ta, ești un suflet bun!
Ai o singură întâlnire și se termină...
Să fii gata la 14:00!

— Destul de misterios, zic.

Olivia studiază panoul și repetă cuvintele bunicii ca pentru sine.

— Asta e cea mai ciudată chestie, zice ea.

Bunica ridică din umeri, ne trimite o bezea, apoi se duce la culcare.

— Păi, știi li tu cum e bunica, zic.

Olivia își înclină capul.

— Simt că-și bate joc de noi. Trebuie să fie un indiciu ascuns pe undeva.

— Eu nu mi-aș face prea multe speranțe. Indiferent ce e, are de-a face cu un tip întâlnit întâmplător la casa de bătrâni.

Olivia se îndreaptă spre scară și bombăne:

— S-ar putea să-mi ia ceva timp, însă o să-mi dau eu seama.

Joi, 31 decembrie
Întâlnirea aranjată nr. 10: Alegerea bunicii

Oricât de nepricepută ar fi bunica la păstrarea secretelor, e impresionant cât de secretoasă poate fi în legătură cu întâlnirea de azi. Olivia a bătut-o la cap atât de tare, încât bunica a trimis-o la magazin după mărfuri doar pentru a mai scăpa puțin de ea.

Charlie și Wes au ajuns aici la aproape o oră după noi. De Revelion avem deschis doar până la prânz și, după cum e de așteptat, prăvălia e pustie. Singurele chestii pe care le cumpără oamenii de Revelion sunt mâncare, alcool și artificii… nu plante.

Așa că stăm cu ochii pe ceas.

— E prea liniște, spune Charlie. Mă duc să văd ce fac Randy și Chase în seră.

Acum eu și Wes am rămas singuri.

Charlie are dreptate, *este* mult prea liniște aici. Wes e instalat într-un fotoliu aproape de ușa camerei de odihnă, în timp ce eu stau pe un scaun aproape de casa de marcat. Scot telefonul doar ca să-mi fac de lucru. Întâmplările de aseară sunt încă proaspete și nu vreau să mă gândesc prea mult la acel dans. Acum, că am rămas doar noi doi habar n-am ce să-i spun.

— Pe cine crezi că ți-a ales bunica ta pentru întâlnirea din seara asta? întreabă el.

Ridic din umeri și privesc în podea. E prea greu să mențin contactul vizual cu el și să nu rostesc ce gând îmi trece prin minte.

— Habar n-am.

— Aș vrea să fi fost eu, zice el încet și eu ridic capul.

— Ai vrea? întreb.

Se ridică din fotoliu și vine încet spre mine.

— Aș vrea ca toate întâlnirile să fi fost ale mele.

Apoi râde.

— Bine, poate nu cea de la cinemaul ăla porno. Sau chestia aia cu ieslea. Însă înțelegi la ce mă refer.

Simt că o să mă topesc chiar pe acest scaun și-mi iese un hohot de râs nervos.

— Și eu îmi doresc să fi fost cu tine întâlnirile alea.

Mâinile lui aterizează pe tejgheaua din spatele meu, de-o parte și de alta, placându-mă, practic. Îmi înăbuș dorința de a-l atinge.

— Îmi doresc să fi fost primul care-ți dă un sărut de noapte bună, zice el, însă băiatul de la meciul de hochei m-a bătut la faza asta.

Scutur din cap.

— Hm, nu prea.

— Ce vrei să spui? Am fost acolo. Și am văzut poza pe care a postat-o Olivia.

Zâmbesc.

— Am întors capul. Din unghiul acela, te poți păcăli.

Ochii îi strălucesc.

— Nici măcar când ai fost cu Griffin?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nici pe departe.

— Păi, nu mă așteptam la asta.

Apoi fruntea i se încrețește.

— Dar a mai rămas o întâlnire.

— Îi pot spune bunicii că nu vreau să merg și…

El scutură din cap.

— Nu, nu face asta. Bunica s-ar supăra, dacă nu te-ai duce la întâlnirea ei.

Aprob din cap. Sub nicio formă n-o pot dezamăgi pe bunica. Mă bucur că și el înțelege asta.

— Însă voi aștepta să te întorci acasă. Și după ultima întâlnire aranjată e rândul meu.

Îmi mușc buza inferioară să nu spun ceva prostesc de genul *Da! Te rog!*

Ușa de la intrare zornăie și Wes se îndepărtează de mine. E domnul Crawford, care are în brațe acel pitic urât pe care Olivia l-a convins să-l cumpere acum câteva zile. Îl așază pe tejghea.

— Chestia asta se uită întruna la mine. Ori de cate ori ies din casă, ochișorii lui bulbucați mă urmăresc peste tot în grădină. Și mai sperie și toate păsările.

Îl aud pe Wes râzând în spatele meu. Nu îndrăznesc să mă întorc, de frică să nu-mi pierd expresia serioasă pe care mă străduiesc atât de tare s-o mențin.

— Înțeleg, domnule Crawford, spun eu. Ați dori să-l schimbați?

În timp ce-l ajut pe domnul Crawford să aleagă o statuie, Chase îl strigă pe Wes să-l ajute cu o livrare.

Apoi lucrurile revin la liniștea dinainte și în cele din urmă eu și Olivia întoarcem semnul „Închis” și încuiem. Înainte de a pleca,

mă mai uit o dată după Wes, însă nu l-am mai văzut de când a plecat cu Chase. Respir adânc în timp ce ne îndreptăm spre mașină. Încă o întâlnire.

Margot: Anna a fost deconectată de la aparat și respiră foarte bine singură!

Scot un de bucurie. Bunica și Olivia se întorc să mă privească.

— Ce s-a întâmplat? zice bunica, îngrijorarea citindu-i-se pe chip.

Deschid gura să-i răspund, însă Olivia ridică mâna.

— Stai! Mai întâi pune-o să-ți spună ce înseamnă indiciul!

— Olivia, serios, zice bunica. E ceva rău? mă întreabă ea.

Scutur din cap.

— Nu! Deloc! Anna a fost deconectată de la aparatul de respirat!

Olivia și bunica țipă și ele de bucurie. Bunica zice:

— Asta cere o tratație specială!

Apoi scoate castroane, mixere, zahăr, făină și alte lucruri pe care nu le pot identifica. Își pune un șorț roșu-aprins peste hainele ei pe care scrie: ATENȚIE: FIERBINTE!

Bunica se apucă de făcut prăjituri, iar eu mă întorc la mesajul de la Margot.

Eu: Asta e o veste minunată! Deci o vei lua acasă în curând?

Margot: Poate chiar mâine, dacă va fi la fel de bine. Nu-mi vine să cred că acum câteva minute era conectată la toate mașinăriile astea, iar acum ne pregătim să plecăm, însă ei îmi spun că lucrurile astea sunt cât se poate de normale.

Eu: Știu că ești pregătită să pleci de acolo.

Margot: Da! Dar tu? Ești pregătită pentru ultima întâlnire?

Eu: Presupun. Habar n-am ce facem sau cine e, așa ca e cam greu să mă entuziasmez.

Margot: Vreo șansă ca bunica să-l fi ales pe Wes?

Eu: Nu. Am vorbit despre asta. Însă a zis că mă va aștepta când mă voi întoarce acasă.

Margot: Bine, mi s-a cam înmuiat inima.

Eu: Și eu m-am gândit la același lucru! Deci trebuie doar să merg la întâlnirea din seara asta, apoi presupun că vom vedea încotro se îndreaptă lucrurile.

Margot: Trimite-mi un mesaj când afli unde mergeți în seara asta. E un pariu separat referitor la întâlnirea asta. Brad a pus 20 de dolari pentru o cină la Steakhouse.

Eu: Și voi sunteți în grupul ăla idiot? Și știu că sunteți bătrâni și aveți și un copil acum, dar cine ia cina la ora 14:00?

Margot: E obsedat de mesajele de grup și i-am spus și eu același lucru în legătură cu cina. Am căutat pe Google ce lucruri se întâmplă în Shreveport azi, așa ca pariez pe expoziția de artă interactivă de la Artspace. Știi cât de mult îi place bunicii locul ăla.

Chestia asta chiar are sens. Bunica iubește locul ăla.

Eu: Păi, atunci ar trebui să ajung acasă devreme!

Margot: Să te distrezi! Și să-mi trimiți poze!

Bunica e încă ocupată la blatul de bucătărie pregătind ceva delicios, așa că-i fac semn Oliviei să mă urmeze în camera de familie.

— Ce e? întreabă ea.

Deschid Google pe telefon și caut evenimentul pe care l-a menționat Margot. Când acesta apare pe ecran i-l arat Oliviei.

— Asta trebuie să fie, nu? întreb.

Citește ce scrie pe ecran și se încruntă.

— Presupun că ar putea fi, însă e cam plictisitor. Mă aștept la mai mult din partea ei.

Mă uit la ceasul aflat în partea de sus a ecranului.

— Ei bine, vom ști destul de curând. Cel cu care mă întâlnesc va fi aici într-o oră.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu mă rimelez încercând să mă pregătesc mental pentru întâlnire. Ascult bufniturile constante ale mingii de baschet a lui Wes și orice gând că ar putea să-mi facă vreo surpriză a dispărut. E îmbrăcat în pantaloni scurți (însă fără tricou!) și pare să se răzbune pe acea biată minge portocalie.

Și e posibil ca eu să fi verificat de mai multe ori faptul ca e fără tricou, doar ca să fiu sigură.

Olivia vine în grabă în baie, abia reușind să vireze în prag și se lovește de ușă cu o bufnitură zgomotoasă.

— Mi-am dat seama! țipă ea.

Eu fac ochii mari.

— Poftim? Unde merg?

Ea face o pauză dramatică.

— Te duci în Dallas!

Mă uit pieziș la ea.

— Texas?

Ea confirma din cap, apoi își ridică telefonul, arându-mi poza cu indiciul pe care l-a lăsat bunica pe panou.

Îl citesc din nou:

Dragă Sophie,
Adevărată comoară!
Lasă-mă să-ți spun că mi-a făcut plăcere ședereа ta aici
La fel ca mama ta, ești un suflet bun!
Mai ai o singură întâlnire și se termină.
Să fii gata la 14:00!

— Și cum îți dai seama că e vorba de *Dallas* de aici?

— Uită-te la prima literă a fiecărei propoziții, răspunde **ea.**

Mă uit și bineînțeles: D-A-L-L-A-S.

— Ce e în Dallas?

Încerc să nu mă panichez. Dallas e la trei ore de aia.

E posibil să ne întoarcem acasă în seara asta, pentru ca în niciun caz nu rămân în Dallas cu cineva pe care nu-l cunosc.

— Am încercat să caut pe Google, însă, pentru că e Revelionul, se întâmplă o mie de lucruri. Dar asta trebuie să fie.

Se mai uită încă o dată la telefonul ei.

— Cinci minute. Hai să vedem ce e.

O urmez jos. Îmi transpiră palmele. Și dacă tipul asta e un ciudat și trebuie să fac călătoria asta cu el? Am de gând să refuz să merg, chiar dacă i-aș ram bunicii sentimentele. Nu pot face asta. Îmi cere prea mult!

După cum e de așteptat, TOATĂ familia mea e aici – chiar și Maleficele Jo. Eu și Olivia trebuie să ne croim drum prin mulțime până la ușă, unde bunica era așezată pe un fotoliu din apropiere, de parcă ar fi Regina Elisabeta pe tronul ei.

Ne zgâim toți la ușă și așteptăm.

— Parchează o mașină! țipă verișoara mea, Mary.

Toată lumea se năpustește la fereastră. Afară, Wes a încetat să mai bată mingea și o ține lipită de șold. Mașina e un SUV

uriaș cât o limuzină cu geamuri fumurii și pare să meargă încet pe lângă trotuar.

Chestia asta e cam dureroasă.

— Coboară? întreabă Jake.

— Frumoasă mașină, zice Graham.

Bunica tușește zgomotos în spatele nostru.

— Se pare că a venit momentul ca întâlnirea să înceapă zice ea.

Toată lumea se îndepărtează de fereastră. Bunica se uita fix la mine și zice:

— Vino aici, Sophia.

Sunt puțin îngrijorată că mi-a spus numele întreg, însă vin mai aproape de ea.

— Când ai venit în pragul casei cu lacrimi în ochi, acum mai bine de o săptămână, mi-ai frânt inima. Și am vrut să fac orice pentru a remedia asta. Te-ai comportat bine la toate întâlnirile astea, chiar și la cele care n-au fost foarte bune.

Se uită peste umărul meu stâng și îi aruncă mătușii Patrice o privire cu subînțeles.

În tot acest timp, eu dau din cap. Unde vrea să ajungă?

— Îți mulțumesc că ai fost de acord cu toate astea! Acel zâmbet frumos a revenit și asta e tot ce mi-am dorit.

Mă aplec în față și o îmbrățișez. Oricât de bizară a fost această experiență, mă simt bine. Mă simt fericită. Și faptul ca m-am reunit cu familia a meritat orice suferință îndurată din cauza despărțirii de Griffin.

Bunica are un plic alb și scoate de acolo ceea ce par a fi niște bilete.

— Întâlnirea din seara asta e ceva ce sper că-ți va plăcea. Nu vei fi doar tu și cel cu care te întâlnești. M-am gândit că ar fi mai distractiv dacă ai avea companie.

Se uită dincolo de mine.

— Dacă aveți între 17 și 19 ani, faceți, vă rog, un pas în față.

Grupul începe să șușotească și toți încep să se foiască.

În câteva minute, Charlie, Olivia, Graham și Maleficele Jo se află lângă mine.

Bunica se ridică în picioare și le dă câte două bilete tuturor celor ce stau aliniați cu excepția mea. Olivia aruncă o privire la bilete și țipă:

— Nu se poate!

Mă uit peste umărul ei.

— Nu se poate!

Bunica ne-a făcut rost de bilete la festivalul de muzică Deep Ellum care are loc de Revelion. Diversitatea de trupe și muzicieni e extraordinară.

— Fiecare primește două bilete și poate invita pe oricine.

Ea ține încă patru bilete în mână. Presupun ca două din astea sunt pentru mine și pentru cel ales să mă însoțească, însă nu știu ce face cu celelalte două.

— Cum ai făcut rost de bilete la chestia asta, mamă? întreabă unchiul Michael.

— De unde știai de așa ceva? întreabă Jake. Și noi de ce nu putem merge?

— Acest domn de treabă pe care l-am întâlnit când o vizitam pe Gigi mi-a făcut rost de bilete, deoarece compania sa e unul dintre sponsori. Bietul de el a venit în oraș pentru a-și vizita mama, iar ea nu se simte prea bine. Când i-am povestit despre Sophie, s-a oferit să-mi facă rost de bilete. Și în plus, voi, băieți, aveți deja planuri mari. Nu v-am auzit vorbind despre altceva în ultimele trei zile.

Arăt spre ușă.

— Cel cu care mă întâlnesc mai vine?

Bunica își înclină capul într-o parte.

— E cineva acolo afară, însă nu el e cel cu care te întâlnești. Acela e Randy de la magazin. Vă duce pe toți în Dallas. El se duce să-și viziteze fratele cât sunteți voi la concert, apoi vă aduce acasă. Știai că lucrează ca șofer nopțile și în weekenduri? întreabă ea cu entuziasm.

Scutur din cap.

— Așadar, unde-i cel cu care mă întâlnesc? întreb.

— Toți ți-am ales ultimele nouă întâlniri. Însă seara asta e diferită.

Îmi dă patru bilete.

— În seara asta tu alegi. Două bilete sunt pentru tine și el. Celelalte două sunt pentru cuplul care se află deja în mașină. Distracție plăcută!

Pentru o clipă, mi se taie respirația. Apoi mă arunc în brațele ei, o strâng tare și mă reped spre ușă.

Wes e încă pe alee, privind la mașina de lângă trotuar. Se întoarce spre mine când îmi aude pașii.

Lasă mingea să cadă.

— Ce se întâmplă?

Ridic biletele.

— Bunica a făcut rost de bilete la un festival de muzică din Dallas. Iar eu pot alege cu cine vreau să mă întâlnesc.

Trag aer în piept, simțind brusc cum un val de căldură îmi învăluie tot trupul, în ciuda aerului rece.

Îl privesc în ochi și zic în cele din urmă ceea ce am vrut să zic în toate zilele astea.

— Și te aleg pe tine. Sper să spui da.

Ochii lui Wes mă privesc și un zâmbet i se întinde încet pe față.

— Da.

Mă trage mai aproape de el, ținându-mi mâinile pe talie.

— Trebuie să aștept până la sfârșitul întâlnirii pentru a te săruta? întreabă el. Pentru că aștept cam de mult să fac asta.

Micșorez distanța dintre noi, înainte ca el să mai spună ceva. Buzele ni se lipesc și îmi încolăcesc brațele după gâtul lui. Nu peste mult timp face și el același lucru. Mâinile lui îmi dau părul pe spate, în timp ce mă lipesc de el.

— Sophie, bunica vede asta, strigă Jake de pe verandă.

Mă retrag încet din îmbrățișarea lui Wes, apoi îmi ascund fața în umărul lui.

— Ne privesc toți acum, nu-i așa?

— Da.

Îl împing.

— Du-te să te îmbraci. Trebuie să ajungem undeva.

Dă să se depărteze, apoi mă trage înapoi și mă sărută repede pe buze.

— Mă întorc în cinci minute.

***

Randy ne deschide ușa din spate a mașinii, iar Addie și Danny strigă:

— Surpriză!

Mă arunc în mașină și o îmbrățișez strâns.

— Deci de asta nu mi-ai răspuns toată ziua la telefon!

Ea râde.

— Știam că dacă vorbesc cu tine voi da totul în vileag. Singura variantă a fost să nu spun nimic.

Îi dau biletele, iar eu și Wes ne așezăm pe bancheta din spate. El a făcut duș în timp record și acum mergem să-i luăm pe ceilalți. Ei bine, pe ceilalți, cu excepția celor cu care se întâlnesc Maleficele Jo. Ele au acceptat biletele de la bunica, însă au optat să vină singure cu mașina în cazul în care *vor să se întoarcă mai devreme acasă.* Mă rog.

Charlie se tot sucește pe locul lui de la mijloc și se uită la noi cu o expresie confuză. Se uită în cele din urmă la Olivia și arată spre noi.

— Știai de asta?

Ea ridică din sprânceană.

— Nu pe cât de repede ar fi trebuit.

Sunt puțin agitată. Acesta e Wes pe care-l știu de-o viață, însă e și o chestie nouă.

Wes îmi ia palma în a lui și se apleacă spre mine.

— Avem multe de vorbit, Soph.

— Ce bine că avem câteva ore până ajungem acolo!

El zâmbește.

— Primul an. Octombrie. Lanul de porumb, zice el.

Dau din cap. Habar n-am unde vrea să ajungă cu asta.

— Așa… Și?

— Îți amintești de seara aia? întreabă el.

Clipesc.

— Oarecum.

Schițează un mic zâmbet.

— Fusesem acolo cu o săptămână înainte și găsisem acea ascunzătoare. Ți-am spus să cotești la dreapta de trei ori.

— Îmi amintesc. Credeam că-mi spuneai despre o scurtătură, însă m-am pierdut și am crezut că o sa mor în labirint. Mă așteptai?

Wes încuviințează.

— Mai bine de o oră. Avem de gând să-ți spun ce simt. Însă n-ai apărut. Și după ce am renunțat, am văzut că tu și Charlie vă luaserăți floricele de porumb de la tonetă.

Fac ochii mari.

— Habar n-am avut. Credeam că o plăceai pe Olivia.

— Iar eu am crezut că nu mă plăceai pe mine. Seara aceea la lanul de porumb n-a fost prima dată când încercam să-ți spun că te plăceam. Însă pur și simplu n-a ieșit așa cum am plănuit.

— Chiar n-am știut.

Râde.

— Acum știu, însă eram un puști fraier de 14 ani, care habar n-avea cum să-ți spună că te place. Apoi am încercat cu Olivia, însă știm cu toții ce dezastru s-a dovedit.

Îmi mușc buza și mă uit la Olivia, însă ea e în toiul unei conversații cu Drew.

— Te plăceam amândouă, însă ea a jurat că te place mai mult, așa că m-am dat la o parte.

El își înclină capul în față până când fruntea lui o atinge pe a mea.

— Deci eram amândoi niște puști fraieri de 14 ani.

— Așa se pare.

— O ultimă confesiune, zice el în șoaptă. Fursecurile mele preferate sunt alea cu lămâie pe care le-ai făcut împreună cu bunica ta și eu am fost cel care ți-a scris scrisoarea aia de dragoste când erai la gimnaziu.

— Tu ai fost? strig.

Charlie și Olivia se întorc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Charlie.

— Scrisoarea de dragoste, răspund. Cea despre care am crezut că era de la Ben.

— O, Doamne, omule, da' tu suferi de mult timp, spune Charlie cu o voce compătimitoare.

Wes se uită la mine.

— Așa e.

Eu și Wes ne petrecem tot drumul punându-ne la curent cu orice detaliu pe care l-am ratat în ultimii câțiva ani. Când ajungem în Dallas, vorbim deja despre cea mai bună întâlnire pe care am avut-o vreodată.

Festivalul de muzică se ține într-un depozit uriaș în centrul orașului și sunt șase trupe programate să apară până la miezul nopții. Dansăm, cântăm, mâncăm, vorbim și nu vrem ca seara asta să se mai sfârșească.

Le vedem pe Maleficele Jo toată noaptea și chiar încercăm să le convingem să stea cu noi, însă nu cred că vom fi prea curând

Cei Șase Fantastici. Nu pot să nu observ că Aiden și Mary Jo sunt iar împreună. Sper ca de data asta să meargă treaba între ei.

Stăm toți la o masă, încinși și puțin obosiți. Randy trebuie să vină să ne ia imediat după miezul nopții și numărătoarea inversă a început.

Când începe o melodie lentă, Wes mă trage în picioare. Ne legănăm pe ritmul muzicii, iar mâinile lui alunecă în sus și în jos pe spatele meu.

Solistul se oprește din cântat și începe numărătoarea inversă. Cu fiecare număr pe care-l strigă, Wes mă copleșește cu sărutări pe gât și pe obraji.

Când solistul ajunge la „unu”, buzele lui Wes se lipesc de ale mele. La început sărutul e moale și dulce, însă se intensifici pe măsură ce cei din jurul nostru strigă toți „La mulți ani!”

Trupa începe să interpreteze altă melodie lentă și Wes mă trage mai aproape de el.

— Deci ce decizie iei pentru noul an? întreabă el.

Îl cuprind mai strâns cu brațele.

— Fără întâlniri aranjate.

Vineri, 1 ianuarie

Când ajung în bucătărie, e trecut de prânz.

— Era și timpul să te trezești.

Îmi smucesc capul în sus, apoi alerg chiar în brațele tatălui meu.

— Când ați ajuns? întreb.

El mă îmbrățișează, apoi îmi ciufulește părul.

— Noaptea trecută. După ce plecaseși la întâlnire.

— Uite-o și pe fata mea, zice mama când intră în bucătărie.

Mă strânge în brațe și o strâng și eu. Doamne, ce dor mi-a fost de ei!

Tata face semn cu capul spre masă.

— Ia loc. Vrei niște cafea? întreabă el.

— Aș cam vrea.

— Acum, zi-mi despre asta, spune el, arătând înspre panoul de întâlniri.

Mama se așază în fața mea și eu le povestesc totul. Mare parte din poveste o știu deja, mulțumită acelui grup și a gurii bogate a lui Margot, însă mama zice că nu-i la fel dacă n-o aud de la mine.

Bineînțeles, trec peste întâlnirea de la cinemaul în aer liber.

— Ai avut o vacanță încărcată, zice mama. Ce simți în legătură cu asta? Ești tot supărată că s-au terminat lucrurile între tine și Griffin?

Scutur din cap.

— De fapt, nu. A fost mai bine așa. El chiar și-a dat seama de asta înaintea mea.

Tata ia o înghițitură de cafea, apoi așază cana încet pe masă.

— Și care-i treaba cu Wes? Bunica a zis că l-ai ales pe el aseară.

Roșesc.

— Wes mi-e prieten de mult timp. Urmează să vedem dacă e ceva mai mult de atât.

Ambele sprâncene i se ridică.

— Nu prea mult, sper!

— Tată… Nu mai fi așa ciudat.

Ușa din spate se deschide și intră Wes. Părul îi stă ridicat în sus și e îmbrăcat cu aceeași cămașă pe care a purtat-o aseară.

— ’Neața, zice el, făcându-ne cu mâna. Ce mai fac Margot și Anna?

Mama îl pune la curent, însă Wes nu se mișcă deloc de lângă ușa din spate, aproape de peretele unde se află panoul de întâlniri.

— Vrei niște cafea? întreb.

El scutură din cap.

— Nu, am venit doar ca să fac ceva.

Wes ia o cârpă de pe blatul de bucătărie, apoi șterge mesajul criptic al bunicii. Ia markerul lavabil și scrie:

Masa de Anul Nou
Varză = Bogăție
Fasole neagră = Noroc
Cina, alături, la 18:00
(Însă vreau să stau cu tine cu mult înainte de asta)
(Numai lasă-mă să fac un duș înainte)

Se întoarce. Îmi dau seama că se simte puțin stânjenit de faptul că părinții mei îl privesc. Însă îmi face cu ochiul și zice:

— Ne vedem într-o oră?

Încuviințez și îmi ascund zâmbetul în spatele cești de cafea, apoi el pleacă.

— Păi, e cea mai drăguță chestie, zice mama.

— Părinții lui vor fi acasă cât timp ești acolo? întreabă tata.

Mă ridic de la masă și îi sărut pe amândoi pe obraji.

— Mă duc la duș. Vă iubesc!

Chiar înainte de a părăsi încăperea, mama zice:

— Pari foarte fericită, Soph.

Schițez către ea un zâmbet uriaș.

— Chiar sunt.

Trei luni mai târziu

Plânsetul Annei se aude tare în mașină prin bluetooth și abia dacă înțeleg ce-mi spune Margot.

— Poftim? spun pentru a treia oară.

Aud un foșnet, apoi un pocnet zgomotos.

— Bine, scuze, zice ea în binecuvântata liniște. Se comportă de parcă e moartă de foame, când de fapt tocmai i-am dat să mănânce acum o oră, însă presupun că e o fetiță lacomă.

— Îh, Margot. Prea multă informație. Astea-s detalii de care n-am nevoie.

Sunt pe autostradă și mă îndrept spre Shreveport, ca în fiecare vineri din ultimele trei luni. Eu și Margot încă ne dăm mesaje tot timpul și din fericire singurele poze pe care mi le trimite acum sunt cele cu frumoasa mea nepoată, care e rotofeie ca o minge. E greu să-ți imaginezi că e aceeași chestie micuță care nu cântărea nici măcar trei kilograme când s-a născut.

Însă ăsta e momentul nostru când stăm la bârfe; 30 de minute bune, întrerupte doar când trebuie Anna să mănânce.

— Deci veniți cu toții săptămâna viitoare, da? întreabă ea.

— Da, mama mă lasă să plec mai devreme, ca să putem fi acolo până la cină.

— Bine, abia așteptăm să te vedem. Și hăinuțele alea pe care i le-ai trimis Annei sunt adorabile, însă crește atât de repede încât îi vor rămâne, probabil, prea mici luna viitoare.

— Asta îmi dă prilejul să-i cumpăr altele.

Stăm de vorbă până parchez în fața casei bunicii.

— Bine, am ajuns. Îți trimit un mesaj mai târziu, zic.

— Distrează-te și trimite-mi poze, să știu ce mai faceți, spune Margot înainte de a încheia convorbirea.

Acea săptămână și jumătate pe care am petrecut-o aici de Crăciun a schimbat totul. Mi-am dat seama că aveam nevoie de familia mea… și de acel băiat simpatic din vecini… în viața mea, așa că acum sunt aici în fiecare vineri seara și lucrez cu Wes, Olivia și Charlie la magazin în fiecare sâmbătă. Și, de cele mai multe ori, Olivia, Charlie și Wes vin în Minden cu mine sâmbăta și ieșim cu Addie și cu toți ceilalți prieteni ai mei.

Indiferent ce o fi chestia pe care o am cu Wes, n-are o denumire. El nu-i iubitul meu, iar eu nu sunt iubita lui. Suntem doar niște prieteni foarte buni care se sărută. Mult.

Și fiecare seară de vineri e pentru întâlnire.

Ne convine amândurora acest aranjament, pentru că nu locuim în același oraș. Însă vorbim despre cum vor fi lucrurile când vom fi la LSU și când vom locui în cămine alăturate.

Abia aștept. Urc în salturi treptele de la intrare și strig „bună” când deschid ușa. E haos ca de obicei, cu copii care merg pe scutere și skateboarduri de-a lungul holului. Simt miros de ceva delicios venind dinspre bucătărie.

Bunica are șorțul cu *Bineînțeles că mai e loc pentru desert,* pe care mătușa Kelsey i l-a făcut special.

— Bună! Cum a fost la școală săptămâna asta? întreabă bunica.

O îmbrățișez la repezeală și o sărut pe obraz.

— S-a instalat astenia. Nu prea mai văd sensul învățatului.

— Aproape ai terminat! Termină în forță, zice ea.

Mă duc până la panou să văd ce mă așteaptă. Zâmbesc când citesc cuvintele pe care Wes le-a scris de mână.

E o săgeată mare îndreptată în jos înspre o pătură și câteva pungi de snacksuri de dimensiuni colosale.

Vremea e tocmai bună pentru
un film în parc
Să fii gata la 20:00

— O! Distracție! Oare ce rulează? zic.

— Păi, va trebui să aștepți și vei vedea, presupun.

La început îmi era groază de ce era pe acest panou, dar acum e ceva ce aștept cu nerăbdare. Wes nu-i singurul care face planificări. Uneori e Olivia, alteori Charlie, iar alteori sun dinainte și o pun pe bunica să scrie ceva în locul meu.

Însă e întotdeauna ceva pe panou vineri seara și, dacă nu cumva cineva e plecat din oraș, așa cum voi fi eu săptămâna viitoare, mergem toți împreună la tot ce e scris acolo.

Dar înainte de întâlnire e mereu cina în familie.

Și, cu o precizie de ceasornic, toți încep să se strecoare pe ușa din spate.

Eu și Olivia așezăm masa, în timp ce Charlie le fugărește pe fiicele mătușii Kelsey, încercând să le așeze în scaunele lor. Bunica are mâncare cât să hrănească o întreagă armată, iar

unchiul Ronnie se uită pieziș la platoul de cannoli de parcă ar complota împotriva lui.

E haotic și minunat și iubesc fiecare moment.

— Bună, zice Wes din spatele meu.

Mă întorc, apoi micșorăm distanța dintre noi. E mai degrabă o întâmpinare formală, pentru că toată familia mea se află aici, însă el tot reușește să mă strângă tare și să-mi lipească niște sărutări pe gât.

— Ai venit devreme, zic.

— N-am mai avut răbdare, răspunde el.

Da, am așteptat mult timp pentru a ajunge aici. Însă, în timp ce mă aplec pentru a-mi lipi buzele de ale lui încă o dată, îmi dau seama că a meritat cu vârf și îndesat.

Mulțumiri

Ca de obicei, mulțumesc impresarei mele, Sarah Davies, pentru sprijinul susținut. Această carte ne-a surprins pe amândouă!

Un uriaș mulțumesc editorilor mei, Laura Schreiber și Hannah Allaman. Apreciez foarte mult toată dragostea și tot sprijinul pe care mi le-ați acordat. Sunt norocoasă că vă am! Și echipei fantastice de la Hyperion: Dina Sherman, Melissa Lee, Holly Nagel, Elke Villa, Danielle DiMartino, Guy Cunningham, Mary Claire Cruz și Jamie Alloy. Vă mulțumesc tuturor foarte mult pentru trudă.

Lui Elle Cosimano și lui Megan Miranda, vă mulțumesc pentru că sunteți cele mai bune critice pe care o fată le poate avea. Vă iubesc pe amândouă.

Doamna doctor Stephanie Sockrider, vă mulțumesc că mi-ați răspuns la toate întrebările referitoare la ce li s-ar putea întâmpla lui Margot și bebelușului. Toate greșelile și libertățile pe care mi le-am luat îmi aparțin în totalitate.

Familiei mele: știu că încercați toți să ghiciți cine e cine în această carte, însă trebuie doar să știți că pentru mine sunteți toți Charlie și Olivia. Am avut cea mai frumoasă copilărie și unele dintre amintirile mele preferate sunt înfățișate în această carte, mai ales dimineața de Crăciun. Oare ar putea bunica să-și bea cafeaua mai încet?! Sunt atât de norocoasă că sunt înrudită cu voi toți.

Vă mulțumesc, Elizabeth Pippin, Christy Poole, Aimee Ballard, Missy Huckabay, Pam Dethloff și Mărci Moore, pentru că mi-ați ascultat toate ideile trăsnite pe care le-am avut. Stacee Evans – ești cea mai tare! Vă mulțumesc că ați citit, însă, mai ales, vă mulțumesc pentru prietenia voastră.

Băieților mei, Miller, Ross și Archer – sunt așa de recunoscătoare că sunteți ai mei. Sunt atât de mândră de voi și vă iubesc la nebunie.

Lui Dean – a trecut mult timp de la acea primă întâlnire aranjată în 1992 de Ziua Îndrăgostiților. 27 de ani și trei copii incredibili – sunt atât de fericită că am putut clădi această viață cu tine.

Ashley Elston este autoarea mai multor romane, printre care se numără The Rules for Disappearing (publicat în 2013 și finalist la categoria Cel mai bun roman Young Adult la International Thriller Writers Awards) și This Is Our Story (2016). A absolvit Arte Liberale la Universitatea statului Louisiana și, înainte să se dedice exclusiv scrisului, a lucrat mulți ani ca fotograf de nunți. Ashley Elston locuiește în Louisiana, împreună cu soțul său și cei trei fii ai lor.

ASHLEY ELSTON

YOUNG 14+

Sophie își dorește un singur lucru de Crăciun: să scape câteva zile de sub supravegherea părinților ei. Când aceștia se hotărăsc să plece în sudul Louisianei, Sophie rămâne acasă, dorindu-și cu ardoare să-și petreacă vremea doar cu iubitul ei, Griffin, care însă vrea o pauză în relație.

Distrusă, Sophie se duce la bunici, unde s-a adunat tot restul numeroasei lor familii. Iar bunica pune la cale un plan (nu tocmai) strălucit: în următoarele zece zile, Sophie va merge la zece întâlniri aranjate de diverși membri ai familiei.

Când apare pe neașteptate Griffin și o imploră să-i mai acorde o șansă, Sophie este derutată. Pe motiv că tocmai a început să simtă ceva pentru altcineva...

O să fie oare cea mai îngrozitoare vacanță de Crăciun... sau poate că nu?

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0775-9
9 786064 007759
TREI